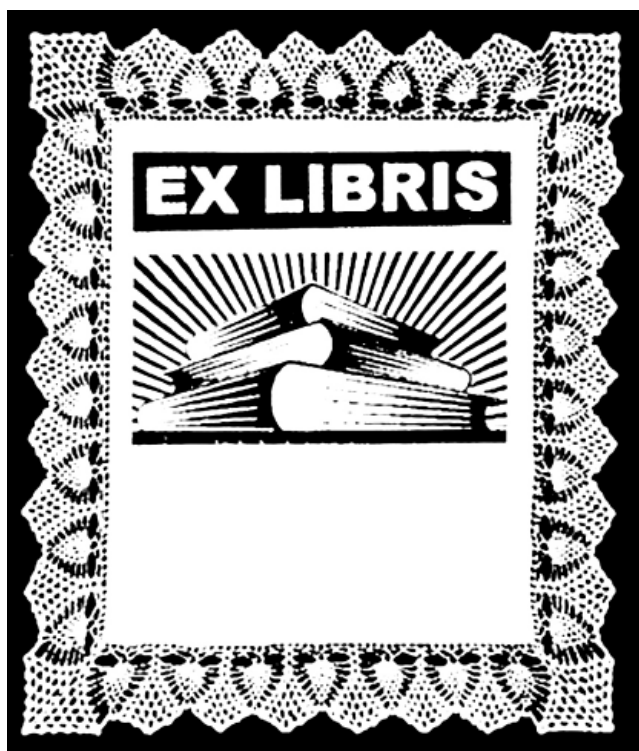

Album Biograficzny

*Gminy
Goleiszów*

Album Biograficzny

Gminy
Goleszów

Goleszów 2013

„Opracowanie i wydanie Albumu Biograficznego Gminy Goleszów”

– projekt dofinansowany środkami Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w ramach działania „Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju dla małych projektów” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013

Wydawca

Gmina Goleszów
43–440 Goleszów, ul. 1 Maja 5
tel. 33 479 05 10 do 13, fax. 33 479 05 16
e-mail: urzad@goleszow.pl
www.goleszow.pl

Autorzy „Albumu Biograficznego Gminy Goleszów”

Józef Golec, Tomasz Jaszowski, Witold Pieńkowski

Redakcja

Tomasz Jaszowski, Witold Pieńkowski

Konsultanci merytoryczni

Jan Cichy, Ludwika Czyż, Henryk Mróz, Paweł Staniecsek, Teresa Waszut, Kazimierz Wiselka

Opracowanie bibliografii

Witold Pieńkowski

Korekta

Teresa Pieńkowska

Projekt graficzny

Józef Golec

Eklibris i ryciny

Józef Golec

Zdjęcia

Archiwa prywatne Jana Cichego, Janusza Gabrysia, Józefa Golca, Pawła Małysza, Józefa Nowaka, Miłostawa Sikory, Pawła Stanieccka, Kazimierza Wiselki; rodzinne archiwa prywatne oraz Tomasz Jaszowski i www.goleszow.luteranic.pl

Skład i druk

Eurodruk–offset sp. z o.o., 43–450 Ustroń, ul. Daszyńskiego 64

ISBN: 978–83–936146–7–7

Nakład: 2000 egz.

EGZEMPLARZ BEZPŁATNY

„Idąc przez życie, zostawiasz ślad...”

Phil Bosmans

Słowo wstępne

Mijają lata...

Wszystko wokół nas się zmienia. Na przestrzeni dziejów ścieżka życia każdego człowieka znaczone jest śladami jego obecności. Ze szczególnym szacunkiem i wdzięcznością wspominamy dziś ludzi, którzy tworzyli historię Ziemi Goleszowskiej, oddając jej swoje najlepsze lata. Kłaniamy się tym szlachetnym i zacnym osobom, dla których Ziemia ta zawsze była miejscem szczególnym. Szanując dziedzictwo pozostawione przez nich, pragniemy wydaniem tej publikacji utrwalić w naszej pamięci ich dzieło. My dzisiaj, świadomi zasług naszych przodków, mamy zaszczyt i przywilej mieszkać w Gminie Goleszów na Śląsku Cieszyńskim – Ziemi, która według legendy powstała „z boskiego uśmiechu”. Również dziś żyją i działają wśród nas osoby, które wyróżniają się wielkim zaangażowaniem na rzecz miejscowej społeczności. A zatem *Album Biograficzny Gminy Goleszów* przedstawia zarówno ludzi, którzy tworzyli historię tej Ziemi, jak i tych, którzy obecnie działają wśród nas.

Opracowując *Album Biograficzny Gminy Goleszów*, stanęliśmy przed nietatwym zadaniem, kogo zaprezentować spośród tak wielu zasłużonych mieszkańców naszej gminy i które sylwetki uwiecznić w tej publikacji. Pomysłodawcą wydania Albumu jest Honorowy Obywatel Gminy Goleszów – Józef Golec, który już w 2008 r. przygotował *Wstępny indeks haseł przyszłego Albumu Biograficznego Gminy Goleszów*. Dzięki pozyskanemu przez Gminę Goleszów dofinansowaniu ze środków Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, mogliśmy przystąpić do prac związanych z opracowaniem i wydaniem tej publikacji.

Mając świadomość, że w naszej gminie mieszkają osoby, których wiedza historyczna jest nieoceniona, stworzyliśmy zespół konsultantów merytorycznych, w skład którego weszli: Jan Cichy, Ludwika Czyż, Henryk Mróz, Paweł Staniecsek, Teresa Waszut i Kazimierz Wiselka. Zespołowi temu przedstawiliśmy koncepcję i zarys przyszłego *Albumu Biograficznego Gminy Goleszów*. Dzięki zaangażowaniu konsultantów i redaktorów zweryfikowany został wstępny indeks haseł (m. in. dodanych zostało jeszcze 25 sylwetek ludzi zasłużonych dla naszej Gminy). Pragniemy serdecznie podziękować konsultantom za ich wielki wkład pracy przy Albumie i podkreślić, że jesteśmy im bardzo wdzięczni za liczne i cenne uwagi merytoryczne dotyczące poszczególnych biogramów. Wiele osób z naszej gminy zaangażowało się również w zdobycie cennych fotografii, będących częścią wielu rodzinnych archiwów prywatnych, które mogliśmy następnie zamieścić w rozdziale „Oni tworzyli historię tej Ziemi”.

Opracowując *Album Biograficzny Gminy Goleszów*, mieliśmy wielką przyjemność poznania działalności wielu wybitnych postaci, które mogą stanowić wzór zaangażowania się na rzecz swojej społeczności. W przypadku osób żyjących, których sylwetki miały znaleźć się w naszym wydawnictwie, wystosowaliśmy pisma z informacją o przystąpieniu do prac związanych z wydaniem *Albumu* wraz z prośbą o wyrażenie zgody na zamieszczenie ich biogramów ze zdjęciami w przygotowywanym wydawnictwie. Z przyczyn od nas niezależnych, nie wszystkie osoby wyraziły chęć, aby znaleźć się w naszym *Albumie*.

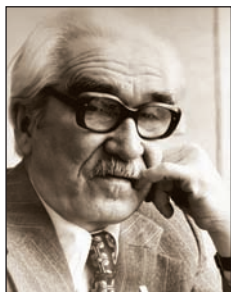
Ostatecznie, po cyklu kolejnych konsultacji, powstała lista 108 postaci, z których działalnością możecie Państwo zapoznać się podczas lektury *Albumu Biograficznego Gminy Goleszów*.

Mimo wielu starań – zarówno redaktorów, jak i konsultantów – nie byliśmy w stanie (m. in. z uwagi na ograniczoną objętość i format *Albumu*) zaprezentować w tej publikacji sylwetek wszystkich osób, które na to zasługują. Mamy jednak nadzieję, że w przyszłości uda się w naszej Gminie wydać poszerzoną i uaktualnioną wersję *Albumu Biograficznego Gminy Goleszów*, w którym mogłyby się znaleźć również te osoby, które w obecnym wydaniu – z przyczyn obiektywnych – nie zostały uwzględnione.

Redaktorzy „Albumu Biograficznego Gminy Goleszów”
Tomasz Jaszowski, Witold Pieńkowski

BEREK Jan (1900–1942) – działacz społeczny. Urodził się 25 XII 1900 r. w Cisownicy i tam ukończył szkołę powszechną. W wieku 14 lat rozpoczął pracę w hucie trzynieckiej, by pomóc matce w utrzymaniu licznej rodziny. Od młodego wieku angażował się w działalność społeczną, szczególnie w Robotniczym Stowarzyszeniu Kulturalno-Oświatowym „Siła”. Był jednym z założycieli cisownickiej „Siły”, w której w 1921 r. zorganizował orkiestrę dętą, chór, zespół teatralny oraz sekcję sportową. W okresie międzywojennym był animatorem działań kulturalnych w Cisownicy. Przez wiele lat był reżyserem amatorskiego zespołu teatralnego, wystawiając m. in. takie spektakle, jak: „Karpaccy górale”, „Śmierć Okrzei” i „Chata za wsią”. Był członkiem Polskiej Partii Socjalistycznej oraz Polskiej Organizacji Wojskowej na Śląsku Cieszyńskim. Od 1919 r. był działaczem OSP w Cisownicy, najpierw jako sekretarz, a następnie, aż do wybuchu wojny, pełnił funkcję jej naczelnika. Zasiadał także we władzach powiatowych OSP w Cieszynie. W 1923 r. wynajął od Rady Gminnej gospodę w Cisownicy, która stała się centrum życia kulturalnego wsi. Odbywały się tam różne zebrania, imprezy, przedstawienia oraz koncerty. Później lokal ten rozbudowano o scenę i zaplecze. W tym czasie J. Berek uruchomił też drugi sklep w Cisownicy. Doprowadził również do zbudowania systemu kaskad i regulacji Cisówki. Przyczynił się do wybudowania pięciu zapór betonowych na Przykopie. Wspierał budowę nowej szkoły. Po wybuchu II wojny światowej został aresztowany (1940 r.) i skierowany do obozu koncentracyjnego w Dachau, a następnie do Oranienburga, gdzie zginął 13 III 1942 r.

BEREK Jerzy (1914–1994) – działacz społeczny i polityczny. Urodził się 2 IV 1914 r. w Cisownicy. Ukończył cieszyńskie gimnazjum im. A. Osuchowskiego. Po odbyciu służby wojskowej studiował prawo na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, którego jednak nie ukończył z powodu trudnych warunków materialnych. Po powrocie do Cieszyna stał się aktywnym działaczem Robotniczego Stowarzyszenia Kulturalno-Oświatowego „Siła” (m.in. był sekretarzem Zarządu Głównego „Siły” na powiat bielski i cieszyński). J. Berek był także redaktorem i sekretarzem czasopisma *Oświata*. Brał czynny udział w kampanii wrześniowej. Okupację spędził w obozach jenieckich, uczestnicząc w ruchu konspiracyjnym. Po zakończeniu wojny pracował we władzach powiatowych w Cieszynie, a od 1946 r. kierował Wydziałem Oświaty Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Partii Robotniczej w Katowicach, by następnie zostać kuratorem Śląskiego Okręgu Szkolnego. Przyczynił się do reaktywowania Macierzy Ziemi Cieszyńskiej i powołania *Głosu Ziemi Cieszyńskiej*. J. Berek w znacznym stopniu przyczynił się do rozbudowy szkoły w Cisownicy oraz budowy Domu Nauczyciela w tej miejscowości. W 1949 r. zamieszkał w Warszawie, gdzie najpierw był przewodniczącym Związku Harcerstwa Polskiego, a potem dyrektorem Departamentu Wychowania Pozaszkolnego w Ministerstwie Oświaty. Był współorganizatorem Pałacu Młodzieży w Warszawie, a w latach 1954–1978 jego dyrektorem. J. Berek doprowadził do przekształcenia warszawskiego Klubu Cieszyniaków w Koło Macierzy Ziemi Cieszyńskiej, którego był prezesem przez 16 lat. W osiemdziesiątą rocznicę urodzin został Członkiem Honorowym Macierzy Ziemi Cieszyńskiej. Zmarł 30 VII 1994 r. w Warszawie i tam został pochowany.

BRODA Paweł (1860–1930) – pastor, działacz społeczny. Urodził się 3 XII 1860 r. w Żukowie Górnym. Studiował języki obce, a w roku 1885 ukończył studia filozoficzno–teologiczne w Wiedniu. Ponadto odbył studia w Lipsku i Berlinie, po których zdał egzamin teologiczny z odznaczeniem. W 1887 r. został wikariuszem w Goleszowie, gdzie ożenił się z córką ks. Pawła Terlicy. Po śmierci swego teścia (1888 r.) został proboszczem goleszowskiego zboru ewangelickiego. W 1898 r. P. Broda założył w Goleszowie Stowarzyszenie Młodzieńców Ewangelickich (został jego przewodniczącym), a w 1895 r. Kasę Raiffeisena. Po kataklizmach pożarowych w latach 1899 i 1907 osobiście zebrał składkę na rzecz poszkodowanych (30.000 koron). Zorganizował też pomoc dla kisielowian, za co rząd austriacki odznaczył go w 1908 r. Złotym Krzyżem Zasługi. P. Broda był dobrym gospodarzem swej parafii. Z okazji jubileuszu 50–lecia poświęcenia obecnego kościoła (w 1928 r.) przeprowadzono jego gruntowny remont. Zbór goleszowski ufundował wówczas nowe, spiżowe dzwony, zainstalowano też oświetlenie elektryczne w kościele (dar jubileuszowy goleszowskiej cementowni i jej dyrektora Kurta Puscha). Dzięki pomocy P. Brody powstały nowe szkoły w Goleszowie–Równi, w Kozakowicach Dolnych i Kisielowie, a szkoła goleszowska uzyskała status szkoły siedmioklasowej. P. Broda zakupił stary budynek szkolny i zaadoptował go na dom zborowy. Założył cmentarze w Kozakowicach Górnych i Kisielowie. W 1910 r. wydał anonimowo publikację *Ewangelia w Polsce*, a w 1928 r. wydał *Historję Ewang. Zboru w Goleszowie*. P. Broda zmarł 8 VIII 1930 r. w Cieszynie na skutek komplikacji pooperacyjnych. Został pochowany na cmentarzu w Goleszowie.

BRUK Karol (1917–1987) – nauczyciel, dyrygent, działacz społeczny. Urodził się 18 VII 1917 r. w Goleszowie. W 1931 r. ukończył Szkołę Wydziałową im. S. Hassewicza w Cieszynie, a następnie Męskie Seminarium Nauczycielskie w Cieszynie–Bohrku w roku 1937. Uczestniczył w kampanii wrześniowej we Lwowie. Po powrocie do Cieszyna został wywieziony na przymusowe roboty do Niemiec (był tam robotnikiem leśnym i mierniczym, a od 1941 r. pracował w fabryce obuwia „Bata” w Chełmku). Po zakończeniu wojny powrócił do Goleszowa i podjął pracę w miejscowej szkole, w której pracował nieprzerwanie do 1978 r. W latach 1967–1973 pełnił funkcję kierownika goleszowskiej szkoły. Prowadził w niej chór szkolny, który wielokrotnie sięgał po najwyższe laury w regionalnych i ogólnopolskich przeglądach chórów. Był gorącym propagatorem spółdzielczości. Już w 1945 r. założył Spółdzielnię Uczniowską „Braterstwo” (pierwszą na Ziemi Cieszyńskiej), którą opiekował się aż do 1987 r. Uznawana ona była za wzorowo prowadzoną spółdzielnię uczniowską, zdobywając wielokrotnie pierwsze miejsca w konkursach ogólnopolskich. W 1964 r. K. Bruk ukończył Wieczorowe Studium Nauczycielskie w Cieszynie, uzyskując specjalizację w zakresie prac ręcznych i wychowania plastycznego, a wyższe studia zawodowe ukończył w 1977 r. w Zawodowym Instytucie Kształcenia Nauczycieli w Warszawie - w zakresie wychowania muzycznego. Przez wiele lat udzielał się społecznie jako radny Rady Gminy Goleiszów, działacz Banku Spółdzielczego w Goleszowie, a także przewodniczący Rady Nadzorczej Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” Goleiszów – Hażlach. Zmarł 18 VI 1987 r. w Goleiszowie.

BURYAN Józef (1883–1950) – proboszcz Parafii Rzymskokatolickiej w Goleszowie. Urodził się 30 XI 1883 r. w Jaworzu. Po ukończeniu szkoły ludowej uczęszczał do gimnazjum w Bielsku, gdzie w 1902 r. zdał egzamin dojrzałości. Po maturze rozpoczął studia teologiczne w Widawie. Święcenia kapłańskie przyjął 23 VII 1903 r. Jako wikariusz duszpasterzował w parafiach: Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny w Zebrzydowicach (1907–1908), Apostołów Piotra i Pawła w Skoczowie (1908–1909) i Podwyższenia Krzyża Świętego we Frysztacie (od roku 1909). W 1914 r. został mianowany proboszczem parafii św. Józefa w Górnej Suchej, gdzie przeżył lata

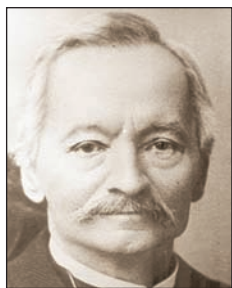
I wojny światowej, okres konfliktów polsko–czeskich na Śląsku Cieszyńskim i czas plebiscytu. Ks. J. Buryan był prawym Polakiem i uważano go za kontynuatora dzieła Pawła Stalmacha. Po I wojnie światowej, kiedy decydowano o granicy polsko–czeskiej, ukrywał się unikając tym sposobem uwięzienia. Po ustaleniu granicy ks. J. Buryan zwrócił się z prośbą do biskupa o przeniesienie do Polski. W 1922 r. jako proboszcz objął Rzymskokatolicką Parafię św. Michała Archanioła w Goleszowie. W 1923 r. z jego inicjatywy powstał chór kościelny i zakupiono nowe dzwony (przy wsparciu posta Karola Palarczyka). Udzielał się również w katolickiej Czytelni Ludowej, gdzie prowadzono szeroką działalność kulturalną (m.in. urządzało przedstawienia, koncerty, wieczorki dla młodzieży). Przez wiele lat był dziekanem Dekanatu Cieszyńskiego oraz wizytatorem nauki religii w szkołach. Ks. J. Buryan jest autorem książki *Skąd pochodzi twoje imię, nazwisko i nazwa miejscowości*, wydanej (nakładem autora) w Warszawie w 1933 r. Zmarł 25 XII 1950 r. w szpitalu w Cieszynie i spoczął na cmentarzu katolickim w Goleszowie.

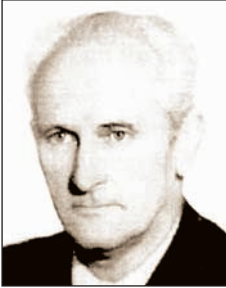
CHRUSZCZ Wiktor (1921–2001) – działacz społeczno-kulturalny. Urodził się 11 XII 1921 r. w Kisielowie. Wychował się w rodzinie rolniczej i sam również prowadził gospodarstwo rolne. Należał do animatorów życia społeczno-kulturalnego, kładąc podwaliny pod rozwój ruchu ludowego w swoim środowisku. W 1957 r. został prezesem Kółka Rolniczego w Kisielowie. Wkrótce kółko to zaczęło się bardzo prężnie rozwijać, stając się jednym z najaktywniejszych i najlepszych w powiecie cieszyńskim. Przewodził też w zakresie mechanizacji, posiadając spory park maszynowy. W. Chruszcz prowadził także szkolenia rolnicze, a traktorzyści z Kisielowa zdobywali nagrody w różnego rodzaju konkursach. W. Chruszcz był współorganizatorem obchodów corocznych dożynek oraz związanych z nimi imprez, konkursów i programów artystycznych, które każdorazowo były wielkimi wydarzeniami dla społeczności Kisielowa. Organizował też dla mieszkańców tej miejscowości wycieczki turystyczne i krajoznawcze. Dzięki temu kisielowanie zwiedzali i poznawali m. in. Warszawę, Kraków i Wieliczkę, wędrowali po Górach Stołowych, Górach Świętokrzyskich i Tatrach. Kółko Rolnicze, we współpracy z Ochotniczą Strażą Pożarną i Kołem Gospodyń Wiejskich, organizowało też ogniska, imprezy z okazji Dnia Kobiet oraz inne wydarzenia społeczno-kulturalne. W. Chruszcz angażował się też w amatorski ruch teatralny, dzięki czemu wystawiano wiele sztuk. Organizował również przyjazdy do Kisielowa kina objazdowego. Był radnym i przez 50 lat aktywnym członkiem OSP. Ponadto był mocno zaangażowany w życie społeczności katolickiej w Kisielowie – m.in. przez 45 lat był kościelnym oraz wieloletnim członkiem Rady Parafialnej. Zmarł 13 III 2001 roku.

CIMAŁA Henryk (1912–1993) – inżynier, długoletni dyrektor Cementowni „Goeszów”. Urodził się 8 XII 1912 r. w Hawierzowie. Uczęszczał do polskich szkół w Łazach. W latach 1933–1937 był słuchaczem Szkoły Przemysłowej w Bielsku (w tym czasie odbył już praktykę w Cementowni „Goeszów”). Od 1937 r. do 1939 r. studiował na Politechnice Lwowskiej. Po II wojnie światowej zamieszkał wraz z rodziną w Goeszowie. 8 V 1945 r. H. Cimała, jako delegat Pełnomocnika Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, powołał Tymczasowy Zarząd Zakładu o nazwie „Goeszowska Fabryka Cementu”. Kierownikami goeszowskiej cementowni po wojnie zostali: Marian Żmuda (do 1 I 1946 r.), Rudolf Gałuszka (do 1 III 1946 r.), a pierwszym powojennym dyrektorem był inż. Ferdynand Walicki (do 30 VI 1949 r.). Kolejnym dyrektorem Cementowni „Goeszów” został inż. H. Cimała, który przedtem był szefem produkcji w tym zakładzie. Funkcję dyrektora pełnił on w latach 1949–1953. Zmodernizował w tym czasie cementownię, wprowadzając wiele nowoczesnych rozwiązań technicznych. W 1953 r. został przeniesiony do Zjednoczenia Przemysłu Cementowego w Sosnowcu, gdzie w latach 1955–1960 był naczelnym dyrektorem. Doprowadził wówczas do wybudowania bloków mieszkalnych w Cisownicy oraz budynku Ośrodka Zaopatrzenia Robotniczego w Goeszowie. Od 1 I 1961 r. został ponownie dyrektorem Cementowni „Goeszów”. Funkcję tę sprawował do momentu przejścia na emeryturę w roku 1978. H. Cimała ściśle współpracował z goeszowską szkołą (m.in. cementownia organizowała kolonie, pomagała w dożywianiu dzieci). Wydatnie wspierał też wielokierunkową pracę kulturalną w świetlicy goeszowskiej cementowni. H. Cimała zmarł 31 X 1993 r. w Cieszynie.

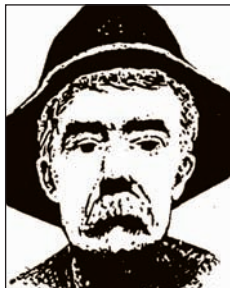
CINCIALA Andrzej (1825–1898) – działacz narodowy, doktor prawa (pierwszy z goeszowskiej społeczności z tym tytułem), wieloletni prezbiter i kurator senioralny zboru ewangelickiego w Cieszynie. Urodził się 8 VI 1825 r. w Kozakowicach Górnych. Uczęszczał do Szkoły Ludowej w Goeszowie, a w 1839 r. wstąpił do Gimnazjum Ewangelickiego w Cieszynie. W 1842 r. udał się do Krakowa, gdzie pracował w księgarni D. E. Friedleina. Potem był pisarzem w majątku ziemskim w Kaczycach, a następnie biuralistą w kancelarii adwokackiej dra Jana Demla, a następnie dra Ludwika Kluckiego w Cieszynie. W 1846 r. wznowił naukę w Gimnazjum Ewangelickim w Cieszynie. W tym czasie założył „Towarzystwo Uczących się Języka Polskiego”, dla którego pozyskał wiele polskich książek (podczas dwukrotnych wypraw do Krakowa). W czasie rewolucji w 1848 r. ukazała się jego broszura *Nowości niesłychane dla śląskich chłopów*. A. Cinciała od 1848 r. wydawał też *Tygodnik Cieszyński*. Następnie studiował prawo na Uniwersytecie Jagiellońskim, zakończone doktoratem w 1859 r. Praktykę adwokacką odbył w Cieszynie (przebywał tam 12 lat). W tym czasie wziął udział w założeniu Czytelni Ludowej oraz Towarzystwa Rolniczego. Później był notariuszem w Schildbergu i rejentem we Frysztać. W 1881 r. wrócił do Cieszyna jako notariusz. Wydawał podręczniki, które służyły jako pomoc prawna dla ludu śląskiego (*Podręcznik prawniczy* oraz *Ustawa gminna i wyborcza*), a także dzieła etnograficzne (*Pieśni ludu śląskiego z okolic Cieszyna* oraz *Przysłowia śląskie*). Jego *Słownik dyalektyczny Śląska Cieszyńskiego* został nagrodzony w 1889 r. przez Akademię Umiejętności w Krakowie. Jest autorem *Pamiętnika dra Andrzeja Cinciały notariusza w Cieszynie*. Zmarł 18 II 1898 r. w Cieszynie i spoczął na miejscowym cmentarzu ewangelickim.

CZUDEK Jan (1923–2010) – działacz społeczny, dyrygent, pasjonat sportu, fotografik. Urodził się 26 XI 1923 r. w Goleszowie. Z miejscowością tą związał całe swoje życie, pracując najpierw jako urzędnik w gminie, a następnie, przez ponad 40 lat, w Cementowni „Goleszów”. Opracował wiele patentów usprawniających pracę w goleszowskiej cementowni. Działal też w komórce organizacyjnej, która wcielała w życie pomysły racjonalizatorskie. Od 1951 r. (przez kilkadziesiąt lat) był członkiem Orkiestry Dętej Cementowni „Goleszów”. Pasją życia J. Czudka był sport, a szczególnie narciarstwo. Był czynnym zawodnikiem Watry Cieszyn, a potem ZKS „Budowlani” Goleszów. Zdobył m.in. tytuł mistrza Śląska w kombinacji alpejskiej, wielokrotnie startował również w Mistrzostwach Polski. Pasjonował się także szybownictwem. Uczestniczył w kursach szybowcowych na górze Chełm w Godziszowie. Konstruował szybowce, posiadał licencję pilota szybowcowego. Po zakończeniu II wojny światowej – m.in. wraz z Franciszkiem Kępką-seniorem, Leopoldem Tajnrem, Ludwikiem Balcarem, Janem Wiselką, Pawłem Kuczerą i Adolfem Brączkiem – Jan Czudek uczestniczył w organizowaniu Szkoły Szybowcowej na Chełmie. Kolejną pasją J. Czudka była fotografia. Od młodości był członkiem Cieszyńskiego Towarzystwa Fotograficznego. Wykonane przez niego zdjęcia prezentowano na wystawach krajowych i zagranicznych. Przede wszystkim był jednak fotograficznym kronikarzem Goleszowa i miejscowej cementowni. W 1985 r. został członkiem Chóru Mieszanego „Senior” przy Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Goleszowie, a po śmierci dyrygenta Ludwika Ferugi, przejął pałeczkę dyrygencką tego chóru i prowadził go do 2001 r. Zmarł 3 VII 2010 r. w Goleszowie.

GABRYŚ Franciszek (1898–1986) – nauczyciel, kierownik szkoły w Goleszowie, społecznik. Urodził się 24 XII 1898 r. w Drogomyślu. W roku 1923 ukończył Szkołę Wydziałową w Skoczowie. Od 1914 r. był słuchaczem Ewangelickiego Seminarium Nauczycielskiego w Bielsku, które ukończył w roku 1917, uzyskując świadectwo dojrzałości. Pracę zawodową rozpoczął w roku 1918, pracując w publicznych szkołach ludowych w Strumieniu i od roku 1919 w Goleszowie. W 1921 r. zdał egzamin, uzyskując m.in. patent na nauczyciela szkół ludowych z językiem wykładowym polskim. W 1923 r. został wytypowany na dwuletni Wyższy Kurs Nauczycielski w Cieszynie o specjalności matematyki, fizyki i chemii. Następnie, w roku 1926, Rada Szkolna Powiatowa oddelegowała go na okres trzech lat do pracy w Szkole Wydziałowej w Skoczowie. Od 1 IX 1929 r. ponownie został nauczycielem w Szkole Powszechnej w Goleszowie. Wykorzystując swoje doświadczenia pedagogiczno–dydaktyczne, systematycznie wprowadzał nowatorskie metody nauczania w goleszowskiej szkole. W 1931 r. rozpoczął studia w Państwowym Instytucie Nauczycielskim w Warszawie, który ukończył egzaminem dyplomowym (w roku 1933). Od tego roku pełnił też obowiązki kierownika Publicznej Szkoły Powszechnej I stopnia w Goleszowie. Od 1 VIII 1934 r. F. Gabryś został mianowany przez Wojewodę Śląskiego stałym kierownikiem 7–klasowej Publicznej Szkoły Powszechnej w Goleszowie, którym był aż do wybuchu II wojny światowej. Doprowadził on do rozbudowy goleszowskiej szkoły w latach 1937–1938. Po II wojnie światowej, w latach 1946–1963 pracował w Śląskiej Fabryce Kabli w Czechowicach–Dziedzicach, w której od 1962 r. był głównym księgowym. Zmarł 31 VIII 1986 r. w Cieszynie. Został pochowany na cmentarzu ewangelickim w Goleszowie.

GAJDZICA Jura (1777–1840) – chłop, bibliofil, pamiętnikarz, autor i właściciel pierwszych w Polsce ekslibrisów włociańskich. Urodził się 19 XII 1777 r. na Pasiekach w Małej Cisownicy. J. Gajdzica prawdopodobnie uczęszczał do szkoły ustroniańskiej. Naukę pobierał tam nieregularnie – głównie w okresie zimowym. Dzięki pomocy swojej matki szybko nabył umiejętność czytania i pisania. W domu uczył się zarówno języka polskiego, jak i czeskiego, korzystając z katechizmów, modlitewników, śpiewników i kancjonałów ewangelickich. Kiedy dorósł i zdobył wystarczającą wiedzę, ojciec odstąpił mu w 1794 r. gospodarstwo, pozostając u niego „na wymowie”. W roku 1801 J. Gajdzica ożenił się z Ewą z domu Baran. Aby sprostać potrzebom powiększającej się rodziny, postanowił zostać furmanem, dowożąc rudę i węgiel drzewny do pobliskiej huty żelaza w Ustroniu. Z czasem J. Gajdzica zaczął jeździć z grupą wozaków z Ustronia przez Jabłonków na Słowaczyznę oraz na wschód w kierunku Krakowa i Wieliczki. Z rodzinnego domu wyniósł on zamilowanie do książek, dlatego też wszędzie kupował je, a potem czytał – poszerzając swoje wiadomości o otaczającym go świecie. Podczas zimowych przerw w podróżach oprawiał zakupione książki „w deskę i skórę” oraz znaczył je własnymi ekslibrisami. Pasji tej pozostał wierny przez całe życie. J. Gajdzica jest autorem pamiętnika *Dło pamięci Narodu Ludzkiego*, napisanego w języku ojczystym. Jest on również twórcą pierwszego polskiego chłopskiego ekslibrisu (dotychczas odkryto osiem odmian jego znaków własnościowych książek). J. Gajdzica zmarł na zapalenie płuc 16 II 1840 r. w Cisownicy. Według ustnych informacji – przekazywanych z pokolenia na pokolenie – został pochowany na miejscowym ementarzu ewangelickim w Cisownicy.

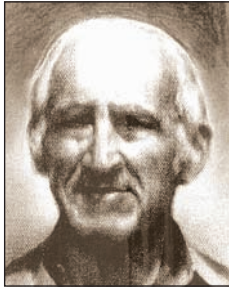
GAWŁOWSKI Józef (1940–2011) – nauczyciel, działacz społeczny w dziedzinie oświaty, pożarnictwa i sportu. Urodził się 13 II 1940 r. w Cieszynie. Po ukończeniu Liceum Pedagogicznego w Cieszynie oraz studiów uniwersyteckich, rozpoczął pracę jako nauczyciel w Szkole Podstawowej w Brennej–Leśnicy (1959–1964). Następnie był dyrektorem Szkoły Podstawowej w Bażanowicach (1964–1974), Inspektorem Oświaty w Goleiszowie (1974–1982) oraz Inspektorem Oświaty w Cieszynie (1982–2000). W roku 1965 J. Gawłowski był jednym z inicjatorów rozbudowy budynku szkoły w Bażanowicach (był sekretarzem Komitetu Rozbudowy Szkoły, któremu przewodniczył Władysław Cieślak). J. Gawłowski był aktywnym działaczem strażackim – prezesem OSP w Bażanowicach (1967–1978), prezesem Zarządu Gminnego OSP w Goleiszowie i członkiem Zarządu Wojewódzkiego OSP (1979–1984), członkiem Prezydium Zarządu Powiatowego ZOSP w Cieszynie (2001–2005) oraz Honorowym Prezesem OSP w Bażanowicach (od roku 2005). Dzięki niemu, w latach 1971–1973, została wybudowana remiza w Bażanowicach. J. Gawłowski działał też na niwie sportu. W latach 1999–2011 pełnił funkcję prezesa LKS „Olimpia” Goleiszów. W tym czasie doprowadził do wybudowania i zmodernizowania, wspólnie z członkami klubu, obiektów sportowych w Goleiszowie (dwa budynki sportowo-socjalne, skocznie narciarskie, boisko piłkarskie). Był też organizatorem międzynarodowych zawodów w skokach narciarskich (m.in. „Memoriał im. L. Tajnera”). W latach 1999–2006 J. Gawłowski pełnił funkcję radnego Powiatu Cieszyńskiego. Był również wieloletnim współpracownikiem *Panoramy Goleiszowskiej* i *Kalendarza Goleiszowskiego*. Zmarł 8 VII 2011 r. w Bażanowicach.

HECZKO Paweł (1883–1975) – nauczyciel, działacz społeczny. Urodził się 11 V 1883 r. w Bystrzycy na Zaolziu. Po szkole ludowej podjął naukę w cieszyńskim gimnazjum. W 1902 r. ukończył niemieckie seminarium nauczycielskie. Początkowo uczył w Szkole Ludowej w Łomnej, a później objął posadę kierownika szkoły w Wędrynie. Podczas I wojny światowej został powołany do armii austriackiej i brał udział w walkach frontowych w Galicji Wschodniej. W roku 1918 r. aktywnie włączył się w proces walki o przynależność polityczną obszaru Śląska Cieszyńskiego do Polski. W tym samym roku został kierownikiem Szkoły Publicznej w Goleszowie i funkcję tę pełnił do 1933 r. Jako pierwszy wprowadził w tej szkole zajęcia pozalekcyjne, których atrakcją były różne prezentacje i pogadanki przy użyciu epidiaskopu. W międzyczasie ukończył wyższy kurs nauczycielski w Warszawie, co pozwoliło mu wykonywać pracę w placówkach oświatowych o średnim poziomie kształcenia. W 1933 r. został kierownikiem niemieckiej szkoły w Bielsku, gdzie pracował do wybuchu II wojny światowej. P. Heczko wspólnie z prof. Dmochowskim napisał podręcznik do matematyki dla szkół podstawowych. Był organizatorem tzw. „ogródków jordanowskich” w Goleszowie. Jako wielki miłośnik przyrody i pieszych wędrówek organizował również wycieczki górskie dla młodzieży szkolnej. Podczas okupacji ukrywał się w Generalnej Guberni, będąc poszukiwanym przez gestapo za swą działalność polityczną i społeczną. Po wojnie kierował Szkołą Przemysłową w Cieszynie, a potem pracował w goleszowskim Banku Rolnym - w latach 1948–1953. Zmarł 13 XI 1975 r. w Goleszowie. Został pochowany na miejscowym cmentarzu ewangelickim.

HOJDYSZ Edward Wilhelm (1915–2010) – działacz społeczny, sportowy i turystyczny, publicysta, historyk regionu, społeczny inspektor zabytków. Urodził się 13 XI 1915 r. w Goleszowie. Prawie całe dzieciństwo, młodość i pracę zawodową związał z rodzinną miejscowością. Po ukończeniu Szkoły Powszechnej w Goleszowie uczęszczał do cieszyńskiej handlowki. Przez czterdzieści lat pracował w goleszowskiej cementowni, a potem w Rolniczym Kombinacie Spółdzielczym. Od najmłodszych lat angażował się w działalność społeczną. Będąc uczniem Szkoły Handlowej w Cieszynie, był czynnym sportowcem i organizatorem zawodów, szczególnie w konkurencjach narciarskich. Po wybuchu II wojny światowej E.W. Hojdysz został aresztowany i wywieziony na przymusowe roboty. Po zakończeniu działań wojennych wrócił piechotą z Wiednia do Goleszowa, gdzie ponownie zaczął pracować w cementowni, w której zajmował się głównie inwestycjami. Z jego inicjatywy powstał m.in. budynek Ośrodka Zaopatrzenia Robotniczego w Goleszowie, bloki mieszkalne w Cisownicy, a później zabudowania goleszowskiego Rolniczego Kombinatu Spółdzielczego. E.W. Hojdysz był jednym z założycieli Klubu Sportowego w Goleszowie, najpierw „Budowlanych”, a następnie „Olimpii” (przez 10 lat był prezesem tego klubu). Był też długoletnim międzynarodowym sędzią narciarskim. E.W. Hojdysz opublikował ponad 100 artykułów o tematyce historycznej i regionalnej (m.in. w *Panoramie Goleszowskiej* i *Kalendarzu Goleszowskim*), opisując w nich m.in. dzieje miejscowości Gminy Goleiszów, a także wszystkie miejscowości Zaolzia, graniczące z goleszowską gminą. W roku 2005 został Honorowym Obywatel Gminy Goleiszów. Zmarł 25 I 2010 r. w Ustroniu. Został pochowany na miejscowym cmentarzu.

KĘPKA Franciszek-senior (1907–2000) – lotnik szybowcowy, kierownik Szkoły Szybowcowej na Chełmie w Godziszowie. Urodził się 18 XII 1907 r. w miejscowości Jeleń w Gminie Jaworzno. W 1926 r. ukończył w Krakowie kurs samochodowy, zostając kierowcą i mechanikiem. Wkrótce został też mechanikiem motocykli żuźlowych i czynnym zawodnikiem. W 1933 r. został dwukrotnym mistrzem Polski na żuźlu, a w tej dyscyplinie sportu został także wicemistrzem Europy. W latach trzydziestych XX wieku jego pasją stało się szybownictwo. Wówczas zdobył tytuł instruktora szybowcowego oraz najwyższą kategorię pilota szybowcowego. W maju 1939 r. przybył na godziszowski Chełm, aby objąć obowiązki zastępcy kierownika Szkoły Szybowcowej. Podczas okupacji mieszkał w Godziszowie. Na pewien czas trafił do więzienia niemieckiego. Po zakończeniu wojny wrócił do latania oraz szkolenia młodzieży. W roku 1945 ponownie uruchomiono Szkołę Szybowcową na Chełmie, a F. Kępka został jej kierownikiem. Wykonał on, na potrzeby szkoły, pierwszą wyciągarkę do holowania szybowców przy pomocy liny. W latach 1945–1950 F. Kępka w swoim ośrodku przeszkolił ponad 1300 adeptów latania. Wśród nich był też Franciszek Kępka-junior, który pierwszy samodzielny lot wykonał w wieku 10 lat. Po likwidacji Szkoły Szybowcowej F. Kępka-senior został pracownikiem Aeroklubu Bielsko-Bialskiego i pracował tam do emerytury w 1973 r. Do końca życia mieszkał w sąsiedztwie byłej Szkoły Szybowcowej na Chełmie. Zmarł 9 IX 2000 r. w Godziszowie. Został pochowany na miejscowym cmentarzu.

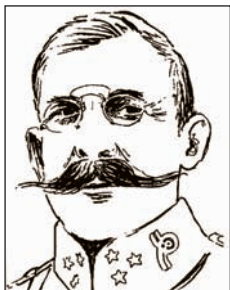

KĘPKA Franciszek-junior (1940–2001) – wybitny lotnik szybowcowy, czterokrotny brązowy medalista Mistrzostw Świata, rekordzista świata. Urodził się 4 IV 1940 r. w Godziszowie – jako syn Franciszka, kierownika Szkoły Szybowcowej na Chełmie. Był uczniem Liceum Ogólnokształcącego im. A. Osuchowskiego w Cieszynie. Już w wieku 6 lat po raz pierwszy poleciał szybowcem (z ojcem), a mając 10 lat wykonał samodzielny lot na szybowcu ABC nad Goleiszowem. W 1952 r. w Warszawie odbył się Zlot Młodzieży, podczas którego F. Kępka był czynnym uczestnikiem Centralnego Pokazu Lotniczego na Okęciu. Po tym pokazie ówczesny premier Józef Cyrankiewicz zaprosił Franciszka Kępkę na trybunę i podpisał zgodę na jego latanie. W ten sposób godziszowianin stał się najmłodszym pilotem świata. W 1956 r. z okazji Święta Lotnictwa w Warszawie dał on pokaz lotu na szybowcu „Jaskółka” przy udziale ponad 200 tys. widzów. Po maturze F. Kępka zdobył złotą odznakę szybowcową, a w rok później miał już komplet szybowcowych diamentów. Mając 20 lat, został członkiem kadry narodowej Polski. W 1962 r. przeleciał do Sejn i wynikiem 636 km ustanowił nowy rekord świata w klasie szybowców dwumiejscowych, zaś trzy lata później wywalczył pierwszy tytuł mistrza Polski. Na X Szybowcowych Mistrzostwach Świata w Anglii wywalczył brązowy medal. Później zdobył jeszcze trzy brązowe medale Mistrzostw Świata (1969, 1972, 1974). Za sterami szybowców spędził w powietrzu ponad 6,5 tysiąca godzin i przeleciał ponad 150 tys. km. Za zasługi dla lotnictwa otrzymał najwyższe odznaczenie – Medal Lillienthala. Był dwukrotnym mistrzem Europy i ośmiokrotnym mistrzem Polski. W 1988 r. został Honorowym Obywatel Gminy Goleiszów – w uznaniu sportowych osiągnięć oraz zasług w rozstrawianiu gminy w Polsce i na świecie. Zmarł 15 XII 2001 roku.

KISZA Irena (1940–2004) – nauczycielka, działaczka społeczna. Urodziła się 21 II 1940 r. w Cisownicy. W 1958 r. ukończyła Państwowe Liceum Pedagogiczne w Cieszynie. Przez pierwsze dwa lata pracowała w Końcyczach Małych, a następnie przez 36 lat w Szkole Podstawowej w Cisownicy. Pracując zawodowo, ukończyła w 1964 r. Wieczorowe Studium Nauczycielskie, a później Państwową Szkołę Muzyczną I stopnia w Cieszynie. W 1977 r. obroniła na Wydziale Biologii i Nauki o Ziemi Uniwersytetu Jagiellońskiego pracę magisterską poświęconą monografii wsi Cisownica. Ukończyła też studium podyplomowe w Bielsku-Białej oraz kurs księgowości. Przez wiele lat

była opiekunem szkolnego Koła Ligi Ochrony Przyrody. W 1979 r. kierowane przez nią Koło zajęło I miejsce w Ogólnopolskim Konkursie Turystycznym „Dla nas i dla was” oraz zdobyło nagrodę ministra. Przez 13 lat (1977–1990) prowadziła Szkolny Klub Krajoznawczo-Turystyczny „Czantoria”, organizując w tym okresie blisko 60 wycieczek. Opisy organizowanych przez nią wycieczek były publikowane w prasie turystycznej. Była też laureatką konkursów organizowanych przez pismo *Poznaj swój kraj*. I. Kiszka była radną Gromadzkiej– (1969–1978) i Gminnej Rady Narodowej (1988–1992). Należała do popularyzatorów Jury Gajdzicy, prowadząc prelekcje na jego temat oraz zbierając – jako pierwsza – materiały do drzewa genealogicznego pierwszego chłopca bibliofila. I. Kiszka zainicjowała akcję sadzenia cisów w Cisownicy pod nazwą „Cis przy każdym domu”. Dzięki tej akcji w latach 1994–2004 posadzono w tej miejscowości ponad 600 cisów. I. Kiszka była również aktywnym członkiem chóru Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Cisownicy (prowadzonego od 1989 r. przez dra hab. Wiesława Jakubika) oraz Stowarzyszenia Miłośników Cisownicy (Komisja Rewizyjna). Zmarła 19 V 2004 r. w Cieszynie.

KŁODA Paweł (1879–1968) – rolnik, działacz społeczny i narodowy. Urodził się 9 V 1879 r. w Puńcowie. Uczęszczał do miejscowej szkoły, gdzie jego nauczycielem był znany działacz i patriota Karol Szotkowski. P. Kłoda był jednym z pierwszych rolników, którzy zaczęli wprowadzać mechanizację w swoim gospodarstwie. Założył sztuczne pastwiska, na których wykorzystywał specjalne zestawy nasion. Był założycielem i prezesem Spółki Drenarskiej, doprowadzając, mimo oporów, do melioracji gruntów w Puńcowie. Bardzo aktywnie działał na rzecz elektryfikacji wsi. Dzięki jego uporowi w 1929 r. doprowadzono prąd do Puńcowa (co m. in. umożliwiło

stosowanie silników elektrycznych). Był też założycielem nieformalnej spółki, która dysponując nowoczesnymi maszynami elektrycznymi, pomagała miejscowym rolnikom. P. Kłoda był jednym z założycieli OSP w Puńcowie (w latach 1906–1932 pełnił funkcję komendanta). Działał także aktywnie w Macierzy Szkolnej, ruchu spółdzielczym, wspierał amatorski ruch artystyczny. Doprowadził do połączenia dwóch miejscowych szkół wyznaniowych i wybudowania nowej placówki oświatowej. P. Kłoda zawsze podkreślał polskość – zarówno swoją, jak i swojej wsi. Był autorem hasła „Nie ma Polski bez Puńcowa” (pod tym hasłem manifestowano na cieszyńskim rynku na wiecu w roku 1919). P. Kłodę nazywano „królem polskim” – przydomek ten nadawano wówczas tylko nielicznym, najbardziej zasłużonym działaczom narodowym. W trakcie ustalania granicy polsko-czeskiej był członkiem Komisji Granicznej. W 1919 r. został komendantem milicji, a później wójtem. Podczas okupacji musiał się ukrywać, a po zakończeniu II wojny światowej odsunięto go od działań społecznych. Zmarł 29 XII 1968 roku.

KOWALA Paweł (1895–1984) – działacz ludowy i społeczny. Urodził się 6 I 1895 r. w Cisownicy. Po ukończeniu dwuklasowej szkoły ludowej w Cisownicy rozpoczął naukę w cieszyńskim Gimnazjum im. A. Osuchowskiego, którą przerwał po dwóch latach, aby zająć się 15-hektarowym gospodarstwem. Od młodych lat udzielał się społecznie. W 1911 r. został członkiem Ochotniczej Straży Pożarnej w Cisownicy i pełnił w niej kolejno funkcje: sekretarza, zastępcy komendanta i później prezesa. W 1915 r. został powołany do służby wojskowej w armii austriackiej (walczył na froncie rosyjskim oraz w Jugosławii). Od 1918 do 1939 r. był skarbnikiem i księgowym

Kasy Spółdzielczej w Cisownicy, a w latach 1929–1939 był przełożonym Gminy Cisownica. W tym okresie w Cisownicy wybudowano dwa mosty betonowe, utwardzono 1200 m grząskiej drogi, uregulowano też Rzeczycę. P. Kowala był także wielkim zwolennikiem elektryfikacji Cisownicy. Po wybuchu II wojny światowej został aresztowany przez gestapo i był więziony w Cieszynie oraz Rawiczu. Nie wyrzekł się swojej narodowości, za co został osadzony w obozie koncentracyjnym w Buchenwaldzie, a potem w Mauthausen–Gusen. Po zakończeniu wojny został wójtem Cisownicy, a później przez szereg lat był sołtysiem wsi oraz radnym Gromadzkiej Rady Narodowej w Golezszowie. W latach 1958–1965 był przewodniczącym Gromadzkiej Rady Narodowej w Cisownicy (przeszedł na emeryturę w wieku 70 lat). Później był skarbnikiem i księgowym Kółka Rolniczego, członkiem Powiatowej Komisji Łowieckiej w Cieszynie oraz Kasy Spółdzielczej w Golezszowie. Przez cały okres powojenny był działaczem PSL, a potem ZSL (m.in. był prezesem Koła ZSL w Cisownicy). Aktywnie działał w miejscowej OSP, do której należał 72 lata, a w roku 1972 został jej Honorowym Prezesem. Zmarł 5 II 1984 roku.

KOŹDOŃ Gustaw (1911–1973) – działacz sportowy i turystyczny. Urodził się 6 VI 1911 r. w Golezszowie, gdzie ukończył Szkołę Powszeczną. Następnie uczęszczał do Szkoły Handlowej w Cieszynie, po ukończeniu której podjął studia w Wyższej Szkole Ekonomicznej w Katowicach, kończąc je z dyplomem magistra w 1968 r. Po II wojnie światowej pracował początkowo w Fabryce Mebli, a później w Cieszyńskiej Fabryce Narzędzi. Od najmłodszych lat uprawiał czynnie sporty zimowe. W 1932 r. został mistrzem w kombinacji klasycznej okręgu śląsko-dąbrowskiego. Należał wówczas do ścisłej czołówki najlepszych skoczków narciarskich w Polsce (członek kadry narodo-

wej). W latach 1933–1949 był członkiem Zarządu PTT „Watra” Cieszyn, a od 1950 r. Zarządu Oddziału PTTK w Cieszynie. Dzięki niemu zostało założone w 1952 r. cieszyńskie Koło Przewodników, którego był pierwszym przewodniczącym. G. Koźdoń był także inicjatorem wytyczenia narciarskich tras zjazdowych z Czantorii i Stożka (tzw. „eso”) oraz budowy skoczni narciarskiej w Cieszynie. Z jego inicjatywy zbudowano w Golezszowie pierwszą skocznię narciarską (dziś już nie istniejącą), umożliwiającą oddawanie skoków do 35 metrów. Była ona usytuowana na usypie kamieniołomu marglu – potoczna nazwa „Pod Basem”. Na skoczni tej w latach 1933–1936 odbywały się zawody najlepszych skoczków narciarskich okręgu śląskiego. G. Koźdoń współpracował też z budowniczymi skoczni w Wiśle Głębcach i Wiśle Malince. W kręgu jego zainteresowań sportowych znajdowało się również szybownictwo (na górze Chełm w Godziszowie), a także lekkoatletyka, żeglarsstwo i sporty motorowe. G. Koźdoń zmarł 26 XI 1973 r. w Cieszynie.

KUBACZKA Oton (1902–1959) – pastor goleszowski. Urodził się 10 VIII 1902 r. w Błędowicach Dolnych. Po ukończeniu szkoły powszechnej podjął naukę w Gimnazjum Macierzy Szkolnej w Cieszynie, które ukończył w 1922 r. Następnie odbył studia teologiczne w Warszawie. Ordynowany był w Cieszynie 22 V 1927 r. Przez niespełna cztery lata pełnił obowiązki katechety w szkołach powszechnych i średnich w Bielsku. Po wyborze na proboszcza Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Golezowie (14 XII 1930 r.), objął ten urząd 6 IV 1931 r. Dzięki zaangażowaniu ks. O. Kubaczki rozwinęło się w Golezowie Koło Związku Polskiej Młodzieży Ewangelickiej (działały w nim trzy sekcje: teatralna, chóralna i sportowa). W 1935 r. pod kierunkiem ks. O. Kubaczki obchodzono uroczystość 150 rocznicy zbudowania kościoła ewangelickiego w Golezowie. Wówczas odnowiono goleszowską świątynię, zmodernizowano oświetlenie i ogrodzenie, a w Kozakowicach Dolnych wybudowano kaplicę. Ks. O. Kubaczka w okresie międzywojennym opublikował szereg kazań i artykułów. Podczas II wojny światowej został aresztowany. Po zawieszeniu w czynnościach duszpasterskich pracował jako robotnik kolejowy, a następnie był gońcem w Kasie Chorych. Pod koniec wojny skierowany został do robót ziemnych w Danii, gdzie był kapelanem obozowym polskich ewangelików. Po powrocie do Golezowa objął ponownie urząd proboszcza miejscowej parafii ewangelickiej (od 1 IX 1946 r.). Był cenionym kaznodzieją oraz dobrym gospodarzem parafii. W latach 1952–1954 przebudowano goleszowski kościół (powiększono jego wnętrze, przeniesiono ambonę, dobudowano zakrystię). Ks. O. Kubaczka zmarł 10 IX 1959 r. w Golezowie. Spoczywa na miejscowym cmentarzu ewangelickim.

KULISZ Karol (1873–1940) – pastor, działacz narodowy i społeczny, założyciel dzięgielowskiego Zakładu Opiekuńczo–Wychowawczego „Eben–Ezer”. Urodził się 12 VI 1873 r. w Dzięgielowie. Był absolwentem cieszyńskiego gimnazjum, po czym studiował teologię ewangelicką w Wiedniu i Erlangen (1894–1898). Od 1899 r. był wikariuszem w Ligołce Kameralnej, a w 1908 r. został tam proboszczem. W miejscowości tej w 1913 r. założył dom opieki dla starców i obłożnie chorych „Betezda”. Ks. Karol Kulisz był bliskim współpracownikiem ks. Franciszka Michejdy, z którym razem działali na niwie narodowej. Wydawał i redagował pismo religijne *Dla wszystkich* (1901–1909), a następnie był redaktorem *Słowa Żywota* (1910–1919). Wraz z innymi pastorami podpisał memoriał w sprawie przyłączenia Śląska Cieszyńskiego do Polski (1918 r.) i był członkiem delegacji cieszyńskiej do Paryża w roku 1919, by bronić postulatów zawartych w memoriale. W roku 1919 został proboszczem Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Cieszynie. W 1920 r. założył Zakłady Opiekuńczo–Wychowawcze dla Starców i Dzieci „Eben–Ezer” w Dzięgielowie, które utrzymywały się z dochodów z wynajętego folwarku, dotacji społecznych, rządowych, a także zagranicznych, jak np. z pomocy uzyskanej w wyniku jego podróży do Ameryki. W 1921 r. został seniorem ewangelickiej Diecezji Cieszyńskiej i pełnił tę funkcję do roku 1936. W 1922 r. współzałożył Towarzystwo Ewangelików Polaków na Górnym Śląsku i był jego pierwszym prezesem. W roku 1923 powołał do życia żeński Diakonat „Eben–Ezer” w Dzięgielowie. Ks. K. Kulisz wydawał w Cieszynie dwutygodnik *Głosy Kościelne* (1925–1938), a następnie w 1939 r. pismo *Godzina*. Został aresztowany 23 IX 1939 roku. Zginął 8 V 1940 r. w obozie koncentracyjnym w Buchenwaldzie.

ŁYŻBICKI Paweł (1907–1961) – nauczyciel, działacz społeczny. Urodził się 31 III 1907 r. w Wędrynie na Zaolziu. Ukończył szkołę ludową, cieszyńskie gimnazjum oraz Seminarium Nauczycielskie w Cieszynie–Bobrku w 1918 roku. Jako nauczyciel rozpoczął pracę w szkole w Wiśle–Jaworniku, a w latach 1929–1939 pracował w chorowskich placówkach oświatowych, prowadząc tam aktywną działalność repolonizacyjną. Angażował się tam społecznie w pracę pozaszkolną w środowisku ewangelickim. Przed II wojną światową ukończył Państwowy Instytut Pedagogiczny w Katowicach oraz Wyższy Kurs Nauczycielski we Lwowie. W okresie międzywojennym był członkiem i działaczem Polskiego

Towarzystwa Turystycznego. Po wybuchu wojny brał udział w kampanii wrześniowej, a po powrocie do Wędryny został aresztowany w 1940 r. i skierowany do obozu koncentracyjnego w Dachau, a następnie Mauthausen–Gusen. Po odzyskaniu wolności, po kilku miesiącach, został skierowany na przymusowe roboty do Niemiec. Po zakończeniu wojny wrócił do kraju i zaczął pełnić obowiązki kierownika szkoły w Goeszowie (1945–1949), a następnie objął funkcję dyrektora Przyszakładowej Szkoły Przemysłowej w Goeszowie (1949–1952). W 1952 r. szkoła ta została zlikwidowana, a P. Łyżbicki objął kierownictwo Szkoły Podstawowej w Cisownicy. W miejscowości tej działał w organizacjach społecznych i angażował się w organizowanie życia kulturalnego wsi. Był działaczem ZBOWiD-u, Kółka Rolniczego i członkiem Gminnej Rady Narodowej. W Cisownicy reżyserował zarówno przedstawienia szkolne, jak i te organizowane przez członków Związku Młodzieży Wiejskiej. Doprowadził on w 1960 r. do nadania Szkole Podstawowej imienia Jury Gajdziej w Cisownicy. Zmarł w drodze do szkoły 24 XI 1961 r. w Cisownicy. Spoczął na miejscowym cmentarzu.

MAJĘTNY Paweł (1935–2005) – działacz ludowy i społeczny. Urodził się 29 XII 1935 r. w Cisownicy. W 1952 r. ukończył Przyszakładową Szkołę Przemysłową w Goeszowie. Całe swoje życie zawodowe (1951–1992) związał z Fabryką Sprzętu Elektrogrzebnego „Termika” w Cieszynie, jednocześnie mieszkając i działając w Cisownicy. Przez wiele lat czynnie udzielał się w miejscowym amatorskim zespole teatralnym. P. Majętny był długoletnim członkiem Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego (członkiem Zarządu Gminnego ZSL w Goeszowie, przez cztery kadencje był prezesem Koła ZSL w Cisownicy). Należał do propagatorów idei ruchu ludowego w gminie. Po reorganizacji był też aktywnym działaczem Polskiego Stronnictwa Ludowego. Przez trzy kadencje pełnił funkcję radnego Gminnej Rady Narodowej w Goeszowie, inicjując m.in. wiele działań przyczyniających się do rozwoju Cisownicy i całej gminy. Od 1963 r. działał w Kółku Rolniczym, pełniąc w nim m.in. funkcję prezesa (w latach 1998–2000), a w roku 2000 został Honorowym Prezesem tej organizacji. Wielokrotnie współorganizował dożynki cisownickie, a także był zaangażowany w obchody 100-lecia Kółka Rolniczego w Cisownicy. Do miejscowej Ochotniczej Straży Pożarnej wstąpił w roku 1982 (m.in. uczestniczył w pracach remontowych starej remizy oraz kierował całością prac podczas budowy nowej cisownickiej strażnicy). P. Majętny był inicjatorem i budowniczym pomnika poświęconego Jerzemu Wiśełce. W znacznym stopniu przyczynił się do budowy drogi w Cisownicy (od kościoła do pętli autobusowej). Wraz ze szwagrem, Janem Kawulukiem, społecznie wyremontowali kaplicę cmentarną w Cisownicy. Aktywnie uczestniczył w budowie Domu Parafialnego i rozbudowie szkoły. Zmarł 24 VII 2005 r. w Cisownicy.

MOLAK Helena (1921–2012) – działaczka ruchu ludowego, kurierka i łączniczka Wincentego Witosa. Urodziła się 30 IV 1921 r. w Goleszowie. Ukończyła Szkołę Handlową w Cieszynie. Ojciec Heleny, Paweł Niemiec (znany działacz ludowy), należał do zaufanych współpracowników W. Witosa. Po procesie brzeskim w 1933 r. Witos przekazał jej na terenie Czechosłowacji i zaistniała konieczność stałego przekazywania informacji i nawiązywania kontaktów z członkami Stronnictwa Ludowego. Wówczas Helena, jako kilkunastoletnia dziewczyna, została kurierką W. Witosa. Po wybuchu II wojny światowej rodzina Niemców została wysiedlona z Goleszowa i zamieszkała w Cisownicy. W tym

czasie Helena, wraz z ojcem, zaczęła działać w ruchu oporu. W 1940 r. została aresztowana przez gestapo pod zarzutem spisku. Po zwolnieniu z aresztu działała w konspiracji - strukturach Stronnictwa Ludowego „Roch”. Była też łączniczką Ruchu Ludowego (pomiędzy Śląskiem Cieszyńskim a Krakowem), a także należała do Batalionów Chłopskich. Współdziałała przy dostarczaniu żywności dla Żydów do cieszyńskiego getta oraz lekarstw dla więźniów obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu. W 1945 r. Helena zdała maturę w Cieszynie, a po ślubie z Adolfem Molakiem wyjechała do Warszawy. Po wojnie H. Molak była delegatką na I Kongres Polskiego Stronnictwa Ludowego w Krakowie w 1945 r. Brała też udział w tworzeniu struktur Związku Młodzieży Wiejskiej „Wici” na Śląsku Cieszyńskim. W 1949 r. nie wstąpiła do Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego, co miało konsekwencje w jej życiu prywatnym i zawodowym. W latach 1946–1949 studiowała na Wydziale Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego. Po przemianach ustrojowych roku 1989, znów aktywnie zaczęła działać w ruchu ludowym. Zmarła 2 IV 2012 r. w Cisownicy.

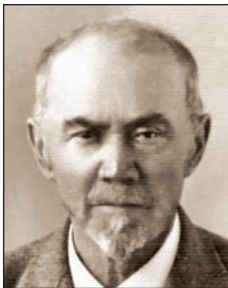
NIEMIEC Paweł (1892–1941) – działacz ruchu ludowego, samorządowego i oświatowego. Urodził się 17 II 1892 r. w Goleszowie. Ukończył Szkołę Ludową w Goleszowie, a następnie rozpoczął pracę w goleszowskiej cementowni. W 1913 r. ukończył prywatny kurs handlowy w Cieszynie. W czasie I wojny światowej, w roku 1914, został ciężko ranny na froncie austriackim. Po zakończeniu wojny wrócił do Goleszowa. Pracował w Konsumie Fabrycznym Cementowni „Goleszów”, gdzie w latach 1930–1939 był kierownikiem. Wraz z Pawłem Bobkiem organizował na Śląsku Cieszyńskim Stronnictwo Ludowe „Piast”, w którym został członkiem jego Rady Naczelnej. Od czasu pobytu

W. Witosa w Czechosłowacji, P. Niemiec organizował łączność przywódcy ruchu ludowego ze Stronnictwem Ludowym w Polsce (dom P. Niemca był wówczas punktem zbornym dla działaczy ludowych kontaktujących się z W. Witosem). W latach 1925–1939 P. Niemiec był sekretarzem Wydziału Gminnego w Goleszowie (m.in. napisał 75 protokołów z obrad tego Wydziału). Był też Komisarzem Gminnego Urzędu Gospodarczego w Goleszowie oraz współzakładał w tej miejscowości Powszechną Kasę Spółdzielczą. W 1937 r. został zastępcą członka Rady Nadzorczej Towarzystwa Oszczędności i Zaliczek w Cieszynie. Był działaczem Macierzy Szkolnej i Śląskiej Spółdzielni Rolniczo-Handlowej w Cieszynie. W roku 1939 P. Niemiec pośredniczył w organizowaniu przejścia W. Witosa przez granicę z Czechosłowacji do Polski. Był on bibliofilem, posiadał cenny księgozbiór wraz ze starodrukami. Publikował felietony gwarowe, prowadził kronikę Gminy Goleszów, a także reżyserował przedstawienia teatralne. Po wybuchu II wojny światowej został w 1940 r. aresztowany. Zmarł 11 VIII 1941 r. podczas śledztwa w więzieniu w Goleniowie.

NIEROSTEK Gustaw (1909–1994) – działacz społeczny, pszczelarz, miłośnik przyrody. Urodził się 14 XII 1909 r. w Suchej Średniej na Zaolziu. Tam ukończył szkołę ludową, a po uzyskaniu średniego wykształcenia odbył służbę wojskową w Szkole Podchorążych w Jasle. Wraz ze swoim bratem, księdzem Józefem Nierostkiem (u którego zamieszkał w Cieszynie), podjął się trudu nadania ram organizacyjnych i ogólnopolskiego zasięgu Związkowi Polskiej Młodzieży Ewangelickiej. Podczas okupacji ks. J. Nierostka aresztowało gestapo, zaś G. Nierostek schronił się w Generalnej Guberni, gdzie pracował pod przybranym nazwiskiem (jako Gustaw Suski).

Ks. J. Nierostka zamordowano w obozie koncentracyjnym w Majdanku. Natomiast G. Nierostka skierowano na przymusowe roboty do Niemiec. Po zakończeniu wojny zamieszkał w Cieszynie, gdzie prowadził sklep spożywczy. Następnie pracował w Ustroniu i Skoczowie. Oprócz pracy zawodowej jego główną pasją było pszczelarstwo. Na przestrzeni lat stał się autorytetem w tej dziedzinie, otrzymując wielokrotnie nagrody i odznaczenia. W 1970 r. założył w Dzięgielowie Sekcję Pszczelarską przy Kółku Rolniczym, którą od 1971 r. przemianowano na Koło Pszczelarzy w Dzięgielowie. W latach 1970–1973 G. Nierostek był pierwszym prezesem – najpierw Sekcji, a później dzięgielowskiego Koła Pszczelarzy. Był także prezesem struktur rejonowych i wojewódzkich Związku Pszczelarzy (w Cieszynie i Bielsku-Białej). Jako mieszkaniec Dzięgielowa był nieustrudzonym inicjatorem i organizatorem wielu przedsięwzięć (w tym m. in. dzięgielowskich wodociągów, wyasfaltowania miejscowych dróg, a także ogrodzenia cmentarza). Reaktywował on też Koło Związku Polskiej Młodzieży Ewangelickiej. Zmarł 17 VII 1994 r. w Cieszynie.

OBRACAJ Jerzy (1866–1949) – nauczyciel, działacz społeczny. Urodził się 16 IV 1866 r. w Rychuldzie. Po ukończeniu Seminarium Nauczycielskiego w Cieszynie-Bobruku J. Obracaj rozpoczął pracę w Szkole Ludowej w Ropicy, prowadzonej wówczas przez Adama Macurę (jego przyszłego teścia). Macurowie byli wielkimi patriotami, w ich domu spotykali się działacze walczący o polskość tej ziemi. J. Obracaj całe swoje życie związał z zawodem nauczyciela. W zawodzie tym przepracował łącznie 43 lata. W 1903 r. został powołany na stanowisko kierownika szkoły w Dzięgielowie. Jako pierwszy nauczyciel w tej miejscowości pracował tam 26 lat. Pamiętając o swoich mistrzach, takich jak Jan Kubisz czy Adam Macura, traktował swoją pracę jako powołanie. Całe swoje życie J. Obracaj działał na rzecz społeczności Dzięgielowa. Oprócz codziennej pracy dydaktycznej prowadził Kasę Pożyczkową, pisał mieszkańcom podania i odwołania do władz w Brnie i Wiedniu, a także aktywnie uczestniczył w „Drużynach Sokolich”. J. Obracaj był członkiem Polskiego Stronnictwa Narodowego w Cieszynie (w 1906 r. wzięł udział w zjeździe tego stronnictwa). W roku 1919 brał udział w „Akcji Plebiscytowej”. Był wielkim autorytetem w środowisku. Mimo licznych obowiązków wpisywał do kalendarza wydarzenia z każdego dnia, tworząc w ten sposób swoisty dziennik. Po przejściu na emeryturę (1929 r.) korespondował i wysyłał raporty do Instytutu Meteorologii i Geografii. Zmarł 4 I 1949 r. w Cieszynie. Pochowany został w Dzięgielowie. Z okazji uroczystości 700 – lecia Dzięgielowa, obchodzonej w 2005 roku, rodzina ufundowała pamiątkową tablicę, która wmurowana została w budynek nowej Szkoły Podstawowej w Dzięgielowie.

ORAWIEC Józef (1936–2004) – nauczyciel, instruktor nauki jazdy, społecznik. Urodził się 12 IX 1936 r. w Zabłociu. W roku 1955 ukończył Technikum Mechanizacji Rolnictwa w Cieszynie. Po skończeniu kursu pedagogicznego pracował jako nauczyciel praktycznej nauki zawodu w Wołowie Śląskim, a od 1958 r. kontynuował pracę nauczyciela w Technikum Mechanizacji Rolnictwa w Cieszynie. W roku 1963 ukończył Studium Nauczycielskie w Katowicach. W 1982 r. został kierownikiem bażanowickich warsztatów szkolnych Zespołu Szkół Rolniczo–Technicznych w Cieszynie, gdzie pracował do emerytury. Przez cały okres pracy nauczycielskiej stale podnosił swoje kwalifikacje pedagogiczne i zawodowe (m.in. był bardzo cenionym instruktorem nauki jazdy.)

J. Orawiec całe swoje życie związał z Goleszowem, działając na rzecz społeczności lokalnej. Uczestniczył w pracach Rady Gminy Goleszów oraz Rady Nadzorczej Banku Spółdzielczego. Był przewodniczącym Komitetu ds. Budowy Sieci Wodociągowej w Goleszowie, a także członkiem miejscowego Komitetu Gazyfikacyjnego. Ponadto był zaangażowany w działalność związaną z telefonizacją Goleszowa. J. Orawiec aktywnie działał też na rzecz Rzymskokatolickiej Parafii św. Michała Archaniola w Goleszowie (m.in. pełnił on funkcję wiceprezesa Chóru „Gloria”, dbał o otoczenie goleszowskiego kościoła, probostwa oraz wyposażenie salek katechetycznych). Z jego inicjatywy podjęto działania związane z odnowieniem krzyża przy ulicy Astrów, który odrestaurowano w roku 2000. Dążył on również do jak najszybszego wyremontowania Czytelnicy Katolickiej w Goleszowie, by mogła służyć miejscowej społeczności. J. Orawiec zmarł 30 XI 2004 r. w Cieszynie.

OŻANA Jan (1860–1946) – pedagog, działacz społeczny. Urodził się 21 IV 1860 r. w Błędowicach Dolnych na Zaolziu. W 1880 r. ukończył austriackie Seminarium Nauczycielskie w Cieszynie, a w 1883 r. zdobył dodatkowe uprawnienia nauczycielskie w Opawie. Po ukończeniu seminarium uczył w szkole ewangelickiej w Cieszynie, a w roku 1881 rozpoczął pracę w szkole w Cisownicy, w której przepracował 48 lat. J. Ożana prowadził szeroką działalność społeczną, oświatową i kulturalną. Od 1881 r. do wybuchu II wojny światowej był sekretarzem Wydziału Gminnego w Cisownicy. J. Ożana doprowadził do nadbudowy starego budynku szkolnego i przekształcenia tej placówki

w szkołę dwuklasową (w roku 1898). W latach późniejszych był też inicjatorem budowy nowej siedmioklasowej szkoły w Cisownicy, którą ukończono w roku 1939. Dzięki jego inicjatywie w Cisownicy utworzono: Związek Młodzieży Ewangelickiej (z której później powstały „Siła” i Macierz Szkolna), Kółko Rolnicze (w roku 1898) i Ochotniczą Straż Pożarną (w roku 1908). J. Ożana był także inicjatorem budowy cisownickiej strażnicy. Założył również Kasę Spółdzielczą (Raiffeisena) oraz prowadził różne agencje ubezpieczeniowe. Był aktywnym działaczem Kółka Rolniczego w Cisownicy, prowadząc m.in. dla miejscowych rolników wykłady rolnicze i sadowniczo–pszczelarskie. Był organizatorem i założycielem Gminnej Komisji Ugodowej oraz pełnił funkcję męża zaufania zjednoczonych stronnictw. J. Ożana dbał o patriotyczne wychowanie – zarówno młodzieży, jak i pozostałych mieszkańców wsi. W roku 1920, z okazji 40-lecia pracy nauczycielskiej i społecznej, otrzymał Medal Niepodległości. W 1929 r. przeszedł na emeryturę, jednak nadal działał społecznie w różnych organizacjach i stowarzyszeniach. Zmarł 27 V 1946 r. w Cisownicy. Spoczął na miejscowym cmentarzu.

PALARCZYK Karol (1879–1940) – poseł, działacz społeczno – narodowy. Urodził się 31 XII 1879 r. w Goleszowie. Ukończył Szkołę Ludową w Goleszowie, a następnie uczęszczał do cieszyńskiego gimnazjum. Po śmierci ojca przerwał naukę i rozpoczął pracę w rodzinnym gospodarstwie. Później ukończył dwuletnią Szkołę Rolniczą w Kocobędzu. K. Palarczyk prowadził aktywną działalność narodową i społeczną. Był członkiem Zarządu Towarzystwa Rolniczego dla Śląska Cieszyńskiego. Po I wojnie światowej został członkiem Rady Narodowej Śląska Cieszyńskiego. Aktywnie uczestniczył w akcji plebiscytowej na rzecz przyłączenia Śląska Cieszyńskiego do Polski. Od 1917 r. należał do Związku Śląskich Katolików, w którym był wiceprezesem Zarządu. Wspierał też rozwój Czytelni Katolickiej w Goleszowie, której był współzałożycielem. K. Palarczyk był posłem do Sejmu Śląskiego w latach 1922–1939 (był posłem wszystkich kadencji tego Sejmu). Był też członkiem goleszowskiego Wydziału Gminnego (powierzono mu funkcję zastępcy przełożonego gminy), a także jednym z głównych inicjatorów (obok wójta Jana Sztwiertni) budowy Ratusza w Goleszowie. Ponadto pełnił funkcję prezesa Towarzystwa Rolniczego w Cieszynie. Działał też w Śląskiej Izbie Rolniczej i Związku Spółek Rolniczych. Prowadził wzorowe gospodarstwo rolne. Należał do współzałożycieli Spółdzielni Mleczarskiej w Bażanowicach. Założył też spółkę melioracyjną w Goleszowie. Po wybuchu II wojny światowej został aresztowany i przebywał w obozie w Skrochowicach pod Opawą. Po zwolnieniu z obozu zaangażował się w działalność ruchu oporu w konspiracyjnej organizacji „Orzeł Biały”. K. Palarczyk został ponownie aresztowany w 1940 r. i skierowany do obozu w Dachau, a później Sachsenhausen, gdzie zginął 12 XI 1940 roku.

PALOWSKI Izidor (1922–1984) – nauczyciel, popularyzator nauki gry w szachy, działacz sportowy. Urodził się 5 XII 1922 r. w Suchej Górnej na Zaolziu. Ukończył w rodzinnej miejscowości Polską Szkołę Ludową, następnie uczęszczał do Polskiej Jubileuszowej Szkoły Wydziałowej i Polskiego Gimnazjum Realnego w Orłowej. W 1938 r. rozpoczął naukę w cieszyńskim Gimnazjum im. A. Osuchowskiego. Jego edukację przerwał wybuch II wojny światowej. Podczas okupacji nie przyjął niemieckiej volkslisty. Pracował w tym czasie jako pracownik przymusowy m. in. w majątku hrabięgo Larischa. Po zakończeniu wojny I. Palowski ukończył roczny kurs nauczycielski przy cieszyńskim Państwowym Liceum Pedagogicznym, uzyskując uprawnienia nauczyciela tymczasowego. W latach późniejszych uzupełnił wykształcenie pedagogiczne i jako nauczyciel pracował kolejno w szkołach w Pruchnej, Goleszowie, Jaworzynce, Brennej i Godziszowie, by w 1953 r. wrócić do Goleszowa. Przez długie lata społecznie organizował zajęcia pozalekcyjne. Przez ok. 25 lat prowadził letnie i zimowe kolonie, organizowane przez Cementownię „Goleszów”. Jego pasją była praca z młodzieżą – w okresie letnim był wychowawcą piłkarzy, a zimą szkolił szachistów. Oprócz szkolenia młodych ludzi, prowadził społecznie również zajęcia szachowe dla dorosłych. W 1948 r. był jednym z założycieli sekcji szachowej ZKS „Budowlani” Golezów. Sekcja ta stała się później silnym i znanym klubem szachowym na Śląsku. Jako kierownik tej sekcji I. Palowski był współorganizatorem wielu turniejów szachowych szczebla wojewódzkiego i centralnego. W 1978 r. podczas Wojewódzkich Zawodów Szachowych w Makowie Podhalańskim doznał częściowego wylewu krwi do mózgu. Zmarł 11 VI w 1984 r. w Goleszowie. Jest pochowany na goleszowskim cmentarzu komunalnym.

PAŹDZIORA Erwin (Edward) (1910–1974) – lekarz, działacz społeczny. Urodził się 19 VII 1910 r. w Suchej Górnej na Zaolziu. Ukończył Polskie Gimnazjum Realne w Orłowej. W 1935 r. ukończył studia lekarskie na Uniwersytecie Karola w Pradze. Po studiach został zatrudniony jako lekarz w szpitalu w Boguminie. Mieszkając na Zaolziu, był aktywnym działaczem harcerskim. W 1929 r. założył Młodzieżową Drużynę Harcerską im. P. Stalmacha w Suchej Górnej. Był także zaangażowany w amatorski ruch teatralny. Po kampanii wrześniowej E. Paździora podjął pracę jako lekarz w Goleszowie. Podczas okupacji, z narażeniem własnego życia, ratował ludzi od śmierci (m. in. zamiast nazwisk Polaków podawał niemieckie nazwiska na skierowaniach na operacje do szpitala). Organizował też tajną pomoc lekarską dla więźniów goleszowskiego podoboju KL Auschwitz. Był tajnym lekarzem partyzantów z okolic Brennej, Ustronia i grupy „Czantoria”. Pod koniec II wojny światowej został aresztowany przez Rosjan. Po zakończeniu wojny był więziony przez Urząd Bezpieczeństwa w Cieszynie. Pomimo różnych problemów E. Paździora pozostał w Goleszowie i zajął się organizacją miejscowego ośrodka zdrowia oraz przychodni dziecięcej na wzór duński (według własnego projektu). Po ukończeniu specjalizacji lekarza przemysłowego i chorób zawodowych objął kierownictwo Przychodni Zakładowej przy Cementowni „Goleszów”. Został też kierownikiem Ośrodka Wiejskiego i lekarzem domowym na okręg goleszowski. W 1956 r. E. Paździora, na skutek choroby, uległ lewostronnemu paraliżowi. Po rehabilitacji wrócił do pracy zawodowej. Ponadto udzielał się społecznie, pełniąc funkcję radnego gminy i powiatu cieszyńskiego. Zmarł 20 IV 1974 r. w Cieszynie. Został pochowany na cmentarzu w Dzięgielowie.

PIESZKA Gustaw (1932–2012) – zasłużony działacz ruchu ochotniczych straży pożarnych, społecznik. Urodził się 20 V 1932 r. w Kozakowicach Górnych. Od młodości był członkiem Ochotniczej Straży Pożarnej w Kozakowicach oraz wieloletnim prezesem i Honorowym Prezesem tej jednostki pożarniczej. Był inicjatorem Społecznego Komitetu Budowy nowej siedziby OSP Kozakowice, która do dziś jest najważniejszym obiektem kulturalno–oświatowym w tej miejscowości. W ramach swojej strażackiej działalności G. Pieszka pełnił również funkcję wiceprezesa Zarządu Gminnego OSP w Goleszowie, jak również był członkiem Zarządu Powiatowego i Wojewódzkiego Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP. Za swoje zasługi był wielokrotnie nagradzany – m. in. Złotym Znakiem Związku, a także Medalem Honorowym im. Bolesława Chomicza. G. Pieszka angażował się również w działalność społeczną w innych dziedzinach życia. Od 1985 r. (od samego początku) należał do Chóru „Senior” Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Goleszowie. 12 X 1985 r. został wybrany prezesem tego chóru i funkcję tę pełnił przez 25 lat (do roku 2010). W tym czasie chór „Senior” występował podczas wielu uroczystości w parafii goleszowskiej oraz sąsiednich parafiach, a także koncertował na Mazurach, w Karpaczu, Katowicach oraz na Słowacji. Na początku lat 90. XX wieku był społecznym inicjatorem i współorganizatorem dużych inwestycji w Kozakowicach (przy udziale mieszkańców) – m. in. budowy sieci gazyfikacyjnej, wodociągowej i telefonicznej, a także pawilonu handlowego. W latach 1994–1998 G. Pieszka był radnym Rady Gminy Goleszów. Do roku 2007 był również aktywnym członkiem Rady Sołectkiej w Kozakowicach. W 2011 r. został wyróżniony Laurem „Srebrnej Cieszyńianki”. Zmarł 25 V 2012 r. w Cieszynie.

PINKAS Gustaw (1935 – 2007) – dyrygent, animator życia muzycznego. Urodził się 13 IX 1935 r. w Goleszowie, gdzie uczęszczał do miejscowej szkoły. W tym okresie uczył się już gry na skrzypcach, a swoje umiejętności pogłębiał w zespole smyczkowym, prowadzonym przez Karola Bruka przy goleszowskiej szkole. W tym czasie prowadził on już chór szkolny, który prezentował się podczas występów na festynach i akademiach. Mając 14 lat, został członkiem Orkiestry Dętej Cementowni „Goleszów”. W 1952 r. ukończył Szkołę Przemysłową przy Cementowni „Goleszów” (dyrygował chórem tej szkoły) i rozpoczął pracę na stanowisku maszynisty w zakładowym węzle kolejowym goleszowskiej cementowni. W latach 1951–1955 uczęszczał do cieszyńskiej Szkoły Muzycznej, kontynuując naukę gry na skrzypcach. Doksztalał się też na kursach dla dyrygentów, organizowanych przez ówczesne Ministerstwo Kultury. W roku 1962 G. Pinkas został dyrygentem Orkiestry Dętej Cementowni „Goleszów”, którą prowadził przez 20 lat (aż do jej rozwiązania). Orkiestra ta prezentowała wówczas bardzo wysoki poziom artystyczny. Brała ona udział w wielu konkursach, zdobywając wielokrotnie czołowe miejsca w skali kraju. Orkiestra goleszowskiej cementowni współpracowała również z Polskim Radiem, nagrywając kilka koncertów. W okresie powojennym G. Pinkas udzielał się także jako dyrygent w Zespole Regionalnym przy Świątlicy Cementowni „Goleszów”. W roku 1982 przejął od swojego kuzyna Ernesta Pinkasa dyrygowanie Chórem Mieszanym Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Goleszowie. Chór i orkiestrę tej parafii prowadził do 2006 roku, współpracując m. in. ze Stanisławem Hadyną – wybitnym muzykiem, twórcą Zespołu Pieśni i Tańca „Śląsk” – który opracował muzycznie dla goleszowskiego chóru wiele pieśni (w tym na jubileusz 200. rocznicy powstania goleszowskiego kościoła). G. Pinkas zmarł 13 IV 2007 r. w Goleszowie.

PUSCH Kurt (1877–1931) – inżynier, przedsiębiorca, działacz społeczny, dyrektor goleszowskiej cementowni. Urodził się 20 IV 1877 r. w Bielsku. W 1911 r. objął funkcję dyrektora naczelnego Fabryki Cementu „Portland” w Goleszowie. Przez 20 lat kierował on goleszowską cementownią. W tym czasie fabryka ta stała się nowoczesnym producentem cementu a K. Pusch przebudował cały zakład i unowocześnił technologię produkcji. Był zaangażowanym i twórczym inżynierem, oddanym rozwojowi fabryki. Dbał o swoich pracowników, rozwijając sferę opieki socjalnej. Był bardzo wrażliwy na potrzeby społeczności lokalnej. Jako przedstawiciel zakładu wspomagał też miejscową społeczność ewangelicką. W latach 1923–1931 K. Pusch sprawował funkcję kuratora goleszowskiej parafii. W roku 1928 obchodzono jubileusz 50–lecia poświęcenia Ewangelickiego Zboru w Goleszowie. Wówczas, z inicjatywy dyrektora K. Puscha – jako dar Cementowni „Goleszów” – zainstalowano światło elektryczne w goleszowskiej świątyni. Ponadto wsparł on finansowo zbor goleszowski, który wtedy ufundował nowe, spiżowe dzwony. K. Pusch wspomagał również miejscową szkołę, łożąc środki na dożywianie biednych dzieci. Wspierał też organizowanie turystyki szkolnej i pozaszkolnej. Z jego bezinteresownej pomocy korzystała miejscowa gmina, organizacje społeczne i kulturalne. Znacząco pomógł także Zakładowi Opiekuńczo–Wychowawczemu „Eben–Ezer” w Dzięgielowie. K. Pusch cieszył się wielkim autorytetem w środowisku. Zmarł 27 II 1931 r. w szpitalu w Cieszynie. Pochowany został w rodzinnym grobowcu na cmentarzu w Bielsku.

PUSTÓWKA Karol (1907–1991) – major pilot, inżynier. Urodził się 2 V 1907 r. w Goleszowie Równi. Od młodości pasjonował się lotnictwem i po maturze rozpoczął studia w Wyższej Szkole Techniczno–Aeronauczycznej w Paryżu, którą ukończył w 1930 r. zdobywając dyplom inżyniera. W czasie pobytu w Paryżu był aktywnym działaczem Stowarzyszenia Studentów Polskich. Po studiach wrócił do kraju i odbył służbę wojskową w Szkole Piechoty w Krakowie, a później w Szkole Podchorążych Lotnictwa w Dęblinie, którą ukończył w 1931 r. jako podchorąży pilot. W roku 1933 uzyskał licencję pilota komunikacyjnego, kończąc dwuletni kurs pilotów komunikacyjnych w Warszawie. Następnie rozpoczął pracę w PLL „LOT” – początkowo jako drugi pilot, a od 1934 r. jako kapitan pilot na liniach krajowych i zagranicznych. W czasie kampanii wrześniowej został zmobilizowany w stopniu podporucznika pilota i przydzielony do Dowództwa Lotnictwa PLL „LOT”. W 1940 r. został przeniesiony do Anglii i przydzielony do jednostki R.A.F. do zadań specjalnych. W roku 1941, wraz z grupą pięciu doświadczonych polskich pilotów, został przeniesiony do Kanady – dla wzmocnienia grupy R.A.F. Ferry Command. Zadaniem tej grupy było dostarczanie wojskom sojusznikom samolotów oraz innego sprzętu wojskowego z Ameryki przez Atlantyk do Anglii oraz do innych walczących państw. K. Pustówka wykonał 76 lotów przez Atlantyk. Wylatał ok. 7 tys. godzin na 32 typach samolotów. Był on wielokrotnie wyróżniany i odznaczany – otrzymał m. in. Złoty Krzyż Zasługi z Mieczami (przyznawany tylko pilotom wykonującym zadania z narażeniem własnego życia). Po wojnie wrócił na Śląsk Cieszyński i zamieszkał w Dzięgielowie. W roku 1990 został awansowany do stopnia majora. Zmarł 9 IV 1991 r. w Dzięgielowie.

PUSTÓWKA Paweł (1879–1969) – nauczyciel, folklorysta, muzyk. Urodził się 13 VII 1879 r. w Mnisztwie. Uczęszczał do Ewangelickiej Szkoły Wyznaniowej w Cieszynie, a następnie do Szkoły Ludowej. Od najmłodszych lat szkolnych miał kontakt z muzyką. W domu rodzinnym często urządzano wieczory muzyczne (jego ojciec grał na harmonii). W 1900 r. ukończył Seminarium Nauczycielskie w Cieszynie, gdzie uzyskał gruntowną wiedzę muzyczną, grając na skrzypcach, fortepianie i organach. Dodatkowe lekcje muzyki pobierał też (w latach 1898–1900) u Adolfa Pokornego. Od roku 1900 pracował w Brennej i Ustroniu Dobce, a w 1904 r. przeniósł się do Goleszowa Równi, gdzie pracował (do emerytury) w tamtejszej Szkole Powszechnej jako nauczyciel i jej kierownik. W okresie pracy nauczycielskiej był członkiem Cieszyńskiego Towarzystwa Pedagogicznego. Od 1904 roku, P. Pustówka przez ponad 55 lat, pełnił funkcję organisty w goleszowskim kościele ewangelickim. Trwałym śladem tej pracy pozostał, zbiór pieśni kościelnych w czterogłosowej harmonizacji na organy *Chorałnik do użytku Kościoła ewangelickiego w Polsce*, wydany nakładem autora w Cieszynie w roku 1933. W czasie pracy zawodowej P. Pustówka zbierał pieśni ludowe Śląska Cieszyńskiego. Opracował około 300 pieśni śląskich, 200 melodii oraz cyklów obrzędowych z recytacjami. W okresie prężnego rozwoju świetlicy Cementowni „Goleszów” P. Pustówka opracował wystawiane wtedy widowiska folklorystyczne m.in. „Pod Czantorią” i „Pieśń o ludzie naszym”, a także wodewil „Wesele cieszyńskie” Jana Wałaskiego. Z opracowań P. Pustówki korzystała również Orkiestra Dęta Cementowni „Goleszów”. Swoje materiały publikował on też na łamach różnych pism, m. in. w *Zaraniu Śląskim*. Zmarł 25 XII 1969 r. w Goleszowie.

RYMORZ Paweł (1896–1940) – nauczyciel, działacz społeczny. Urodził się 21 VII 1896 r. w Godziszowie. W 1902 r. rozpoczął edukację szkolną w Szkole Ludowej w Godziszowie. W latach 1909–1914 kontynuował naukę w szkołach w Goleszowie i Cieszynie, a następnie został nauczycielem. W czasie I wojny światowej brał udział (jako żołnierz armii austriackiej) w walkach na frontach francuskim i włoskim. Pod koniec wojny, w roku 1918, wrócił do Godziszowa. W 1920 r. Rada Szkolna Powiatowa w Bielsku mianowała go nauczycielem kontraktowym. W 1922 r. P. Rymorz podjął pracę w godziszowskiej szkole, jako drugi nauczyciel. Będąc nauczycielem,

organizował młodzieżowy, amatorski ruch artystyczny. Uczestniczył też w życiu kulturalnym i społecznym Godziszowa. W 1933 r. został kierownikiem Publicznej Szkoły Powszechnej w Godziszowie. Jako wnuk Adama Rymorza (członka–założyciela Ochotniczej Straży Ogniowej w Godziszowie w roku 1907), P. Rymorz podtrzymywał tradycje rodzinne w tym zakresie. W okresie przedwojennym został członkiem godziszowskiego Zarządu OSP (od roku 1928), a potem Naczelnikiem OSP w Godziszowie (w latach 1930 – 1935). Pełniąc funkcję naczelnika godziszowskiej straży pożarnej przyczynił się do poprawy sprawności bojowej tej jednostki oraz zwiększenia jej wyposażenia na coraz bardziej nowoczesny sprzęt. Od 1935 r. do wybuchu II wojny światowej P. Rymorz był prezesem OSP Godziszów. Był on również członkiem Związku Powstańców Śląskich w Goleszowie, działaczem Związku Nauczycielstwa Polskiego w Cieszynie oraz kapitanem rezerwy Wojska Polskiego. W 1940 r. został aresztowany w swoim domu w Godziszowie. Osadzono go najpierw w obozie koncentracyjnym w Dachau, a później w Mauthausen–Gusen, gdzie zmarł 24 IX 1940 r.

SIKORA Adam (1888–1984) – nauczyciel, działacz społeczny. Urodził się 9 XI 1888 w Nawsiu koło Jabłonkowa na Zaolziu. Uczęszczał do szkół w Nawsiu i Jabłonkowie, a następnie do Polskiego Gimnazjum Macierzy Szkolnej w Cieszynie. Później ukończył Seminarium Nauczycielskie w Cieszynie–Bobrku. W roku 1908, rozpoczął pracę w Ewangelickiej Szkole Ludowej w Puńcowie. A. Sikora był członkiem Komitetu Plebiscytowego i Tajnej Organizacji Wojskowej w okresie walk o ziemię cieszyńską. W latach 1920–1939 był kierownikiem puńcowskiej Szkoły Powszechnej. A. Sikora był zasłużonym i wszechstronnym działaczem społecznym na rzecz lokalnej społeczności.

W Puńcowie założył Koło Macierzy Szkolnej i był jego prezesem przez dwadzieścia lat, zostając później jego Członkiem Honorowym. Przez te wszystkie lata był animatorem działań społecznych podejmowanych przez to koło wspólnie z innymi organizacjami. Po zakończeniu II wojny światowej A. Sikora był nauczycielem szkoły w Dziegielowie (w latach 1945–1947), następnie powrócił do szkoły w Puńcowie, skąd w 1949 r. przeszedł na emeryturę. Aktywnie działał on też w ruchu ludowym – na początku w Związku Ludowym, później Stronnictwie Ludowym, a następnie w Zjednoczonym Stronnictwie Ludowym. Był też zaangażowany w dziedzinie spółdzielczości. Pełnił funkcję prezesa Spółdzielni Mleczarskiej w Bażanowicach. Ponadto był członkiem Zarządu Kasy Spółdzielczej oraz prezesem Rady Nadzorczej Spółdzielni „Konsum Robotniczy”. Zmarł 4 V 1984 r. w Puńcowie w wieku 96 lat.

STALMACH Paweł (1824–1891) – czołowy działacz ruchu narodowego na Śląsku Cieszyńskim, redaktor *Gwiazdki Cieszyńskiej*. Urodził się 13 VIII 1824 r. w Bażanowicach. Uczęszczał do Ewangelickiej Szkoły Powszechnej w Cieszynie, a później do Gimnazjum Ewangelickiego, gdzie powołał Stowarzyszenie Uczących się Języka Polskiego. Następnie uczył się w Bratysławie, po czym podjął studia na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu w Wiedniu. W 1847 r. – wraz z Andrzejem Cinciałą – udał się pieszo do Krakowa, aby zdobyć polskie książki i przekazać je do biblioteki gimnazjum w Cieszynie. W 1848 r. był jednym z założycieli Czytelni Polskiej w Cieszynie.

Podczas rewolucji w 1848 r. wstąpił do Legii Akademickiej. W tym samym roku brał udział w Zjeździe Słowiańskim w Pradze. P. Stalmach opracował wówczas memoriał (wspólnie z Andrzejem Kotulą) w sprawie przynależności Śląska Cieszyńskiego do Polski. Po studiach objął on obowiązki redaktora *Tygodnika Cieszyńskiego*, a po zawieszeniu tego pisma zaczął wydawać *Gwiazdkę Cieszyńską*, która ukazywała się od 1850 r. do wybuchu II wojny światowej. *Gwiazdka Cieszyńska* pod jego redakcją odegrała bardzo ważną rolę w odradzaniu się świadomości narodowej Ślązaków. Z inicjatywy P. Stalmacha zaczęto również wydawać *Kalendarz Cieszyński* i *Kalendarz Polski*. W czasie Powstania Stycziowego osobiście włączył się w pomoc więzionym powstańcom na terenie Czech i Moraw. W 1872 r. był inicjatorem założenia Towarzystwa Pomocy Naukowej. W 1885 r. P. Stalmach założył Macierz Szkolną dla Księstwa Cieszyńskiego i został jej pierwszym prezesem. W roku 1889 wydał *Księgi rodu słowiańskiego*. Zmarł 13 XI 1891 r. w Cieszynie. Spoczywa w Alei Zasłużonych na miejscowym Cmentarzu Komunalnym.

STANIECZEK Adam (1919–1997) – dyrygent, wieloletni pracownik Cementowni „Goeszów”. Urodził się 13 XI 1919 r. w Goleszowie. W miejscowej Szkole Podstawowej rozwijał i pogłębiał swoje zainteresowania muzyczne, wyniesione z domu rodzinnego. W latach 1932–1933 uczył się gry na skrzypcach u Jana Zatloukala, a następnie u Jana Badury i Ludwika Ferugi. Za namową Jerzego Molina zaczął się uczyć gry na waltorni, będąc jednocześnie członkiem Orkiestry Robotniczego Stowarzyszenia Kulturalno-Oświatowego „Siła” w Goleszowie. Równocześnie był członkiem międzyorganizacyjnego chóru męskiego, prowadzonego przez

L. Ferugę. Jako młody chłopak A. Stanieczonek rozpoczął pracę w Cementowni „Goeszów”, z którą związany był jako elektryk–energetyk przez całe swoje życie zawodowe. Po zakończeniu II wojny światowej został członkiem orkiestry wojskowej Armii Czerwonej, która wracała wtedy z Berlina. A. Stanieczonek do Goleszowa powrócił w 1946 r. i ponownie związał się z orkiestrą dętą goleszowskiej cementowni, w której grał na barytonie. Od roku 1948 A. Stanieczonek został dyrygentem tej orkiestry. W tym czasie został oddelegowany do Łodzi na kursy dyrygentów (w latach: 1948, 1949, 1951), które prowadzone były m. in. przez Karola Mroszczyka. Pod kierownictwem A. Stanieczoneka goleszowska orkiestra grała na otwarciu trasy W–Z w Warszawie, koncertowała na Wałach Chrobrego w Szczecinie oraz w Polskim Radio, uczestniczyła też w wielu konkursach. A. Stanieczonek funkcję dyrygenta Orkiestry Dętej Cementowni „Goeszów” pełnił do roku 1962. Przez kolejne lata nadal był członkiem tej orkiestry, grając na waltorni. Zmarł 10 VII 1997 r. w Goleszowie.

STASZKO Stanisław (1922–2011) – działacz społeczny, animator goleszowskiego życia sportowego i kulturalnego. Urodził się 11 IV 1922 r. w Goleiszowie. Po zakończeniu II wojny światowej, po długiej tułaczce, powrócił z Krety do Goleiszowa, gdzie do lutego 1946 r. był pierwszym zaopatrzeniowcem w Urzędzie Gminy, wykonując te obowiązki społecznie. Następnie podjął pracę w Cementowni „Goleiszów”, w której pracował aż do emerytury. Wówczas udzielał się już w OM „TUR”, w której tworzone były podwaliny pod klub sportowy w Goleiszowie. W 1948 r. był jednym z założycieli ZKS „Budowlani” Goleiszów, przemianowanego w latach 50. XX wieku na „Olimpię”. S. Staszko związał się z tym klubem aż do 1990 r. i pełnił w nim różne funkcje (był m.in. gospodarzem, sekretarzem i prezesem tego klubu). Był on także współzałożycielem (wraz z Edwardem Gruszczykiem) sekcji siatkówki Olimpij Goleiszów, a następnie jej kierownikiem. W roku 1982 siatkarze Olimpij, jako pierwszy w Polsce klub wiejski, wywalczyli awans do II ligi państwowej. Odnosili też wiele sukcesów w Mistrzostwach Polski Związku Pracowników Budowlanych. S. Staszko był również kierownikiem sekcji szachowej, grającej w II lidze państwowej. Aktywnie działał także w sekcjach lekkoatletycznej, piłki nożnej i narciarskiej. Posiadał licencję sędziowską Polskiego Związku Narciarskiego. S. Staszko aktywnie uczestniczył w pracach założycielskich Zespołu Regionalnego Cementowni „Goleiszów”, którego inicjatorem był Jan Wałaski. Aktywnie działał też w parafii katolickiej w Goleiszowie, m. in. w Chórze „Gloria”. S. Staszko publikował liczne artykuły na temat dziejów Goleiszowa w *Panoramie Goleiszowskiej* i *Kalendarzu Goleiszowskim*. Zmarł 16 VII 2011 r. w Goleiszowie. Spoczywa na miejscowym cmentarzu katolickim.

SZOTKOWSKI Karol (1850–1924) – działacz społeczno-narodowy, zasłużony kierownik puńcowskiej szkoły. Urodził się 28 I 1850 r. w Puńcowie. Po ukończeniu Seminarium Nauczycielskiego w Cieszynie zaczął pracować jako nauczyciel w katolickiej szkole w Puńcowie, by zostać po kilku latach kierownikiem tej placówki oświatowej. Funkcję tę pełnił przez 30 lat. Należał do bardzo aktywnych społeczników i nauczycieli wychowujących młodzież w duchu polskim, za co był narażony na stałe szykany ze strony austriackich władz szkolnych. W 1906 r. przeniesiono go do Mnisztwa, gdzie do emerytury był m. in. kierownikiem szkoły i przełożonym gminy. Jako polski patriota i społecznik udzielał się aktywnie we wszystkich nowo powstających organizacjach i stowarzyszeniach polskich. Był aktywnym członkiem Macierzy Szkolnej dla Księstwa Cieszyńskiego, rozwijając wszechstronną działalność narodową. K. Szotkowski uświadamiał pod względem narodowym młode pokolenie, organizował też życie kulturalne i patriotyczne dla dorosłych. Udzielał się także w Polskim Towarzystwie Pedagogicznym. Wspierał działania dra Józefa Zaleskiego w dziedzinie nowoczesnego gospodarowania. K. Szotkowski był przewodniczącym Komitetu, który w 1893 r. utworzył „stowarzyszenie straży ochotniczej pożarnej” w Puńcowie. Powstanie Straży Ogniowej (późniejszej OSP) w Puńcowie opisał on w *Księżce protokolarnej z posiedzeń strażackich 1893*. K. Szotkowski został pierwszym komendantem straży pożarnej w Puńcowie, pełniąc tę funkcję w latach 1893–1900, a następnie w latach 1904–1906. Jego syn – Rudolf (1874–1939) – także był nauczycielem oraz znanym działaczem społeczno-narodowym. K. Szotkowski zmarł 6 XI 1924 r. w Mnisztwie.

SZTWIERTNIA Gabriel (1921–1988) – działacz społeczny, inżynier. Urodził się 30 I 1921 r. w Lutyni Dolnej na Zaolziu. W latach międzywojennych uczęszczał do Polskiego Gimnazjum Realnego w Orłowej. Po zakończeniu II wojny światowej ukończył naukę w szkole średniej i rozpoczął studia w Wyższej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie. W 1948 r. uzyskał dyplom inżyniera przetwórstwa mleczarskiego. Do 1950 r. był asystentem serowarstwa w WSGW w Cieszynie, a od jesieni tego roku został kierownikiem ogólnym Okręgowej Spółdzielni Mleczarskiej w Bażanowicach. W latach 1951–1954 był zastępcą dyrektora Miejskiego Zakładu Mleczarskiego w Cieszynie, a po reorganizacji w 1954 r. został kierownikiem Zakładu Mleczarskiego w Skoczowie. W 1955 r. został zastępcą przewodniczącego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Cieszynie, a w 1973 r. (w związku z reorganizacją władz administracyjnych) został zastępcą naczelnika Powiatu Cieszyńskiego. Po zniesieniu powiatów G. Sztwiertnia objął stanowisko prezesa Wojewódzkiej Spółdzielni Mleczarskiej w Katowicach, a następnie w Bielsku–Białej. W 1969 r. został przewodniczącym Rady Centralnego Związku Spółdzielni Mleczarskich w Warszawie. Od 1957 do 1975 r. był przewodniczącym Rady Powiatowej Ludowych Zespołów Sportowych, a także członkiem Rady Głównej Zrzeszenia LZS. W 1966 r. wraz z ówczesnym dyrektorem bażanowickiej szkoły Józefem Gawłowskim, doprowadził do umieszczenia tablicy pamiątkowej poświęconej Pawłowi Stalmachowi na ścianie budynku starej szkoły. G. Sztwiertnia w znacznym stopniu przyczynił się do powstania sieci wodociągowej, telefonicznej i gazyfikacyjnej w Bażanowicach, a także do budowy w tej miejscowości przedszkola oraz ośmioklasowej szkoły. Zmarł w 8 IX 1988 r. w Cieszynie. Spoczywa na bażanowickim cmentarzu.

SZTWIERTNIA Jan (1881–1956) – działacz społeczny i narodowy, samorządowiec. Urodził się 7 XI 1881 r. w Goleszowie. W latach 1887–1890 uczęszczał do Szkoły Ludowej w Goleszowie, a dalsze nauki pobierał w Liceum Realnym w Bielsku, które ukończył w roku 1896. Swą edukację kontynuował w Zimowej Szkole Rolniczej, prowadzonej przez prof. Władysława Szybińskiego. J. Sztwiertnia jako młody, postępowy rolnik wprowadzał w swoim gospodarstwie wszelkie nowości w dziedzinie rolnictwa (m.in. jako pierwszy w Goleszowie wprowadził młockarnię, poruszaną energią parową tzw. „dampfule”). Posiadał duże i nowoczesne gospodarstwo (ok. 30 ha), gdzie prowadził hodowlę trzody chlewnej i wyselekcjonowaną hodowlę bydła. Był także zaangażowanym samorządowcem, czerpiąc z doświadczeń ojca Jana, który był długoletnim przełożonym goleszowskiej gminy. J. Sztwiertnia (junior) został w 1919 r. członkiem Rady Wydziału Gminnego w Goleszowie i w tym samym roku objął funkcję przełożonego gminy, którą pełnił do roku 1932. J. Sztwiertnia, jako wzorowy gospodarz gminy, doprowadził (z pomocą posła K. Pałarczyka) m. in. do wybudowania goleszowskiego Ratusza, a także utwardzenia kamieniem wielu dróg oraz przeprowadzenia przez centrum Goleszowa kanału ściekowego. J. Sztwiertnia był też członkiem Rady Narodowej Księstwa Cieszyńskiego. Był również przewodniczącym Tymczasowej Izby Rolniczej oraz przewodniczącym Rady Nadzorczej Towarzystwa Oszczędności i Zaliczek. Był też prezesem Kasy Spółdzielczej w Goleszowie oraz Śląskiej Izby Rolniczej. Podczas II wojny światowej został aresztowany. Później Niemcy odebrali mu majątek, który po wojnie upaństwowiono. Zmarł 18 VIII 1956 r. w Goleszowie. Spoczywa na miejscowym cmentarzu ewangelickim.

TAJNER Leopold (1921–1993) – narciarz, trener, działacz sportowy, olimpijczyk. Urodził się 15 V 1921 r. w Roztropicach. Po ukończeniu szkoły powszechnej (w 1935 r.) podjął pracę na lotnisku szybowcowym na górze Chełm w Godziszowie. W tym czasie uprawiał też narciarstwo, a jego instruktorem był Gustaw Koźdoń z Golezowia. Już w okresie międzywojennym L. Tajner był mistrzem Śląska w skokach narciarskich. Równocześnie szkolił się w sztuce latania. Zdobył uprawnienia pilota oblatywacza szybowców oraz ukończył kurs lotów holowanych i akrobacji lotniczej. Następnie zaczął uczęszczać do Technikum Lotniczego w Katowicach. Wybuch II wojny światowej przerwał jego edukację oraz

karię sportową (został wywieziony na przymusowe roboty do Niemiec). Po wojnie pracował jako instruktor na Chełmie, szkoląc pilotów szybowcowych, a w sezonach zimowych startował w kombinacji norweskiej i skokach narciarskich. Dwukrotnie był olimpijczykiem, startując na Olimpiadach w St. Moritz (1948 r.) i Oslo (1952 r.). Później kontuzje i operacje wyeliminowały go z wyczynowego uprawiania narciarstwa. Po uzyskaniu uprawnień trenerskich poświęcił się szkoleniu młodych narciarzy (m. in. wychował znakomitych kombinatorów norweskich – z wicemistrzami Europy juniorów S. Kawulokiem i J. Legierskim na czele). Wychowankiem L. Tajnera był także jego młodszy brat - Władysław - będący również dwukrotnym olimpijczykiem. L. Tajner w regionie cieszyńskim wybudował m. in. dziesięć skoczni narciarskich oraz biegowy tor igelitowy. Na początku lat 50. XX wieku zamieszkał z rodziną w Cisownicy i zaangażował się społecznie w miejscowym LKS. L. Tajner był ojcem czwórki dzieci, w tym Apoloniusza Tajnera – wybitnego trenera, a obecnie prezesa PZN. L. Tajner zmarł 24 II 1993 r. w Wiśle.

TAJNER Władysław (1935–2012) – skoczek narciarski, wielokrotny mistrz Polski, olimpijczyk. Urodził się 17 IX 1935 r. w Golezowie. Mając w osobie starszego brata – Leopolda – wzór do naśladowania, młody Władysław zafascynował się narciarstwem i poszedł w jego ślady. Pierwszymi poważniejszymi zawodami, w których wziął udział W. Tajner, był konkurs skoków narciarskich w Tatrzańskej Łomnicy w roku 1948, gdzie został zwycięzcą pokonując zawodników z ówczesnej Czechosłowacji oraz Polski. W. Tajner swój pierwszy tytuł mistrza Polski zdobył jednak w slalomie gigancie juniorów w roku 1951. Jako skoczek narciarski szybko się rozwijał i niebawem został powołany do

kadry narodowej Polski. Do roku 1965 był związany z Olimpią Golezów (wcześniej ZKS „Budowlani”). Jedyne w trakcie służby wojskowej reprezentował barwy WKS Zakopane. Czterokrotnie pobił rekord Wielkiej Krokwi w Zakopanem. Był też rekordzistą skoczni w Wiśle, Karpaczu i Szczyrku. Dwukrotnie startował na Zimowych Igrzyskach Olimpijskich. Na Olimpiadzie w Cortinie d'Ampezzo (1956 r.) zajął 16 miejsce, będąc najlepszym z Polaków. Natomiast na igrzyskach w Squaw Valley (1960 r.) podczas treningu miał ciężki upadek, w wyniku którego pękła mu łektka. Mimo kontuzji jednak wystartował i wywalczył 31 miejsce. Później zajmował jeszcze szereg czołowych miejsc w międzynarodowych zawodach. W Planicy jako pierwszy Polak przekroczył 110 metrów. Po nieszczęśliwym wypadku swojego przyjaciela – Zdzisława Hryniewieckiego – Władysław Tajner zakończył karierę sportową w roku 1966. Po jej zakończeniu wyjechał z kraju (przebywał w Czechosłowacji, Austrii i USA), a po powrocie w 1988 r. do Polski zaangażował się w działalność społeczną w LKS „Olimpia” Golezów. Zmarł 27 II 2012 r. w Cieszyńcu

TERLICA Paweł (1810–1888) – pastor w Goleiszowie, senior zborów śląskich. Urodził się 15 XII 1810 r. we Vsetinie na Morawach. Ukończył Gimnazjum Ewangelickie w Cieszynie, a później liceum w Preszurgu. Studia teologiczne odbywał w Wiedniu. Po ich ukończeniu był prywatnym nauczycielem w Trieście i Gorycji. Następnie przybył na Śląsk Cieszyński. W 1838 r. ks. P. Terlica wygłosił w Goleiszowie gościnne kazanie, po którym został wybrany pastorem miejscowego zboru, rozpoczynając nieprzerwaną 50-letnią posługę w goleiszowskiej parafii. Był doskonałym organizatorem życia zborowego. W 1849 r. w parafii goleiszowskiej zaczęto zakładać cmentarze (w Godziszowie, Kozakowicach Dolnych i Goleiszowie). W 1867 r. wybudowano nową szkołę, która służyła zborowi goleiszowskiemu przeszło 100 lat. Po wybudowaniu tej szkoły poczyniono również przygotowania do przebudowy ówczesnego kościoła. Utworzono specjalny fundusz i zbierano dary na ten cel. Powołano budowniczego Schindlera z Cieszyna, aby zbadał stan kościoła i orzekł, czy można podwyższyć mury i powiększyć świątynię. Jednak ostatecznie, ze względów technicznych, odstąpiono od tego zamiaru, postanawiając rozebrać w całości stare mury, a obok wieży (wzniesionej w latach 1850–1851) wybudować nowy kościół. 15 IV 1877 r. odprawiono w starym kościele ostatnie nabożeństwo, a w następnym dniu zaczęto prace rozbiórkowe, a później budowlane. W 1878 r. ukończono wnętrze nowej goleiszowskiej świątyni, a 15 sierpnia tego samego roku poświęcono kościół wraz z organami, ufundowanymi przez kuratora Jerzego Niedobę z Lesznej Górnjej. Ks. P. Terlica przez wiele lat był konseniorem ewangelickich zborów na Śląsku, a w 1883 r. został wybrany na stanowisko seniora śląskiego. Zmarł 15 IX 1888 roku.

TERLIK Tadeusz (1929–1992) – pastor, działacz społeczny. Urodził się 23 XI 1929 r. w Cieszynie. Ukończył cieszyńskie Liceum Ogólnokształcące im. M. Kopernika. Studia teologiczne odbył na Uniwersytecie Warszawskim, kończąc je w 1953 r. Po ordynacji w Warszawie (15 XI 1953 r.) był wikariuszem w Sorkwicach, Pabianicach, Wrocławiu, a w latach 1953–1960 w Cieszynie. W roku 1959 ks. T. Terlik został administratorem Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Goleiszowie (po śmierci ks. Otona Kubaczki), a rok później został wybrany jej proboszczem. Przyczynił się on do wielkiego rozkwitu śpiewu chóralnego w Goleiszowie – z jego inicjatywy w miejscowej parafii ewangelickiej powstało pięć chórów. Dzięki wielu kontaktom zagranicznym ks. T. Terlika otwarto przy parafii aptekę leków zagranicznych, z której korzysta cała społeczność bez względu na wyznanie. Ks. T. Terlik był konseniorem Diecezji Cieszyńskiej oraz radcą Konsystorza. Mimo nie najlepszego zdrowia angażował się w prace społeczne na rzecz całego środowiska Goleiszowa. Podczas jego urzędowania w Goleiszowie przypadł jubileusz 200-lecia powstania miejscowej parafii ewangelickiej, podczas którego przeprowadzono generalny remont kościoła (dach kościoła pokryto blachą miedzianą, wymalowano wnętrze, wymieniono podłogę, wstawiono nowe ławki i odnowiono elewację, wykonano nowe ogrodzenie terenu kościelnego). W Goleiszowie wybudowano też nową plebanię z dwoma salami i zapleczem. Natomiast w roku 1991 w Kisielowie zakończono rozbudowę miejscowej kaplicy. Ks. T. Terlik był radnym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Bielsku-Białej. Zmarł niespodziewanie 26 I 1992 r. w Worpławkach na Mazurach. Został pochowany na cieszyńskim cmentarzu ewangelickim.

WAŁASKI Jan (1903–1993) – działacz kulturalno–społeczny, autor widowisk regionalnych, kronikarz. Urodził się 8 II 1903 r. w Kozakowicach Górnych. Od 1918 r. pracował w Cementowni „Goeszów”. W tym czasie korzystał z organizowanych kursów dokształcających dla młodocianych pracowników cementowni. J. Wałaski od młodości był miłośnikiem książek. Zaczął też interesować się kulturą ludu wiejskiego. W 1921 r. wraz z matką przeniósł się na stałe do Golezowa. W tym samym roku został sekretarzem Robotniczego Stowarzyszenia Kulturalno–Oświatowego „Siła”. W okresie międzywojennym pracował w kamieniołomie. Jeszcze przed II wojną światową ukończył kurs korespondencyjny dla reżyserów i bibliotekarzy. Podczas okupacji przebywał na przymusowych robotach w Austrii. Po zakończeniu wojny wrócił do Golezowa i został zatrudniony w 1947 r. jako pracownik działu socjalnego Cementowni „Goeszów”. J. Wałaski założył Zespół Regionalny Cementowni „Goeszów”, którym kierował w latach 1946–1971. Zbierał też pieśni i tańce ludowe. Jest autorem szeregu widowisk regionalnych w gwarze (m. in. „Pieśń o ludzie naszym”, „Wesele cieszyńskie”, „Pod Czantorią”), do których muzykę pisali m. in.: Jerzy Hadyna i Paweł Pustówka. „Wesele cieszyńskie” J. Wałaskiego było wystawiane w tym czasie aż 27 razy. Po przejściu na emeryturę przez wiele lat prowadził on Golezowski Klub Propozycji, organizując wiele spotkań z wybitnymi postaciami. W latach 1958–1961 opracował *Kronikę Gminy Goeszów*, obejmującą okres 1223–1982. Jest też autorem *Pamiętnika działacza ruchu kulturalno–oświatowego*. Zmarł 7 V 1993 r. w Golezowie.

WAWRACZ Karol (1906–1998), nauczyciel, działacz społeczny, autor kroniki Cisownicy. Urodził się 1 III 1906 r. w Sibicy (dziś w granicach Czeskiego Cieszyna). Uczęszczał do cieszyńskiego gimnazjum, a potem do Seminarium Nauczycielskiego w Cieszynie–Bobrku. Po maturze uczył w Golasowicach koło Pszczyny (1924–1927), a przez kolejne 10 lat kierował jednoklasową szkołą w Krzyżowicach. Tuż przed II wojną światową uczył też w Pruchnej i Nawsiu. Od początku pracy zawodowej był aktywny w pracy społecznej w różnych organizacjach. Początek okupacji spędził na tułaczce po kraju, następnie dzięki znajomości języka niemieckiego, stenografii i umiejętności pisania na maszynie, pracował do końca okupacji. Po zakończeniu wojny, przez pięć lat był kierownikiem szkoły w Godziszowie. Od 1946 r. do 1950 r. był reżyserem teatru amatorskiego Związku Młodzieży Wiejskiej i dyrygentem godziszowskiego chóru. W 1950 r. wraz z żoną przeniósł się do Cisownicy, gdzie podjął pracę w miejscowej szkole. W latach 1958–1969 był radnym gminy. Od 1962 do 1969 działał w miejscowym Kółku Rolniczym, pełniąc w nim funkcję przewodniczącego Komisji Rewizyjnej, a potem przez długi okres był jego sekretarzem. Przez wiele lat prowadził kronikę Kółka Rolniczego w Cisownicy, za którą otrzymał nagrodę w konkursie ogólnopolskim. Po przejściu na emeryturę, pisał i tłumaczył z języka niemieckiego wiele pism oraz redagował mieszkańcom wsi pisma do różnych urzędów, przepisując je potem na maszynie. Jest autorem cennej kroniki *Dzieje Cisownicy do 1973 r.* Zmarł 30 III 1998 r. w Cieszynie. Został pochowany na cmentarzu w Cisownicy.

WYBRANIEC Jan (1907–1989) – nauczyciel, wieloletni kierownik szkoły w Kisielowie, działacz społeczny. Urodził się 7 VI 1907 r. w Kalemlicach. W 1927 r. ukończył Seminarium Nauczycielskie w Cieszylinie–Bobrku. Przez całe życie zawodowe związany był ze szkolnictwem (m. in. był nauczycielem w szkołach w Cieszylinie, Wiśle–Głębcach i Istebnjej). W 1931 r. ożenił się i osiadł w Kisielowie, gdzie rozpoczął pracę w miejscowej Szkole Podstawowej. W tym czasie podjął też naukę w Państwowym Wyższym Kursie Nauczycielskim. Pod koniec 1931 r. został przewodniczącym Koła Macierzy Szkolnej Księstwa Cieszyńskiego. J. Wybraniec był też m. in. sekretarzem Zarządu Straży Ogniowej w Kisielowie. W 1933 roku – jako skarbnik Komitetu Budowy Kościoła Katolickiego w Kisielowie (zniszczonego po pożarze w 1907 r.) – z pomocą kisielowian, doprowadził do rozpoczęcia budowy nowego kościoła, który powstał w ciągu 18 miesięcy. W 1936 r. był inicjatorem rozbudowy szkoły w Kisielowie. Plany te przerwał jednak wybuch II wojny światowej. W czasie wojny, 23 IV 1940 roku, został aresztowany, a następnie wywieziony do obozów koncentracyjnych w Dachau i Mauthausen–Gusen, z którego został zwolniony po kilku miesiącach - 27 XI 1940 r. W 1945 r. został skierowany do pracy jako nauczyciel w Jaworzynce–Zapasicach, dokąd udawał się co tydzień pieszo (ok. 40 km). We wrześniu tego samego roku przeniesiono go do Kisielowa w charakterze drugiego nauczyciela. W 1947 r. ponownie został kierownikiem kisielowskiej szkoły. Był też skarbnikiem Komitetu Rozbudowy Szkoły w Kisielowie, która została oddana do użytku w 1948 roku. J. Wybraniec działał po wojnie w Kółku Rolniczym, był też prezesem miejscowej OSP, założył bibliotekę wiejską, organizował amatorskie przedstawienia teatralne, a także dożynki. Zmarł 8 II 1989 r. w Kisielowie. Jest pochowany na miejscowym cmentarzu katolickim.

ZATLOUKAL Jan (1864–1935) – dyrygent, działacz ruchu muzycznego w Goleszowie. Urodził się 21 VI 1864 r. w Klein–Latin koło Prosnic na Morawach. Służbę wojskową odbywał w wojsku austriackim stacjonującym w Krakowie. Posiadał wykształcenie muzyczne i w wojsku był kapelmistrzem. Po zawarciu związku małżeńskiego J. Zatloukal opuścił Kraków i osiadł na stałe w Goleszowie, zostając urzędnikiem w goleszowskiej cementowni. Przywiózł on ze sobą do Goleszowa sporo nut, głównie na skład orkiestry dętej. Sam grał też na kontrabasie i różnych sakshornach. Poza pracą zawodową uczył też miejscową młodzież gry na różnych instrumentach. Działał na rzecz rozwoju kultury muzycznej Goleszowa, sprowadzając i kupując wiele instrumentów, a następnie sprzedawał je po przystępnych cenach przyszłym muzykom. Po I wojnie światowej doprowadził do powstania wielu kapel wiejskich w Goleszowie. W 1923 r. – z inicjatywy ks. J. Buryana – założono przy Rzymskokatolickiej Parafii św. Michała Archanioła w Goleszowie Chór Mieszany „Gloria”, którego pierwszym dyrygentem został J. Zatloukal. Rok później Robotnicze Stowarzyszenie Kulturalno–Oświatowe „Siła” w Goleszowie utworzyło zespół orkiestry mandolinistów, którego kierownictwo przejął J. Zatloukal. W 1927 r. zajął się on również organizacją orkiestry dętej przy Cementowni „Goleszów” (dzięki przychylności ówczesnego dyrektora tego zakładu, Kurta Puscha). Po założeniu tej orkiestry J. Zatloukal został jej pierwszym kierownikiem. Dzięki tym wielorakim działaniom J. Zatloukal wpisał się w tradycję zorganizowanej kultury muzycznej Goleszowa. Zmarł 12 VI 1935 r. w Goleszowie.

BECZAŁA Tomasz (ur. 1977) – działacz społeczny, przyrodnik, ekolog. Studia magisterskie ukończył na Wydziale Biologii i Ochrony Środowiska Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. W 2001 r. obronił pracę magisterską „Szata roślinna góry Jasieniowa na Pogórzu Cieszyńskim”, a w roku 2009 rozprawę doktorską „Zmiany w szańce roślinnej w wyrobiskach powapiennych Pogórza Cieszyńskiego w ostatnim ćwierćwieczu”. Jest autorem lub współautorem ponad 20. publikacji o charakterze popularnonaukowym i naukowym, które w zdecydowanej większości dotyczą walorów przyrodniczych Gminy Goleszów. Brał udział m. in. w powstawaniu publikacji monograficznej *Siedem wieków Cisownicy* z okazji 700-lecia tej wsi (opracował rozdziały „Położenie i fizjografia Cisownicy” oraz „Przyroda Cisownicy”). Jest jednym z grona kilkudziesięciu botaników, którzy opisywali rzadkie i ginące rośliny Karpat w *Czerwonej Księdze Karpat Polskich*. Współpracuje z Urzędem Gminy Goleszów przy opracowywaniu materiałów promocyjnych (m. in. *Informatora Turystycznego Gminy Goleszów* oraz *Kalendarza Goleszowskiego*). Działa społecznie w Towarzystwie Miłośników Ziemi Goleszowskiej, Stowarzyszeniu Miłośników Cisownicy, a także w Stowarzyszeniu Górecki Klub Przyrodniczy, skupiającym miłośników przyrody z terenu Śląska Cieszyńskiego. Z inicjatywy T. Beczały, w ramach działalności stowarzyszeń z Cisownicy oraz Górek, w 2012 r. odnowiono „Taliańskie Schody” w Cisownicy, a rok później wydano folder promujący ten niezwykle obiekt hydrotechniczny. Od roku 2003 jest nauczycielem przyrody i edukacji ekologicznej w Szkole Podstawowej w Goleszowie.

BRAŃCZYK Danuta (ur. 1964) – działaczka społeczna, animatorka kultury, propagatorka gwary Śląska Cieszyńskiego. Od 1988 r. kieruje Świetlicą Gminną w Cisownicy, prowadząc m. in. Teatrzyk Młodego Widza „Iskierka”. Jest założycielką (2000 r.) i opiekunką kabaretu „Rufijoki”. Samodzielnie opracowuje scenariusze i wykonuje scenografię oraz reżyseruje wszystkie przedstawienia teatralne i kabaretowe. Zespoły prowadzone przez D. Brańczyk biorą aktywny udział w życiu kulturalnym Gminy Goleszów, nawiązując w swoim programie do tradycji kulturowych Śląska Cieszyńskiego. Uczestniczą m.in. w takich wydarzeniach, jak: Dni Gminy Goleszów – Dożynki Gminne, Gminny Przegląd Dorobku Kulturalnego „TON”, Regionalny Konkurs Gwarowy „O Złotóm Przeposke”. Kabaret „Rufijoki” brał również udział w prestiżowym Przeglądzie Kabaretów „PAKA” w Krakowie w roku 2008. D. Brańczyk propaguje gwara cieszyńską wśród młodego pokolenia, opiekując się Kółkiem Gwarowym „Utopki”. Od roku 1992, wspólnie z Teresą Waszut, organizuje w cisownickiej świetlicy wystawy, przeglądy dorobku kulturalnego wsi, a także inne wydarzenia kulturalne. Wystawa „Wnętrze starej cisownickiej chałupy” (w 2000 r.) wzbudziła ogromne zainteresowanie i zainspirowała mieszkańców Cisownicy do założenia Izby Regionalnej „U Brzezínów”, w której zgromadzone zostały autentyczne eksponaty, obrazujące codzienne życie mieszkańców wsi z przełomu XIX i XX w. Izba ta została uroczystie otwarta 29 IX 2001 r. przez Stowarzyszenie Miłośników Cisownicy oraz jej gospodarzy Alinę i Stanisława Brzezínów.

CHMIEL Helena (ur. 1942) – działaczka społeczna, nauczycielka, wieloletnia dyrektorka cisownickiej szkoły. W 1961 r. ukończyła Państwowe Liceum Pedagogiczne w Cieszynie, a w 1982 r. ukończyła studia na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. W 1961 r. rozpoczęła pracę jako nauczycielka w Szkole Podstawowej w Cisownicy, w której w latach 1973–1991 pełniła funkcję dyrektora szkoły. Dzięki jej staraniom doszło w 1974 r. do nadzwyczajnej konferencji Rady Pedagogicznej i Komitetu Rodzicielskiego, na której uchwalono plany rozbudowy cisownickiej szkoły w latach 1975–1977. Plany te nie zostały jednak zrealizowane w zakładanym terminie, z uwagi na wprowadzoną w tym czasie reformę administracyjną Polski. Dopiero po kilku latach (1983 r.) po powołaniu nowego Społecznego Komitetu Rozbudowy Szkoły (na czele którego stanął Karol Szymański), przy szczególnym zaangażowaniu dyrektora H. Chmiel, rozpoczęły się pierwsze prace budowlane. Przy ogromnym zaangażowaniu społecznym mieszkańców Cisownicy w 1987 r. zakończono pierwszy i rozpoczęto drugi etap rozbudowy cisownickiej placówki oświatowej. Do czasu przejścia na emeryturę (1991 r.) pracami tymi kierowała H. Chmiel, a od września 1991 r. rozbudowę Szkoły Podstawowej w Cisownicy kontynuował dyrektor Jerzy Hławiczka. Doprowadził on w 1994 r. do otwarcia sali gimnastycznej, a w roku 1997 krytego basenu. W 1990 r. H. Chmiel zorganizowała uroczystość jubileuszową z okazji 200. rocznicy powstania cisownickiej szkoły i 150-lecia śmierci jej patrona – Jury Gajdzicy. W latach 1969–1973 H. Chmiel była radną Gromadzkiej Rady Narodowej w Cisownicy. W roku 1998 Rada Gminy Goleiszów nadała jej tytuł Honorowego Obywatela Gminy Goleiszów.

CICHY Jan (ur. 1941) – działacz społeczny i turystyczny, ratownik GOPR. Ukończył Technikum Mechaniczno-Elektryczne w Cieszynie, w którym w 1958 r. założył Koło Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego. Pracował w Cieszyńskiej Fabryce Narzędzi „CEFANA” i ELEKTRONARZĘDZIACH „CELMA” SA (w 2001 r. przeszedł na emeryturę). W czasie pracy w „CEFANIE” był wieloletnim wiceprezesem Koła PTTK. J. Cichy posiada uprawnienia przodownika Górskiej Odznaki Turystycznej i Górskiej Odznaki Narciarskiej. Od roku 1965 aktywnie działa w Oddziale PTTK „Beskid Śląski” w Cieszynie oraz w Komisji Turystyki Górskiej i Klubie Narciarskim „Watra”. W latach 1973–2005 pełnił społecznie służbę ratownika Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego. Od 1996 r. do 2004 r. był też kierownikiem Sekcji Operacyjnej GOPR Cieszyn. W latach 1984–1987 był prezesem Koła nr 54 przy zakładach „CELMA” w Goleiszowie, organizując różne imprezy turystyczne oraz zawody narciarskie (m.in. na górze Chelmu). W latach 2001–2003 J. Cichy, wspólnie z Jolantą Tajner i Tomaszem Jaszowskim, wytyczyli szlaki wchodzące w skład Systemu Szlaków Spacerowych i Trasy Rowerowej Gminy Goleiszów. Szlaki te odnowiono w 2012 r. według projektu J. Cichego. Był on też konsultantem merytorycznym *Informatora Turystycznego Gminy Goleiszów*, wznowionego w roku 2012. J. Cichy współpracuje z *Panoramą Goleiszowską*, publikując m. in. cykl artykułów *Gmina Goleiszów na starych pocztówkach*. Aktywnie działa w Gminnym Kole PTTK nr 19 „Ślimoki” w Goleiszowie, przygotowując i prowadząc – podczas rajdów turystycznych – konkursy dla młodzieży szkolnej propagujące gwarę cieszyńską, historię regionu oraz walory krajoznawcze Gminy Goleiszów.

CZYŻ Ludwika (ur. 1950) – działaczka społeczna i samorządowa, nauczycielka. Absolwentka Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Opolu, którą ukończyła w 1972 roku. Całe swoje życie zawodowe związała z Zespołem Szkół Budowlanych w Cieszynie, pełniąc w nim m.in. funkcję dyrektora (od 2001 r. na emeryturze). W 2005 r. L. Czyż brała aktywny udział w organizacji obchodów jubileuszu 700-lecia Dzięgielowa, m.in. przygotowując wystawę „Dzięgielów wczoraj i dziś”. W tym samym roku była współzałożycielką Stowarzyszenia Miłośników Dzięgielowa i została wybrana jego pierwszym prezesem, pełniąc tę funkcję w latach 2005–2009. W tym czasie, wraz z wieloma społecznikami z Dzięgielowa, a szczególnie Jerzym Frankiem, zainicjowała i przeprowadziła wiele imprez adresowanych do mieszkańców tej wsi. Dzięki jej staraniom, w 2006 roku, z okazji jubileuszu 75-lecia Szkoły Podstawowej w Dzięgielowie otwarto w budynku szkoły Izbę Regionalną. Rok później L. Czyż zgłosiła Dzięgielów do konkursu „Piękna wieś województwa śląskiego” (wyróżnienie) oraz „Najpiękniejsza zagroda wiejska” (III miejsce – „Pszczele Miasteczko” Jana Gajdacza). Od 2007 r. – dzięki staraniom L. Czyż – stowarzyszenie objęło patronatem szkolenie dzieci i młodzieży (w wieku 10–16 lat) w zakresie piłki siatkowej. W latach 2008–2009 była głównym koordynatorem projektów: „Pożyteczne ferie”, „Od przedszkola do seniora” i „Prosto z Dzięgielowa”. Z jej inicjatywy, od roku 2008, przy aktywnym udziale dzięgielowskich organizacji i instytucji, organizowane są imprezy w ramach cyklu „Jesień w Dzięgielowie”. Od roku 2010 jest przewodniczącą Komisji Edukacji, Kultury, Sportu i Ochrony Zdrowia Rady Gminy Golezów.

DORDA Roman (ur. 1948) – ksiądz, wieloletni proboszcz Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Golezowie. W 1973 r. ukończył studia magisterskie w Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie. W tym samym roku został ordynowany w Wisle na księdza Kościoła Ewangelicko–Augsburskiego. W pierwszych miesiącach po ordynacji pomagał w pracy duszpasterskiej i katechetycznej w parafii wiślańskiej. 1 XII 1973 r. ks. R. Dorda został wikariuszem Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Golezowie. Na przełomie lat 1979/80 oddelegowano go, na okres jednego roku, do służby w Polskim Kościele Ewangelickim w Londynie. Po powrocie do kraju, oprócz pracy w goleszowskiej parafii, przez 6 lat pełnił funkcję diecezjalnego duszpasterza młodzieżowego, koordynującego pracę młodzieży i chórów w Diecezji Cieszyńskiej. W roku 1990 ks. R. Dorda został wybrany proboszczem pomocniczym, a trzy lata później proboszczem Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Golezowie. W tym czasie Kościół powierzył mu dodatkowo stanowisko radcy duchowego, a zarazem zastępcy Biskupa Diecezji Cieszyńskiej. Przez trzy kadencje był też radcą w Synodzie Kościoła. Ks. R. Dorda w codziennej pracy duszpasterskiej szczególnie poświęca się służbie wśród starszych i chorych. Mocno angażuje się w działalność społeczną i charytatywną (m. in. wspiera potrzebujących, bez względu na wyznanie). Działa na rzecz zbliżenia międzywyznaniowego, organizując nabożeństwa ekumeniczne na terenie Gminy Golezów. Przy dużym zaangażowaniu parafian doprowadził do wybudowania kościoła ewangelickiego w Lesznej Górnej. W 2013 r. w parafii ewangelickiej w Golezowie zakończyły się prace remontowe więzy i frontonu miejscowego kościoła. Obecnie ks. R. Dorda jest na emeryturze.

DORDA Stanisław (ur. 1935) – emerytowany ksiądz ewangelicki. Pochodzi z Nawsia koło Jabłonkowa na Zaolziu. Studia teologiczne ukończył w Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie. Po ordynacji został mianowany w 1959 r. wikariuszem diecezjalnym z siedzibą w Zalewie (Diecezja Mazurska). Od roku 1960 do roku 1983 pełnił służbę duszpasterską w Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Ustroniu, gdzie w latach 1960–1969 był wikariuszem, w latach 1969–1980 drugim proboszczem, a w latach 1980–1983 proboszczem). W okresie pracy w parafii ustrońskiej ks. S. Dorda sprawował m.in. opiekę duszpasterską nad filialem w Cisownicy.

Życie religijne tej miejscowości koncentrowało się wówczas w budynku byłej szkoły ewangelickiej, w której – oprócz lekcji religii – odprawiano także nabożeństwa. We wsi brakowało jednak kościoła. Staraniem zaangażowanej społeczności ewangelickiej z Cisownicy, przy wyraźnym wsparciu ks. Pawła Bocka i ks. Stanisława Dordy, udało się uzyskać pozwolenie na budowę świątyni w tej miejscowości. Prace przy budowie kościoła Jan Chrzciciela w Cisownicy trwały pięć lat (1976–1981). Wnętrze zaprojektował i zrealizował prof. Jan Herma, pochodzący z Góleszowa. Przed oddaniem do użytku nowej cisownickiej świątyni sprowadzono z Mazur trzy dzwony, stanowiące dar Diecezji Mazurskiej, zaś organy zostały podarowane zborowi przez Światową Federację Luterzańską. W latach 1983–2000 ks. S. Dorda był proboszczem w Bytomiu i Laryszowie. Przez rok pełnił również funkcję duszpasterza Polaków w Londynie. W latach 2006–2007 ks. S. Dorda pracował w Centrum Lutra w Wittenberdze. Od 2000 roku jest na emeryturze.

DROŹDŹ Adam (ur. 1949) – ksiądz katolicki, proboszcz Rzymskokatolickiej Parafii św. Michała Archanioła w Góleszowie, prałat, dziekan Dekanatu Góleszowskiego. W roku 1967 rozpoczął studia w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym w Krakowie, a w 1974 r. przyjął święcenia kapłańskie z rąk ówczesnego biskupa katowickiego Herberta Bednorza. Równolegle, w latach 1969–1974, studiował w Papieskiej Akademii Teologicznej na Wydziale Filozoficznym. Po święceniach kapłańskich pracował jako wikariusz w śląskich parafiach - w Chorzowie, Jastrzębiu-Zdroju i Piekarach Śląskich. W roku 1985 został mianowany proboszczem

Rzymskokatolickiej Parafii pod wezwaniem św. Michała Archanioła w Góleszowie. Pełniąc obowiązki proboszcza, nieustannie dba o wizerunek parafii. W latach 1991–1993 wykonany zostaje generalny remont góleszowskiego kościoła (m.in. wymieniono pokrycie dachowe, odnowiono elewację zewnętrzną, przeprowadzono renowację wnętrza, unowocześniono system ogrzewania kościoła). W roku 1993 ks. A. Drożdż przewodniczył uroczystym obchodom Jubileuszu 700-lecia Rzymskokatolickiej Parafii św. Michała Archanioła w Góleszowie. W roku 1994 został mianowany kanonikiem, a rok później, po utworzeniu Diecezji Bielsko-Żywieckiej, dziekanem Dekanatu Góleszowskiego. W roku 1997 odnowiono dom katechetyczny, a w 1998 r. przeprowadzono remont generalny plebanii. W latach 2004–2010 wykonano prace związane z odrestaurowaniem i ponownym oddaniem do użytku Domu Parafialnego „Czytelnia”. W roku 2010 papież Benedykt XVI nadał ks. A. Drożdżowi godność Honorowego Kapelana Papieskiego (prałata).

FOBER Zofia (ur. 1947) – działaczka społeczna, nauczycielka. W zawodzie nauczycielskim przepracowała 42 lata. W latach 1987–1999 była dyrektorem Szkoły Podstawowej nr 17 w Jastrzębiu-Zdroju. W roku 1999 współtworzyła Gimnazjum Towarzystwa Ewangelickiego w Cieszynie, gdzie pracowała do roku 2008, ucząc i kierując tą placówką oświatową. Po powrocie do Dzięgielowa w 1999 r. włączyła się w działania na rzecz tej miejscowości, redagując *Informator Rady Sołeckiej* (2002–2005). W roku 2005, z okazji 700-lecia wsi, pod jej kierunkiem powstała publikacja *Dzięgielów 1305–2005*. Weszła w skład Komitetu Założycielskiego

Stowarzyszenia Miłośników Dzięgielowa, a następnie do pierwszego zarządu tego stowarzyszenia, pełniąc w nim funkcję sekretarza i kronikarza. Z okazji 75-lecia Szkoły Podstawowej w Dzięgielowie była współautorką prezentacji multimedialnej o szkole oraz *Księgi Pamiątkowej Szkoły Podstawowej w Dzięgielowie 1931–2006*. W latach 2008–2009 była organizatorką i współorganizatorką konkursów fotograficznych i wystaw z nimi związanych („Dzięgielów w obiektywie”, „Przyroda na granicy”). Ponadto przygotowała wystawę fotograficzną „Ziemia Cieszyńska w obiektywie Karola Łojzy”, z okazji 30. rocznicy śmierci tego dzięgielowskiego dokumentalisty. W roku 2010, na podstawie przeprowadzonych przez nią wywiadów, powstała publikacja *Gazdoszku, gaździnko – śladami dzięgielowskich przodków* oraz wystawa fotograficzna pod tym samym tytułem. W 2012 r. Z. Fober była współorganizatorką wystaw fotograficznych „Dzięgielów w kolorach czterech pór roku” oraz „Przeżyjmy to jeszcze raz”, na której prezentowano zdjęcia z zawodów rowerowych w latach 2008–2011.

FRANEK Alojzy (ur. 1937) – działacz społeczny, animator kulturalny i sportowy, zasłużony strażak Ochotniczej Straży Pożarnej w Godziszowie. W latach powojennych był działaczem Ludowego Zespołu Sportowego w Godziszowie. Współorganizator licznych zawodów sportowych, w tym m.in. narciarskich (skoki narciarskie na północnym stoku góry Chełm, zjazdy na nartach na wschodnim stoku tej góry). Animator ruchu młodzieżowego. Jeden z inicjatorów powstania amatorskiego kółka teatralnego (koniec lat 50. XX wieku) przy miejscowym Związku Młodzieży Wiejskiej. Kółko to m.in. zdobyło pierwsze miejsce na przeglądzie powiatowym w Cieszynie.

Z chwilą powstania Świetlicy Gromadzkiej w Godziszowie (1963 r.) A. Franek – wspólnie z bratem Karolem – organizowali w niej pracę z młodzieżą. W efekcie tych działań przy świetlicy powstały sekcje: szachowa, plastyczna, fotograficzna, muzyczna i tenisowa. Organizowane były tam również turnieje piłkarskie. Godziszowska młodzież otrzymała wiele nagród i wyróżnień za wkład pracy w rozwój życia kulturalnego swojego środowiska (m.in. w powiatowym konkursie „Na najlepszą wiejską placówkę kulturalno-oświatową” w roku 1973). Przez jedną kadencję A. Franek był radnym Gminnej Rady Narodowej w Goleszowie. Od roku 1964 do roku 1977 piastował funkcję Naczelnika Ochotniczej Straży Pożarnej w Godziszowie, zaś w latach 1998–2006 czynnie wspierał budowę nowej remizy. Podczas uroczystości 105-lecia OSP w Godziszowie (21 VII 2012 r.), w uznaniu szczególnych zasług dla pożarnictwa, otrzymał najwyższe odznaczenie strażackie – Medal Honorowy im. Bolesława Chomicza.

FRANEK Karol (ur. 1943) – działacz społeczny, animator kulturalny, twórca Muzeum Drukarstwa w Cieszynie. Jeden z założycieli Koła Związku Młodzieży Wiejskiej w Godziszowie w roku 1963. Współtwórca sukcesów młodzieży, działającej pod patronatem miejscowej Świetlicy Gromadzkiej. Twórca, scenarzysta i reżyser Kabaretu „Bicz”, który – jako jeden z pierwszych amatorskich kabaretów wiejskich na terenie Polski – prezentował się na różnych imprezach powiatowych oraz uświetniał ważne wydarzenia lokalne. K. Franek był współzałożycielem cieszyńskich kabaretów „Chochlik” oraz „Dekiel”. Od 1972 r. jest członkiem Cieszyńskiego Klubu Hobbystów, a w latach 1981–2001 był jego prezesem. Jest też jednym z założycieli i prezesem Polskiej Federacji Organizacji Kolekcjonerskich z siedzibą w Krakowie. Od 1979 r. jest członkiem Macierzy Ziemi Cieszyńskiej (obecnie wiceprezes ds. wydawniczych Zarządu Głównego). W latach 1992–2001 był prezesem PRODRUK sp. z o. o. W latach 1993–1996 założył Drukarnię Zabytkową, która w 1996 r. została przekształcona w Muzeum Drukarstwa w Cieszynie. Placówka ta została utworzona w celu zachowania dóbr kulturowych i materialnych cieszyńskiego drukarstwa, stanowiąc swoiste nawiązanie do bogatych tradycji drukarskich na Śląsku Cieszyńskim. W roku 2003 K. Franek założył Stowarzyszenie „Muzeum Drukarstwa w Cieszynie”, zostając jego prezesem. W 2010 r. muzeum to zostało przyjęte do prestiżowego grona obiektów tworzących Szlak Zabytków Techniki Województwa Śląskiego. W 2013 r. K. Franek w uznaniu szczególnych zasług dla Śląska Cieszyńskiego został uhonorowany przez Radę Powiatu Cieszyńskiego Laurem „Srebrnej Cieszynianki”.

GABRYŚ Janusz (ur. 1932) – działacz społeczny, samorządowiec. W latach 1954–1960 studiował na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach, uzyskując dyplom magistra inżyniera. Całe życie zawodowe związał z Fabryką Maszyn Elektrycznych „CELMA” w Cieszynie (1952–1954, 1960–1968) oraz w Goleiszowie (1968–1997). W roku 1968 został powołany na stanowisko Zastępcy Dyrektora ds. Inwestycji – w związku z modernizacją „CELMY” w Cieszynie i budową nowego zakładu w Goleiszowie. Dzięki jego osobistemu zaangażowaniu dokonano korekty projektu technicznego budowy zakładu w Goleiszowie, wprowadzając szereg dodatkowych zadań infrastrukturalnych na rzecz Gminy Goleiszów – m.in. budowę magistrali wodociągowej i gazowej – służących mieszkańcom gminy. W 1975 r. oddano do użytku zakład o mocy produkcyjnej 600 tys. sztuk elektronarzędzi rocznie, który dał zatrudnienie 1000 pracownikom. W latach 1986–1997 J. Gabrys pełnił funkcję kierownika goleszowskiej „CELMY”. W roku 1985 został przewodniczącym Komitetu Gazyfikacji (w latach 1986–1990 wykonano sieć gazową na całym obszarze Goleiszowa). J. Gabrys był radnym Powiatowej Rady Narodowej w Cieszynie (1973–1975) i Gminnej Rady Narodowej w Goleiszowie (1975–1977, 1988–1990). W latach 1990–2002 był przewodniczącym Rady Gminy Goleiszów. J. Gabrys zainicjował współpracę Gminy Goleiszów z Gminą Reiskirchen (Niemcy), co zaowocowało podpisaniem umowy partnerskiej pomiędzy tymi gminami w roku 1997. W uznaniu zasług na rzecz goleszowskiej społeczności J. Gabrys został wpisany do Księgi Zasłużonych dla Gminy Goleiszów oraz uhonorowany Laurem „Srebrnej Cieszynianki” w 2001 roku.

GAJDACZ Jan (ur. 1930) – pasjonat pszczelarstwa, społecznik, działacz strażacki. Po skończeniu szkoły i zdobyciu zawodu kołodzieja, pracował jako cieśla w Cementowni „Goleszów”. W roku 1975 przeszedł na rentę inwalidzką. W latach 1977–1988 pełnił obowiązki prezesa Ochotniczej Straży Pożarnej w Dzięgielowie. Za swoją działalność w straży pożarnej otrzymał wiele wyróżnień, a Zarząd OSP Dzięgielów nadał mu tytuł Honorowego Prezesa. Największą pasją J. Gajdacza jest pszczelarstwo, którym zajmuje się od roku 1956. W latach 1960–1968 był gospodarzem Koła Pszczelarzy w Dzięgielowie, a następnie do roku 2006 członkiem Zarządu (był prezesem tego Koła w latach 1987–2000). W dowód uznania za całokształt działalności nadano mu godność Honorowego Prezesa Koła Pszczelarzy w Dzięgielowie. W latach 80. ubiegłego stulecia J. Gajdacz nawiązał kontakty z pszczelarzami z ówczesnej Czechosłowacji, które owocowały podpisaniem umów o współpracy Koła z Dzięgielowa z pszczelarzami z Czeskiego Cieszyna, Cierlicka, Lubna i Kisuckiego Nowego Mesta. W roku 1970 zaczął porządkować i zagospodarowywać zaniebane wyrobisko po prywatnym kamieniołomie „Na Mołczyńcu” w Dzięgielowie. Doprowadził do powstania unikatowego w skali europejskiej „Pszczelego Miasteczka”, które tworzą ulę o różnego rodzaju kształtach (m.in. domki góralskie, ratusz, kościół, młyn wodny, wiatrak). „Pszczele Miasteczko” jest jednym z bardziej atrakcyjnych miejsc w Gminie Goleszów (w 2007 r. zdobyło III miejsce w konkursie „Piękna wieś województwa śląskiego” w kategorii „Najpiękniejsza zagroda”). Każdego roku tę unikatową pasiekę odwiedzają liczne wycieczki polskie i zagraniczne. J. Gajdacz, jako osoba szczególnie zasłużona dla lokalnej społeczności, otrzymał w 2009 r. Laur „Srebrnej Cieszyńianki”.

GIECEK Franciszek (ur. 1943) – działacz społeczny, samorządowiec. Był pracownikiem Fabryki Maszyn Elektrycznych „CELMA” w Cieszynie oraz Kuźni Ustroń, w której przepracował 32 lata, aktywnie działając w samorządzie zakładowym. F. Giecek był działaczem Hufca ZHP w Cieszynie w latach 1959–1964. W roku 1966 zamieszkał w Cisownicy, czynnie włączając się w życie społeczne tej miejscowości. W 1969 r. został wybrany radnym Gromadzkiej Rady Narodowej z siedzibą w Cisownicy, doprowadzając m.in. do utworzenia miejscowej świetlicy w budynku gminnym. W latach 80. XX wieku pełnił funkcję przewodniczącego komisji socjalnej w Kuźni Ustroń. Był jednym z założycieli Stowarzyszenia Miłośników Cisownicy oraz jego wiceprezesem w latach 2000–2004. W stowarzyszeniu tym brał aktywny udział w powstawaniu Izby Regionalnej „U Brzezinów” i Małej Książnicy Cisownickiej. Zainicjował akcję sadzenia honorowych cisów, mającą na celu wyróżnienie osób zasłużonych na rzecz Cisownicy. W latach 2002–2005 wydawał i redagował *Informator spod Tułu*, którego był pomysłodawcą. W roku 2006 został wybrany radnym Rady Gminy Goleszów. W ramach działalności radnego był m.in. inicjatorem organizowania w Cisownicy tzw. „Białej Soboty” (bezpłatne porady lekarzy–specjalistów dla mieszkańców gminy) oraz powstania punktu dostępu do Internetu w miejscowej Świetlicy Gminnej. Od roku 2010 pełni funkcję sołtysa Cisownicy, stawiając sobie za cel poprawę infrastruktury i estetyki sołectwa, zwiększenia bezpieczeństwa na drogach, a także szerzenie działalności prozdrowotnej (w tym m. in. w ramach Cisownickiego Klubu Zdrowia).

GLAJCAR Krzysztof (ur. 1964) – samorządowiec, działacz społeczny. Ukończył Technikum Mechaniczno-Elektryczne w Cieszynie oraz Górnośląską Wyższą Szkołę Handlową im. W. Korfańtego w Katowicach (Wydział Zarządzania, kierunek – administracja samorządowa). Jest zaangażowany w działalność muzyczną w swoim środowisku (przez kilkanaście lat kierował i dyrygował Chórem Dziecięco-Młodzieżowym „JUNIOR”, działającym przy Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Dzięgielowie). W latach 1998–2006 był członkiem Rady Sołeckiej Dzięgielowa, w której pełnił funkcję sekretarza. Od listopada 2006 roku był radnym V kadencji Rady Gminy Goleszów (m.in. był przewodniczącym Komisji Finansów i Inwestycji oraz członkiem Komisji Rewizyjnej). Od 2005 r. jest członkiem Stowarzyszenia Miłośników Dzięgielowa - od początku istnienia tej organizacji. 21 XI 2010 r. K. Głajcar został wybrany na funkcję Wójta Gminy Goleszów. W tym czasie w Gminie Goleszów zrealizowano wiele projektów z wykorzystaniem środków zewnętrznych o charakterze edukacyjnym, podnoszących jakość pracy gminnych placówek oświatowych. Przeprowadzono reorganizację placówek szkolnych, po której utworzono punkt przedszkolny w Puńcowie dofinansowany z projektu unijnego „Razem od najmłodszych lat”. Realizowano projekty przy udziale zewnętrznego dofinansowania z zakresu promocji gminy oraz sportu, rekreacji i turystyki (m. in. „Ze sportem i rekreacją na Ty”). Ze środków z Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich wybudowano przy Szkole Podstawowej w Cisownicy wielofunkcyjne boisko sportowe ze sztuczną nawierzchnią, a z budżetu gminy wykonano chodnik wzdłuż ulicy Grabowej w Goleszowie.

GLAJCAR Paweł (ur. 1936) – działacz społeczny, od prawie sześćdziesięciu lat związany z ruchem ochotniczych straży pożarnych. W 1955 roku, idąc w ślady swojego ojca – Jana – został członkiem Ochotniczej Straży Pożarnej w Puńcowie. Ukończył kursy i zdobył kolejne szczeble wyszkolenia pożarniczego. W latach 1971–1973 pełnił funkcję Naczelnika, a w latach 1985–1990 Prezesa OSP Puńców. Aktywność społeczna P. Głajcara wykraczała poza funkcjonowanie macierzystej organizacji. W latach 1966–1973 był Komendantem OSP Gromady Puńców, a następnie przez 28 lat (do 2001 roku) pełnił funkcję Komendanta Gminnego Związku Ochotniczych Straży Pożarnych w Goleszowie. P. Głajcar był również, w latach 1999–2001, członkiem Zarządu Oddziału Powiatowego ZOSP RP w Cieszynie, a w okresie od 1979 do 1987 roku członkiem Wojewódzkiej Komisji Rewizyjnej ZOSP. W 1979 r. był delegatem na VI Krajowy Zjazd Związku Ochotniczych Straży Pożarnych. P. Głajcar otrzymał najwyższe odznaczenia w ochotniczym ruchu pożarniczym – Złoty Znak Związku ZOSP RP (1997 r.) oraz Medal Honorowy im. Bolesława Chomicza (2008 r.). Od 1990 r. jest członkiem honorowym Związku Ochotniczych Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej. Pasję do pożarnictwa P. Głajcar przekazał swoim dzieciom. Najstarszy syn – Adam (ksiądz kapitan) – jest Ogólnopolskim Duszpasterzem Straży Pożarnej Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w RP. Młodszy syn – Rafał – jest wiceprezesa Zarządu Oddziału Wojewódzkiego ZOSP RP województwa śląskiego. Córka – Aleksandra – jest członkiem zwyczajnym OSP Puńców. W 1987 roku P. Głajcar został wpisany do Księgi Zasłużonych dla Gminy Goleszów.

GLAJCAR Rafał (ur. 1975) – politolog, działacz społeczny, samorządowiec. W 1999 roku ukończył studia na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, uzyskując tytuł magistra nauk politycznych. W 2003 roku uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce. Od 2004 roku jest związany zawodowo z Uniwersytetem Śląskim w Katowicach. W 2010 roku został Zastępcą Dyrektora Instytutu Nauk Politycznych i Dziennikarstwa. Obszarem jego zainteresowań naukowych są współczesne systemy polityczne. Jest autorem kilkudziesięciu publikacji naukowych poświęconych tej problematyce. Od 1987 roku związany jest z Ochotniczą Strażą Pożarną w Puńcowie, pełniąc kolejno funkcję opiekuna Młodzieżowej Drużyny Pożarniczej, zastępcy naczelnika oraz prezesa (2001–2007, 2011–nadal). Od 2001 roku jest działaczem Związku Ochotniczych Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej. W 2006 roku został wiceprezesem Zarządu Oddziału Gminnego ZOSP RP w Goleszowie, w 2007 roku wiceprezesem Zarządu Oddziału Wojewódzkiego ZOSP RP województwa śląskiego, a w 2011 roku prezesem Zarządu Oddziału Powiatowego ZOSP RP w Cieszynie. W latach 2002–2006 R. Głajcar był radnym Rady Gminy Goleszów i pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Finansów i Rozwoju Gospodarczego Gminy. Od roku 2002 do roku 2004 był wiceprzewodniczącym Rady Gminy Goleszów. Od 2005 roku pisze artykuły do *Kalendarza Goleszowskiego* i *Panoramy Goleszowskiej*. Jest również autorem publikacji *120 lat Ochotniczej Straży Pożarnej w Puńcowie*, wydanej w 2013 roku.

GLUZA Jan (ur. 1938) – malarz, rzeźbiarz, grafik. Pracownik Cieszyńskiej Fabryki Narzędzi „CEFANA”, gdzie zatrudniony był przez ponad 40 lat. W czasie służby wojskowej w Gdyni kształtował swoją twórczość artystyczną w Pracowni Plastycznej Marynarki Wojennej, poznając m. in. technikę linorytu. Jest członkiem Koła Plastików przy Macierzy Ziemi Cieszyńskiej. Wystawiał swoje prace w cieszyńskich galeriach, warszawskich salach „Zachęty” i „Starej Kordegardy” oraz za granicą (Frydek–Mistek, Riazan). Był współpracownikiem firmy „FOTO-PAM” w Bytomiu, gdzie wykonał matryce do wytłaczania z blachy miedzianej serii „Poczet Królów Polskich” (wg J. Matejki). Wykonał też model krzyża *Virtuti Militari*, umieszczonego na pomniku pomordowanych w Stonawie (Republika Czeska) oraz kopię płaskorzeźby z grobu Tadeusza Regera. W roku 2008 społecznie wykonał mosiężną tablicę pamiątkową „Źródła potoku Malinki”, za którą został uhonorowany przez Towarzystwo Miłośników Wisły „Medalem im. Czesława Kuryatty”. W swojej twórczości J. Gluza promuje piękno Ziemi Goleszowskiej oraz Śląska Cieszyńskiego. Jego prace znajdują się w Muzeum Śląska Cieszyńskiego, Szpitalu Śląskim w Cieszynie, Urzędzie Gminy Goleszów, goleszowskim ośrodku zdrowia, a także poza granicami kraju (m. in. w Austrii, Francji, Kanadzie i Niemczech). Wielokrotnie wystawiał swoje prace na terenie Gminy Goleszów, uświetniając m. in. otwarcie Izby Regionalnej „U Brzezinów” w Cisownicy (2001 r.) i obchody Jubileuszu 700-lecia Dziegielowa (2005 r.). Miał również swoje indywidualne wystawy w Gminnym Ośrodku Kultury w Goleszowie (2004 i 2011 r.) oraz OSP Dziegielów (2011 r.).

GOLEC Józef (ur. 1935) – pedagog, działacz społeczno–kulturalny, znawca sztuki dziecięcej. W Cieszynie ukończył Szkołę Ćwiczeń i Liceum Pedagogiczne. W 1955 r. osiadł na stałe w Sopocie. Jest absolwentem pedagogiki Uniwersytetu Gdańskiego. W latach 1965–1982 był dyrektorem Szkoły Podstawowej nr 8 w Sopocie. Zorganizował pierwsze w Polsce Muzeum Esperanckie w Sopocie (1972–1979). W 1980 r. został członkiem Międzynarodowego Towarzystwa Wychowania przez Sztukę (INSEA). Wystawiał prace swoich uczniów w wielu krajach całego świata. Przez 50 lat pracy pedagogicznej wychował łącznie 324 medalistów oraz laureatów międzynarodowych konkursów sztuki dziecięcej (w tym z Cisownicy). Na początku lat 80. XX wieku był aktywnym działaczem „Solidarności”. W roku 1989 przeszedł na emeryturę. Przez 10 lat aktywnie współpracował z cisownicką świetlicą i Teresą Waszut, prowadząc warsztaty plastyczne, organizując wystawy, propagując Jurę Gajdzicę i jego ekslibrisy. Promował też koronkarki z Cisownicy, wykonujące unikatowe koronki według jego projektów. J. Golec jest autorem blisko 900 ekslibrisów, których jest miłośnikiem i popularyzatorem. W 1989 r. Macierz Ziemi Cieszyńskiej wydała jego *Cieszyński słownik gwarowy*. W latach 1993–1998 J. Golec wydał, wraz ze swoją siostrą Stefanią Bojdą, trzutomowy *Słownik biograficzny Ziemi Cieszyńskiej*, za co zostali uhonorowani Laurem „Srebrnej Cieszynianki” (w 1998 r.). W 2008 r. J. Golec został Honorowym Obywatel Gminy Goleszów – za całokształt działań popularyzujących Ziemię Goleszowską, w tym m. in. inspirowanie mieszkańców Gminy Goleszów, a szczególnie Cisownicy, do działań na rzecz podtrzymywania tożsamości regionalnej i kulturowej.

GOŁYSZNY Dariusz Grzegorz (ur. 1965) – nauczyciel, działacz społeczno–kulturalny. W latach 1985–1990 studiował na Wydziale Pedagogiczno–Artystycznym Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach – filia w Cieszynie, uzyskując tytuł magistra pedagogiki w zakresie nauczania początkowego. W 2006 r. uzyskał kwalifikacje w zakresie organizacji i zarządzania oświatą. Jest absolwentem studiów podyplomowych z zakresu informatyki i technologii informacyjnych (2010 r.) oraz matematyki (2012 r.). Pracując jako nauczyciel Szkoły Podstawowej w Goleszowie, był wielokrotnie nagradzany (m. in. Nagroda Kuratora Oświaty). Jego uczniowie byli laureatami konkursów o zasięgu lokalnym, jak i ogólnopolskim. Działalność społeczno–kulturalna D. G. Gołysznyego związana jest z Gminnym Ośrodkiem Kultury w Goleszowie, a także z *Panoramą Goleszowską*, której był pomysłodawcą i założycielem oraz redaktorem naczelnym w latach 1991–1994. D. G. Gołyszny działał także na arenie sportowej, prowadząc w Szkole Podstawowej w Goleszowie sekcje piłki nożnej chłopców i dziewcząt, z którymi dotarł do finałów ogólnopolskich. Dwukrotnie (w 1998 r. i w 2002 r.) został wybrany radnym Rady Gminy Goleszów (był m.in. przewodniczącym Komisji Edukacji i Ochrony Zdrowia). Po powierzeniu mu funkcji zastępcy dyrektora Szkoły Podstawowej w Goleszowie, D. G. Gołyszny zawiesił swoją działalność jako radny. Jest pomysłodawcą i współtwórcą wielu inicjatyw o charakterze społeczno–kulturalnym. Pisze i reżyseruje sztuki oraz widowiska teatralne. Zajmuje się również działalnością charytatywną.

GRUSZCZYK Edward (ur. 1932) – działacz społeczny i sportowy, samorządowiec. Po ukończeniu w 1953 r. Liceum Przemysłu Materiałów Budowlanych w Sosnowcu rozpoczął pracę w Cementowni „Goleszów”. W zakładzie tym pracował do roku 1991, będąc m.in. zastępcą dyrektora naczelnego, dyrektorem technicznym oraz głównym technologiem. E. Gruszczyk jest aktywnym społecznikiem, działającym na rzecz społeczności lokalnej Bażanowic i Gminy Goleszów. Pod jego przewodnictwem i z jego udziałem powstał pierwszy w gminie wodociąg - dla bażanowickiego osiedla Potoczki. Jako wiceprzewodniczący Komitetu Budowy Gazociągu w Bażanowicach oraz Komitetu Budowy Szkoły Podstawowej w Bażanowicach zaangażował się w prace związane z tymi inwestycjami. W latach 1984–1990 był przewodniczącym Gminnej Rady Narodowej w Goleszowie, a w latach 1994–1998 wiceprzewodniczącym Rady Gminy Goleszów. W latach 80. XX wieku przewodniczył Komisji Kultury i Sportu w Powiatowej Radzie Narodowej w Cieszynie. Jego pasją jest siatkówka (zawodnik, trener, działacz). Po wojsku, w roku 1960, Edward Gruszczyk wraz ze Stanisławem Staszko założyli sekcję piłki siatkowej przy Olimpii Goleszów. Największym sukcesem siatkarzy goleszowskiej Olimpii, prowadzonych przez E. Gruszczyka, był awans do II ligi państwowej w roku 1983 (pierwszy wiejski zespół w Polsce na tak wysokim szczeblu siatkarskich rozgrywek) oraz dotarcie do półfinału Pucharu Polski w roku 1984. Jako trener wyszkolił do 2007 r. ok. 750 zawodników E. Gruszczyk przez 15 lat pełnił też funkcję prezesa Olimpii Goleszów. W 2005 r. w uznaniu zasług na rzecz Gminy Goleszów został uhonorowany Laurem „Srebrnej Cieszynianki”.

HAUPTMANN Jean-Claude (ur. 1966) – dyrygent, popularyzator muzyki organowej, nauczyciel. Ukończył muzykologię na uniwersytecie w Strasburgu oraz studia językowe w Grenoble. Przez krótki czas był członkiem Orkiestry Filharmonii w Strasburgu. Obecnie pracuje jako lektor języka francuskiego w I Liceum Ogólnokształcącym w Katowicach, a od 2003 r. jest dyrygentem chóru Gimnazjum i Liceum Towarzystwa Ewangelickiego w Cieszynie. Od początku swojego pobytu w Goleszowie, czyli od 1995 roku, jest zaangażowany w pracę na rzecz lokalnego środowiska. Był tłumaczem wydawnictw o Gminie Goleszów, opracował instrumentalnie różne utwory muzyczne, scenki rodzajowe („Wiesieli goleszowski”, „Goleszowski jasełka”, „Dożynki”) oraz tańce i przyśpiewki różnych regionów Polski dla kapeli Zespołu Pieśni i Tańca „Goleszów”. Opracował i wykonał, z założoną przez siebie orkiestrą, muzykę do spektaklu „Melodie pamięci” do scenariusza M. Hauptmann i A. Binek. Spektakl ten – wystawiony 1 IX 2012 roku – poświęcony był 70. rocznicy powstania podobozu KL Gollerschau oraz 73. rocznicy wybuchu II wojny światowej. Od 1995 r. prowadzi orkiestrę działającą przy Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Goleszowie (opracował dla niej partytury orkiestralne ponad dwudziestu utworów chóralnych). Okazjonalnie dyryguje również Chórem Męskim „Cantus” oraz Chórem Mieszanym Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Goleszowie. Od kilku lat, jako dyrygent, współpracuje z Zespołem Pieśni i Tańca „Śląsk” im. Stanisława Hadyny (m. in. w 2010 r. dyrygował tym zespołem podczas koncertu w kościele ewangelickim w Goleszowie; dla niego też opracował muzycznie program „Solus Christus”, który od 2012 r. prezentowany jest w całej Polsce).

JASZOWSKI Tomasz (ur. 1977) – samorządowiec, politolog, działacz sportowy. W latach 1996–2001 studiował na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, uzyskując tytuł magistra nauk politycznych o specjalności samorządowej. W 2004 r. ukończył studia podyplomowe z zakresu pozyskiwania funduszy zewnętrznych w Wyższej Szkole Bankowej w Poznaniu. W latach 2005–2012 współpracował z Wyższą Szkołą Finansów i Prawa w Bielsku-Białej, prowadząc zajęcia ze studentami. W roku 2002 rozpoczął pracę w Gminnym Ośrodku Kultury w Goleszowie, a od roku 2004 jest pracownikiem Urzędu Gminy Goleszów, zajmując się m. in. redagowaniem *Panoramy Goleszowskiej* i *Kalendarza Goleszowskiego*, promocją gminy i pozyskiwaniem funduszy unijnych. T. Jaszowski jest inicjatorem i organizatorem wielu cyklicznych imprez sportowo-rekreacyjnych (m. in. Transgranicznego Pikniku Sportowego Gmin Partnerskich, Amatorskich Lig Piłki Siatkowej i Halowej Piłki Nożnej Sołectw Gminy Goleszów, Grand Prix Gminy Goleszów w Szachach, Goleszowskiej Ligi Piłkarskich Szóstek). Jest też autorem i współautorem wielu unijnych projektów o charakterze sportowo-rekreacyjnym i turystycznym (m.in. System Szlaków Spacerowych i Trasy Rowerowej Gminy Goleszów „Śladami Stroju Cieszyńskiego”, „Goleszów i Wędrynia razem poprzez sport”, „Sport i turystyka bez granic”, „Łatwiej do celu” – kompleksowe oznakowanie atrakcji turystycznych Gminy Goleszów). W latach 2009–2010 pełnił funkcję przewodniczącego Gminnej Rady Sportu w Goleszowie. Od 1 II 2011 r. T. Jaszowski jest Zastępcą Wójta Gminy Goleszów. Od roku 2011 jest członkiem Rady Stowarzyszenia Lokalna Grupa Działania „Cieszyńska Kraina”.

KLIMCZAK Irena (ur. 1939) – kierowniczka i solistka Zespołu Regionalnego „Czantoria” w Lesznej Górnej, pasjonatka folkloru, śpiewu i tańca ludowego w jego autentycznej formie. Mając 16 lat założyła pierwszą grupę taneczno-śpiewaczą, a w roku 1968 została założycielką Zespołu Regionalnego „Czantoria”. Zespół ten działa obecnie przy Świątlicy Gminnej w Lesznej Górnej, pod patronatem Gminnego Ośrodka Kultury w Goleszowie, biorąc udział w licznych przeglądach, festiwalach i konkursach (m.in. Tygodniu Kultury Beskidzkiej, Posiadach Gawędziarskich, Godach Żywieckich, Międzynarodowym Przeglądzie Zespołów Regionalnych „Złoty Kłos”). Działający pod kierunkiem I. Klimczak zespół oraz jego prowadząca otrzymali wiele nagród i wyróżnień na prestiżowych imprezach folklorystycznych. Zespół Regionalny „Czantoria” w swej bogatej historii dał około 1000 koncertów w kraju i za granicą. W tym czasie I. Klimczak stworzyła wiele kolęd archaicznych, przyśpiewek, tańców, pieśni obrzędowo-weselnych oraz wielkanocnych, a także wyreżyserowała jasełka. Jako solistka była wielokrotnie nagradzana i wyróżniana – zarówno na polu artystycznym, jak i za całokształt pracy kulturalno-wychowawczej (m.in. otrzymała wyróżnienie specjalne na Festiwalu Folklorystycznym w Kazimierzu Dolnym). Za pielęgnowanie i propagowanie autentyczności dóbr dziedzictwa kulturowego regionu Śląska Cieszyńskiego oraz przekazywanie i wpajanie jego bogatych wartości następnym pokoleniom I. Klimczak uhonorowana została w 2004 r. Laurem „Srebrnej Cieszynianki”. W 2009 r. otrzymała też Nagrodę Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

KOHUT Krzysztof (ur. 1954) – samorządowiec, działacz społeczny. Absolwent Technikum Mechanizacji Rolnictwa. Ze Śląskiem Cieszyńskim związał się w 1997 roku, zamieszkując w Kozakowicach Górnych. Jest emerytowanym policjantem (od roku 2003). W tym samym roku został wybrany sołtysiem Kozakowic. Funkcję tę pełnił w latach 2003–2007. W tym czasie, dzięki bardzo dobrej współpracy z przewodniczącą Koła Gospodyń Wiejskich w Kozakowicach – Anną Czudek oraz prezesem miejscowej Ochotniczej Straży Pożarnej – Marianem Machalicą, przystąpiono do budowy boiska do gry w piłkę nożną, siatkówkę, a także placu zabaw (przy dużym zaangażowaniu społeczności lokalnej). Ponadto, dzięki staraniom K. Kohuta, pozyskano niezbędne fundusze m. in. na wykonanie oświetlenia ulicznego przy ul. dra A. Cinciały, wyasfaltowanie kilku ulic i placu przed remizą Ochotniczej Straży Pożarnej oraz przeprowadzenie remontów dróg i przepustów. Jako sołtys K. Kohut organizował wiele imprez kulturalnych oraz sportowo-rekreacyjnych (m. in. zawody tenisa stołowego o tytuł mistrza Kozakowic). W roku 2004 zorganizował Rodzinny Piknik Wiejski dla mieszkańców Kozakowic i sąsiedniego Godziszowa. W 2005 r. reprezentacja sołectwa Kozakowice, prowadzona przez K. Kohuta, zajęła II miejsce w Gminnym Pikniku Sportowym. W tym samym roku w Kozakowicach zorganizowano obchody 700-lecia tej miejscowości, połączone z Dożynkami Wiejskimi. Od 2006 r. K. Kohut jest radnym Rady Gminy Goleiszów. Obecnie pełni funkcję wiceprzewodniczącego tej Rady i jest członkiem Komisji Edukacji, Kultury, Sportu i Ochrony Zdrowia oraz Komisji Rozwoju Gospodarczego i Ochrony Środowiska.

KRZYWOŃ Adam (ur. 1938) – działacz społeczny, pasjonat ogrodnictwa, miłośnik przyrody. Z zawodu technik budowlany, obecnie rencista. Od szeregu lat działa bardzo aktywnie na rzecz ochrony środowiska, rozwoju ogrodnictwa i propagowania zdrowego stylu życia. Przez 25 lat pracę zawodową łączył z pracą społeczną (był aktywnym członkiem Towarzystwa Miłośników Ogrodnictwa w Cieszynie – w tym ok. 20 lat jego prezesem). W 1998 r. A. Krzywoń był jednym z inicjatorów założenia Towarzystwa Miłośników Ziemi Goleiszowskiej, kierując w nim później Sekcją Ekologiczno-Ogrodniczą. Wielkim zainteresowaniem cieszyły się organizowane przez niego pokazy kompostowania odpadów biologicznych, wystawy, prelekcje, spotkania z ciekawymi ludźmi, wycieczki do szkółek ogrodniczych. Z jego inicjatywy w Towarzystwie Miłośników Ogrodnictwa została założona biblioteka specjalistyczna. W roku 2000 zainicjował i zorganizował Konkurs „Gmina Goleiszów w kwiatach i zieleni”, który na stałe wpisał się w kalendarz gminnych wydarzeń. A. Krzywoń przez wiele lat na łamach *Panoramy Goleiszowskiej* przekazywał swoją wiedzę ogrodniczą w „Kąciku Dobrych Rad”. Jego wielką pasją jest także sztuka bonsai. Wyhodowane przez niego okazy tworzą wspaniałą kolekcję, która prezentowana jest podczas licznych uroczystości gminnych oraz na różnych wystawach. W latach 1984–1990 był radnym Gminnej Rady Narodowej w Goleiszowie, a w latach 1998–2000 radnym Rady Gminy Goleiszów. W 2003 roku A. Krzywoń za aktywną działalność na rzecz ochrony środowiska został uhonorowany Laurem „Srebrnej Cieszyńianki”.

LACEL Andrzej (ur. 1955) – działacz społeczny i sportowy. Posiada wykształcenie średnie techniczne, obecnie jest zatrudniony w Izbie Celnej w Katowicach. Od 1980 r. mieszka w Puńcowie i angażuje się w działalność na rzecz społeczności lokalnej Gminy Goleszów, a zwłaszcza za Puńcowa. W 1995 r. reaktywował Ludowy Klub Sportowy „Tempo” Puńców, w którym przez wiele lat pełnił funkcję prezesa. Z jego inicjatywy rozpoczęto budowę kompleksu sportowego w Puńcowie. Wykonano wówczas generalny remont boiska piłkarskiego, które w roku 1997 zostało uznane za najładniejszy obiekt sportowy w ówczesnym województwie bielskim. Następnie wybudowano pawilon sportowy wraz z nowym boiskiem piłkarskim, kortem tenisowym i boiskiem do siatkówki plażowej. W tym czasie A. Lancel pełnił funkcję przewodniczącego Powiatowego Zrzeszenia Ludowych Zespołów Sportowych w Cieszynie oraz wiceprzewodniczącego Śląskiego Zrzeszenia LZS w Katowicach. W latach 1998–2009 był radnym Rady Gminy Goleszów (m. in. był wiceprzewodniczącym tej Rady). A. Lancel był inicjatorem budowy wodociągu w Puńcowie, będąc wiceprzewodniczącym komitetu wodociągowego. Jest też inicjatorem i twórcą skansenu w Puńcowie, otwartego w roku 2008, w którym można zobaczyć powozy konne z przełomu XIX i XX wieku (m. in. dyliżans, zabytkową kołosę, bryczki i konne sanie) oraz wiele przedmiotów używanych dawniej w gospodarstwie domowym i w trakcie pracy na roli. Obecnie A. Lancel jest sekretarzem LKS „Tempo” Puńców, członkiem Rady Sołeckiej Puńcowa, a także członkiem Stowarzyszenia Miłośników Puńcowa, działając aktywnie na rzecz Puńcowa oraz Gminy Goleszów.

LANKOCZ Lidia (ur. 1960) – animatorka życia kulturalnego, propagatorka tradycji kulturowych Śląska Cieszyńskiego, etnochoreograf. Od roku 1975 związana z Zespołem Regionalnym „Goleszów”, działającym przy goleszowskiej cementowni. W latach 1985–1993 pracowała w Zespole Pieśni i Tańca Ziemi Cieszyńskiej jako instruktor, a przez ostatnie trzy lata jako kierownik artystyczny i główny choreograf. W 1993 r. założyła Dziecięco-Młodzieżowy Zespół Pieśni i Tańca „Goleszów”, który prowadzi do dzisiaj. Zespół ten zdobywa czołowe miejsca w prestiżowych przeglądach folklorystycznych. Dzięki osobistemu zaangażowaniu L. Lankocz powstała w Gminnym Ośrodku Kultury w Goleszowie bogato wyposażona kostiumernia. Będąc specjalistką i znawczynią ludowego stroju Śląska Cieszyńskiego oraz haftu na żywotku, organizuje warsztaty i pokazy oraz prowadzi wykłady związane z tą tematyką. Jest inicjatorką i realizatorką Gminnego Konkursu Gwarowego „O Złotóm Przeposke”. Sama tworzy wiersze pisane gwarą, za które została wielokrotnie wyróżniona w Konkursie Znajomości Gwary na Śląsku Cieszyńskim „Roztomili ludeczkowie”. L. Lankocz napisała też scenariusze dwóch widowisk zespołowych w gwarze: „Jezusek w Goleszowie” i „Wiesieli goleszowski”. Z jej inicjatywy Gminny Ośrodek Kultury w Goleszowie został w 2006 r. przekształcony w Gminne Centrum Etnograficzno-Kulturalne, w ramach którego powstała Izba Oświęcimska. Jest pomysłodawczynią Sceny Pasji i Talentu „BZiK”, promującej twórców-amatorów Gminy Goleszów. W roku 2007 L. Lankocz została uhonorowana Laurem „Srebrnej Cieszynianki”, a w 2012 r. Laurem „Złotej Cieszynianki”.

LARYSZ Eugenia (ur. 1948) – działaczka społeczna, animatorka życia kulturalnego, koronkarka. W 1967 r. ukończyła Liceum Pedagogiczne w Bielsku-Białej, a następnie rozpoczęła pracę w cisownickim Przedszkolu Zakładowym Cementowni „Goeszów” (wychowawczyni, a później dyrektor). W latach 1981–1999 była nauczycielką w Szkole Podstawowej w Cisownicy. Od roku 1995 do roku 1998 prowadziła Zespół Młodzieżowy w Cisownicy, który przygotowywał różnego rodzaju programy artystyczne (m. in. na Dożynki Cisownickie oraz Spotkania Seniorów). Ponadto zespół ten wystawił w 1997 r. sztukę „Jak to kiejsi bywowało” – wg Jana Wałaskiego. W 1999 r. – z inicjatywy Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Cieszynie – powstał Edukacyjny Klub 4-H „Wiesiołki” w Cisownicy, który E. Larysz prowadziła jako wolontariuszka do roku 2006. W 2000 r. E. Larysz była współzałożycielką Stowarzyszenia Miłośników Cisownicy, a w latach 2000–2006 pełniła w zarządzie tego stowarzyszenia funkcję skarbnika. W roku 2000 w Cisownicy powstał Zespół Śpiewaczy „Beskuryje”, który E. Larysz prowadziła przez ponad 10 lat. Zespół ten występował na wielu imprezach – zarówno na terenie gminy (m. in. na dożynkach, spotkaniach z seniorami, „TON-ie”, Świętach SMC), jak i w regionie, a także w Republice Czeskiej. Od roku 2008 prowadzi też Zespół „Przocielki” przy Świątlicy Gminnej w Cisownicy. W latach 2003–2010 E. Larysz była członkiem i sekretarzem Rady Sołeckiej w Cisownicy. Wykonała ona również wiele koronek o tematyce cisownickiej (m. in. „Cisownica zaprasza”, „Izba Regionalna u Brzezinów”), ponadto koronkę „Honorowy Obywatel Gminy Goeszów Józef Golec” oraz unikatowy koronkowy portret „Ex libris Jana Pawła II – papieża wolności”.

LINERT Karol (ur. 1958) – działacz turystyczny i sportowy, organizator turniejów szachowych oraz propagator królewskiej gry. Od roku 1978 jest przewodnikiem beskidzkim i terenowym, pilotem wycieczek krajowych oraz przewodnikiem turystyki górskiej. Był prezesem kół Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego nr 19 przy Liceum Ogólnokształcącym im. Mikołaja Kopernika w Cieszynie i nr 7 przy „Zampolu” w Cieszynie. W roku 2003 aktywnie współuczestniczył w powstaniu i rozpoczęciu działalności przez Sekcję Turystyczną „Ślimoki”, a rok później doprowadził do zorganizowania zebrania założycielskiego Koła PTTK nr 19 „Ślimoki” w Goeszowie (w 30. rocznicę swojego wstąpienia do PTTK). K. Linert to wielki pasjonat szachów, były zawodnik „Olimpii” Goeszów (m. in. w roku 1978 brał udział w rozgrywkach II ligi państwowej). Jest inicjatorem reaktywacji szachów w Gminie Goeszów. Organizował i sędziował wiele turniejów szachowych różnej rangi na terenie Powiatu Cieszyńskiego – tylko w samym Goeszowie takich turniejów zorganizowano ponad osiemdziesiąt, w tym cieszące się wielkim zainteresowaniem, cykliczne Grand Prix Gminy Goeszów. Równocześnie w goeszowskiej gminie prowadzi szkolenie młodzieży, osiągając wiele sukcesów w międzyszkolnej rywalizacji. Od roku 2012 – w ramach Grand Prix Gminy Goeszów – odbywają się, prowadzone przez K. Linerta, Międzynarodowe Turnieje Szachowe „MO-KATE OPEN”. W turniejach organizowanych przez Gminę Goeszów biorą udział szachowicy arcymistrzowie i mistrzowie międzynarodowi m. in. z Polski, Republiki Czeskiej i Słowacji.

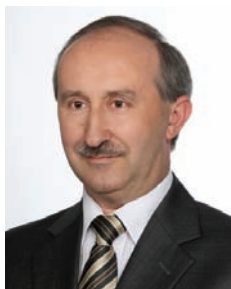
LIPOWCZAN Karol (ur. 1956) – samorządowiec, działacz społeczno - kulturalny. Pracę zawodową rozpoczął w Kuźni Ustroń. W roku 1974 ukończył kurs spadochronowy w Krośnie. Rok później został powołany do zasadniczej służby wojskowej w 6. Pomorskiej Dywizji Powietrzno-Desantowej, gdzie ukończył Szkołę Podoficerską. Po wojsku pracował m. in. w Szpitalu Reumatologicznym w Ustroniu-Zawodziu, a w roku 1988 rozpoczął prowadzenie własnej działalności gospodarczej. K. Lipowczan od wielu lat angażuje się w prace społeczne na rzecz Goleszowa Równi i całej Gminy Goleszów – m. in. w budowę Domu Ludowego w Równi, w budowę sieci gazowej, działa też na rzecz miejscowej szkoły. Z jego inicjatywy, jako wiceprezesa XVIII Oddziału Ziemi Cieszyńskiej Związku Polskich Spadochroniarzy, w roku 2002 zaadoptowano i otwarto Izbę Spadochroniarzy Cieszyńskich w Domu Ludowym w Goleszowie Równi. W tym samym roku zwołał on zebranie założycielskie Sekcji Równia Towarzystwa Miłośników Ziemi Goleszowskiej. K. Lipowczan jest pomysłodawcą i koordynatorem wielu inicjatyw dotyczących Goleszowa Równi (m. in. budowy boiska do siatkówki, placu zabaw, wiaty festynowej). Wielką atrakcją stanowi cykliczny Piknik Spadochronowo-Lotniczy, którego K. Lipowczan jest głównym organizatorem. Píše on artykuły do prasy lokalnej i kwartalnika *Spadochroniarz*, wydawanego przez Zarząd Główny Związku Polskich Spadochroniarzy w Warszawie. Jako samorządowiec K. Lipowczan był członkiem Rady Sołeckiej, a obecnie jest (od trzech kadencji) radnym Rady Gminy Goleszów (m. in. przewodniczącym Komisji Rozwoju Gospodarczego, Ochrony Środowiska i Rolnictwa).

MAZUREK Edward (ur. 1947) – architekt, przedsiębiorca. W roku 1977 ukończył Politechnikę Krakowską, uzyskując tytuł magistra inżyniera budownictwa lądowego. W trakcie kariery zawodowej był m. in. kierownikiem oddziału budowy Huty Katowice, budował też obiekty Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, a także pełnił funkcję kierownika kontraktu w Budapeszcie. W latach 1981–1984 studiował w Niemczech (1981–1982 w Akademii Języka Niemieckiego, 1982–1984 w Podyplomowym Studium Zawodowe Uniwersytetu Dortmund-Bochum). W latach 1985–1987 pracował zawodowo jako kierownik procesów inwestycyjnych w niemieckich firmach. Od roku 1988 E. Mazurek zajmuje się samodzielną pracą projektową w zakresie architektury i budownictwa (dyplomowany inżynier architekt). Od 1993 r. jest właścicielem Zamku w Dziegielowie. Sukcesywnie przeprowadza tam prace związane z renowacją tego zabytkowego obiektu – m. in. odnowiono tam więźbę dachową, wymieniono blacharkę i pokrycia dachowe, wykonano instalacje elektryczną, gazową, grzewczą oraz wodno-kanalizacyjną, wymieniono podłogi, okna i drzwi, wykonano tynki wewnętrzne i zewnętrzne, odwodniono teren, wykonano węzły sanitarne. Dzięki działaniom inwestycyjnym E. Mazurka przywrócono charakter użytkowy części zabudowań dziegielowskiego zabytku. W 2005 r. E. Mazurek otrzymał godność Honorowego Obywatela Gminy Goleszów. Wyróżnienie to otrzymał za prowadzenie prac renowacyjnych w dziegielowskim zamku, dzięki którym obiekt ten odzyskuje dawną świetność.

MISIARZ Przemysław (ur. 1979) – działacz społeczny i sportowy, nauczyciel wychowania fizycznego. W latach 1998–2002 studiował w Akademii Wychowania Fizycznego w Katowicach (magister wychowania fizycznego, menedżer sportu, instruktor rekreacji ruchowej). W roku 2003 ukończył studia podyplomowe w zakresie gimnastyki korekcyjno-kompensacyjnej. W roku 2002 zaczął pracować jako nauczyciel wychowania fizycznego w Gimnazjum w Goleiszowie, a rok później podjął również pracę w Szkole Podstawowej w Cisownicy. W 2007 r. rozpoczął pracę jako trener piłkarski w Ludowym Klubie Sportowym „Wiki” Kisielów, prowadząc drużyny trampkarzy i juniorów (awans do wyższej ligi rozgrywkowej). Dwa lata później został prezesem w Ludowym Klubie Sportowym Goleiszów, przejmując jednocześnie jako trener drużynę juniorów (awans do Ligi Okręgowej „A”). P. Misiarz od roku 2010 posiada tytuł instruktora piłki nożnej i jest trenerem drużyny seniorów goleszowskiego klubu (awans do Klasy „A” Podokręgu Skoczów). Od roku 2008 jest także prezesem Uczniowskiego Klubu Sportowego Cisownica, w ramach którego funkcjonuje m. in. sekcja pływacka. P. Misiarz popularyzuje sport w Gminie Goleiszów (prowadzi ciągle nabór dzieci i młodzieży uzdolnionej sportowo, pozyskuje fundusze na działalność sportową). Stałe aktywizuje mieszkańców Gminy Goleiszów do czynnego wypoczynku poprzez inicjowanie i współorganizowanie takich cyklicznych imprez jak: Amatorskie Ligi Piłki Siatkowej i Halowej Piłki Nożnej Sołectw Gminy Goleiszów oraz Goleiszowska Liga Piłkarskich Szóstek. Od 2003 roku jest Gminnym Koordynatorem Sportu Szkolnego i członkiem Powiatowego Szkolnego Związku Sportowego.

MRÓZ Henryk (ur. 1965) – nauczyciel, pasjonat geografii i turystyki. W 1988 r. ukończył studia geograficzne w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie i rozpoczął pracę w Szkole Podstawowej w Goleiszowie, jako nauczyciel geografii. Obecnie jest nauczycielem w Gimnazjum w Goleiszowie oraz I Liceum Ogólnokształcącym im. A. Osuchowskiego w Cieszynie. Od 1999 r. jest członkiem Komitetu Okręgowego Olimpiady Geograficznej. Od 2001 r. – przez kolejne dziesięć lat – przewodniczył zespołowi egzaminatorów części matematyczno-przyrodniczej w regionie cieszyńskim. H. Mróz, razem z kilkoma osobami ze Szkoły Podstawowej w Goleiszowie, tworzył pierwszy zespół redakcyjny *Panoramy Goleiszowskiej*. W latach 2006–2008 pełnił funkcję radnego Rady Gminy Goleiszów (m. in. był przewodniczącym Komisji Edukacji, Kultury, Sportu i Ochrony Zdrowia oraz wiceprzewodniczącym Rady Gminy Goleiszów). Od 2007 r. jest inicjatorem i współorganizatorem (wraz z OSP Goleiszów) corocznych spotkań oplatkowych dla seniorów z Goleiszowa Dolnego i Goleiszowa Górnego. H. Mróz od 2000 r. został członkiem Polskiego Towarzystwa Geograficznego, a rok później objął funkcję przewodniczącego Koła Terenowego „Ziemi Cieszyńskiej” PTG. Jest autorem tekstu do obu edycji *Informatora Turystycznego Gminy Goleiszów* (2003 r. i 2012 r.), wydanych przez Gminę Goleiszów. H. Mróz pochodzi z rodziny działaczy społecznych. Jego dziadek – Stefan Wawersich (1903–1977) – był m. in. organizatorem Gminnej Kasy Spółdzielczej oraz założycielem Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej w Goleiszowie. Natomiast jego ojciec – Henryk Mróz (1939–1995) – m. in. propagował walory turystyczne Gminy Goleiszów, organizując liczne wycieczki dla środowiska cieszyńskiego.

PIEŃKOWSKI Witold (ur. 1965) – działacz społeczny, pianista, przewodnik turystyczny. Absolwent Akademii Muzycznej w Katowicach w 1988 roku. Od 1989 r. związał się ze Śląskiem Cieszyńskim, zamieszkał w Cisownicy i rozpoczął pracę w Cieszynie (Uniwersytet Śląski, Państwowa Szkoła Muzyczna). Po przewodzie kwalifikacyjnym I st. sztuki muzycznej w 2000 r. został adiunktem na Wydziale Artystycznym Uniwersytetu Śląskiego. W tym samym roku wraz z grupą 15 cisowniczan założył Stowarzyszenie Miłośników Cisownicy i został wybrany jego pierwszym prezesem. W czasie pełnienia tej funkcji, w latach 2000–2006, stowarzyszenie, przy znaczącym udziale mieszkańców Cisownicy, doprowadziło m. in. do powstania Izby Regionalnej „U Brzezinów” w 2001 roku. Natomiast w 2003 r. przy współpracy z miejscową Parafią Ewangelicko–Augsburską, utworzono Małą Książnicę Cisownicką. W roku 2005, z okazji Jubileuszu 700–lecia wsi, stowarzyszenie wydało publikację monograficzną *Siedem wieków Cisownicy 1305–2005*. W 2006 r. Stowarzyszenie Miłośników Cisownicy wraz z Muzeum Śląska Cieszyńskiego wydało pamiątkę Jury Gajdzicy *Dłó pamięci Narodu Ludzkiego* oraz album fotograficzny najstarszych domów w Cisownicy *W cisownickich progach*. W 2010 r. podczas obchodów Jubileuszu Roku Jury Gajdzicy, W. Pieńkowski zredagował książkę *Jura Gajdzica – rodzimy klejnot Cisownicy*, a dwa lata później wydał publikację *Alfabet Józefa Golca – Honorowego Obywatela Miasta Cieszyna*. W. Pieńkowski jest też autorem wielu artykułów w *Panoramie Góleszowskiej* i *Kalendarzu Góleszowskim*. W 2013 roku, w uznaniu zasług na rzecz społeczności lokalnej Gminy Góleszów, został uhonorowany Laurem „Srebrnej Cieszynianki”.

PODŹORSKA Irma (ur. 1940) – działaczka społeczna, animatorka życia kulturalnego. W roku 1964 wstąpiła do Koła Gospodyń Wiejskich w Godziszowie, które m. in. organizowało na terenie tej miejscowości konkurs „Więcej kwiatów, owoców i warzyw”. W 1973 r. została przewodniczącą Sekcji Drobiarskiej, utworzonej w ramach godziszowskiego KGW. W tym samym roku weszła w skład Zarządu KGW Godziszów, a od roku 1975 (do dziś) pełni funkcję przewodniczącej KGW Godziszów. Pod patronatem kierowanego przez nią KGW, w klasach starej szkoły w Godziszowie, organizowano kolonie letnie dla miejscowych dzieci – tzw. „Dziecińce”. I. Podźorska, w ramach działalności KGW, przez kilkanaście lat zajmowała się również współpracą z miejscowymi rolnikami, a także organizowała kursy szycia oraz spotkania w zakresie porad lekarskich. Działała też na rzecz krajoznawstwa, organizując m. in. wycieczki z okazji „Dnia Dziecka”. W latach 1977–1978 KGW Godziszów wsparło Komitet Budowy Pomnika–Szpitala „Centrum Zdrowia Dziecka” w Warszawie, przekazując na ten cel kwotę 1560 złotych. W latach 1988–2006 aktywnie wspierała inicjatywę budowy remizy Ochotniczej Straży Pożarnej w Godziszowie, bezinteresownie przygotowując posiłki dla biorących udział w pracach godziszowian. Od wielu lat – wspólnie z Radą Sołecką Godziszowa, Zarządem OSP Godziszów oraz radnym wsi – organizuje liczne imprezy dla lokalnej społeczności. KGW Godziszów i jej przewodnicząca kilkakrotnie zostali wyróżnieni za wkład pracy na rzecz doskonalenia gospodarstw domowych i rozwoju produkcji rolnej oraz za pracę społeczną na terenie wsi.

PROKSA Gertruda (ur. 1940) – działaczka społeczna i samorządowa. Absolwentka Technikum Ekonomicznego w Cieszynie. Pracę zawodową rozpoczęła w roku 1959 w Wojewódzkiej Spółdzielni Spożywców w Cieszynie. W latach 1979–1981 pracowała w Rolniczym Kombinacie Spółdzielczym w Goleszowie, a następnie w „Cepelii”. Od 1963 r. należy do Koła Gospodyń Wiejskich w Dzięgielowie, a od 1983 r. jest jego przewodniczącą. Obecnie jest również członkiem Rady Nadzorczej Kółka Rolniczego w Goleszowie oraz społecznym członkiem Prezydium Rejonowego Związku Rolników i Organizacji Rolniczych w Bielsku–Białej, a także członkiem Zarządu Krajowego Związku Rolników Kótek i Organizacji Rolniczych w Warszawie. Ponadto zasiada w Radzie Krajowej Kobiet w Warszawie, pełniąc funkcję przewodniczącej Komisji do Spraw Innowacji i Nauczania. G. Proksa przez dwie kadencje (w latach 2002–2010) reprezentowała Dzięgielów w Radzie Gminy Goleszów. Jako przewodnicząca KGW organizowała na terenie tej gminy różne konkursy (m. in. „Więcej kwiatów, owoców warzyw”, „Jadło naszych przodków”) oraz kursy, szkolenia i wystawy. W 2005 roku KGW, pod kierunkiem G. Proksy, było współorganizatorem obchodów 700–lecia Dzięgielowa. W tym samym roku weszła ona w skład Komitetu Założycielskiego Stowarzyszenia Miłośników Dzięgielowa. Jako przedstawicielka kobiet polskich uczestniczyła w Kongresie Europejskim Rolników i Gospodyń Wiejskich w Brukseli – „COPA–COEA”.

PUSTÓWKA Andrzej (ur. 1936) – działacz społeczno–kulturalny i sportowy, trener tenisa stołowego. Z zawodu elektromonter. W 1952 r. zaczął uczęszczać do wiejskiej świetlicy w Lesznej Górnej, gdzie nauczył się gry w tenisa stołowego, co później przerodziło się w jedną z jego życiowych pasji. W 1965 r. założył Klub Prasy i Książki w Lesznej Górnej, w ramach którego doprowadził m. in. do powstania Regionalnego Zespołu Pieśni i Tańca „Lesznianka”, a także amatorskiego teatru poezji „Bard”. Jako kierownik Świetlicy Gminnej w Lesznej Górnej sprawował patronat nad działającymi w niej kołami zainteresowań i różnymi zespołami muzycznymi. Założył i prowadził „Teatr przy kawie”, który przez kilkanaście lat wystawiał małe formy teatralne na przeglądach regionalnych i ogólnopolskich. W roku 1985, za działalność na rzecz krzewienia polskich tradycji kulturalnych i patriotycznych, został nagrodzony „Złotą Maską”, przyznaną przez redakcję katowickiego *Wieczoru*. A. Pustówka otrzymał także Nagrodę Ministra Kultury za całokształt działalności kulturalno–oświatowej. W roku 1987 został prezesem Ludowego Klubu Sportowego „Lesznianka” Leszna Górna. Zawodnicy tego klubu, trenowani przez A. Pustówkę, osiągnęli liczne sukcesy na szczeblu wojewódzkim i ogólnopolskim (doprowadził on m. in. zespół tenisistów stołowych „Lesznianki” do II ligi państwowej). Przez cztery kadencje był radnym gminnym. Pełnił funkcję sekretarza Ochotniczej Straży Pożarnej w Lesznej Górnej, a obecnie jest jej Honorowym Członkiem. A. Pustówka obecnie jest na emeryturze. W roku 2012, w uznaniu zasług w zakresie działalności kulturalnej i sportowej, został uhonorowany Laurem „Srebrnej Cieszyńianki”.

SIKORA Jerzy (ur. 1954) – samorządowiec, działacz społeczny. Absolwent filii Politechniki Łódzkiej w Bielsku-Białej. Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w biurze konstrukcyjnym Branżowego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Maszyn Elektrycznych w Cieszynie, a od roku 1992 jest pracownikiem Urzędu Gminy Goleszów. Aktywnie angażuje się w działalność samorządową w goleszowskiej gminie i powiecie cieszyńskim (m. in. był radnym Rady Gminy Goleszów, Zarządu Gminy Goleszów, a obecnie jest radnym Rady Powiatu Cieszyńskiego). J. Sikora był współzałożycielem, a później prezesem Towarzystwa Miłośników Ziemi Goleszowskiej. W ramach jego działalności organizował on m. in. Ratuszowy Rajd Rowerowy Gminy Goleszów. W corocznych rodzinnych rajdach rowerowych na przestrzeni dziesięciu lat wzięło udział kilka tysięcy osób. J. Sikora współtworzył pierwsze numery *Panoramy Goleszowskiej*, zasiadając w jej zespole redakcyjnym. Przez wiele lat był organizatorem „Dnia Ziemi” w Gminie Goleszów, w czasie którego sprzątano pobocza dróg, rowy i tereny leśne, prowadzono edukację ekologiczną i propagowano segregację śmieci. Od 2005 r. J. Sikora jest kuratorem Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Goleszowie, a także członkiem Synodu Diecezjalnego i Synodu Kościoła. Obecnie kieruje pracami remontowymi wieży i frontonu goleszowskiego kościoła ewangelickiego, podobnie jak jego ojciec – również Jerzy (ówczesny kurator parafii), który przed 30 laty prowadził podobne prace z okazji 200. rocznicy założenia kościoła ewangelickiego w Goleszowie.

SOBCZYK Zenon (ur. 1963) – działacz społeczny i turystyczny. Od najmłodszych lat interesował się sportami lotniczymi oraz narciarstwem. Już w Szkole Podstawowej w Goleszowie, za sprawą ówczesnego nauczyciela geografii Jana Gibca, zainteresował się turystyką. W 1982 roku Z. Sobczyk zdobył uprawnienia przewodnika turystyki górskiej (obecnie posiada uprawnienia do prowadzenia wycieczek we wszystkich pasmach gór Polski). W latach 1979–1981 był członkiem Zespołu Regionalnego przy Cementowni „Goleszów”, a następnie Zespołu Pieśni i Tańca Ziemi Cieszyńskiej. W tym samym czasie, wraz z kilkoma pasjonatami z Goleszowa, zaczął uprawiać lotnictwo, czego następstwem było założenie Klubu Lotniowego „Ziemi Cieszyńskiej”. W roku 2002 był jednym z pomysłodawców, wraz z K. Linertem, utworzenia organizacji turystycznej w Goleszowie. W 2003 r. przy goleszowskim Gminnym Ośrodku Kultury, przy akceptacji i poparciu ówczesnej dyrektor Jolanty Tajner, powstała Sekcja Turystyczna „Ślimoki”. Po roku działalności sekcja ta została przekształcona w Gminne Koło PTTK nr 19 „Ślimoki” w Goleszowie, którego prezesem został Z. Sobczyk. Od początku koło to postawiło sobie za cel organizowanie wycieczek turystycznych, promocję gminy oraz różnego rodzaju imprez (m. in. „Rodzinny Piknik Turystyczny”, „Młodzieżowy Rajd Turystyczny Szlakami Gminy Goleszów”, „Międzynarodowy Turystyczny Marsz Pamięci”). Imprezy organizowane przez Koło PTTK „Ślimoki” spowodowały, iż nastąpił dynamiczny wzrost liczby członków tego koła, a liczba uczestników wycieczek w roku 2013 przekroczyła 10 tysięcy.

STANIECZEK Anna (ur. 1955) – łuczniczka, animatorka sportu, działaczka społeczna. Ukończyła Technikum Gastronomiczno–Hotelarskie w Wiśle. Od najmłodszych lat trenowała biegi narciarskie i biathlon w klubie Start Wisła (zdołała m. in. Mistrzostwo Polski w biathlonie w roku 1974). W latach 1976–1985 była szkoleniowcem biegaczy narciarskich Olimpij Goleiszów. Od 1996 r. prowadzi zajęcia łucznicze z dziećmi i młodzieżą w Ludowym Uczniowskim Klubie Sportowym „Orlik” Goleiszów, osiągając liczne sukcesy. Spod jej trenerskiej ręki wyszli m. in. uczestnicy Mistrzostw Świata – Tomasz Cis z Goleiszowa i Grzegorz Śliwka z Bażanowic oraz zdobywcy tytułów mistrzów Polski – Katarzyna Jurczok i Adam Bujok. W 1999 r. A. Stanieczonek została mistrzynią Polski w biegach górskich. W roku 2006 sama zaczęła startować w zawodach łuczniczych. Jest wielokrotną mistrzynią Polski i zdobywczynią Pucharu Polski w łucznictwie bloczkowym – w hali i na torach otwartych. W roku 2010 wywalczyła w Chorwacji Halowe Mistrzostwo Europy, a także Puchar Europy w Austrii. Kilkakrotnie reprezentowała Polskę podczas Mistrzostw Świata. W 2013 r. zdobyła złoty medal na World Masters Games w Turynie. Jej dzieci odziedziczyły po niej pasję sportową (córka Anna zdobyła m. in. Mistrzostwo Norwegii w łucznictwie w roku 2013, a syn Zbigniew – wielokrotny medalista Mistrzostw Polski i rekordzista kraju – wygrał m. in. zawody w ramach Grand Prix Europy w roku 2003). W roku 2008, za całokształt swojej działalności, A. Stanieczonek została uhonorowana Laurem „Srebrnej Cieszyńianki”.

STANIECZEK Anna (ur. 1940) – skrzypaczka i dyrygentka. W roku 1958 ukończyła Państwową Szkołę Muzyczną w Cieszynie. Jest absolwentką Uniwersytetu Śląskiego – Filii w Cieszynie, w którym w Instytucie Wychowania Muzycznego obroniła pracę magisterską pt. „Pieśni Goleiszowa i okolic w świetle zbiorów własnych”. Praca ta została napisana pod kierunkiem doc. Ryszarda Gabrysia i obejmowała 156 melodii Śląska Cieszyńskiego. W latach 1958–2003 A. Stanieczonek była zawodowo związana z Państwową Szkołą Muzyczną w Cieszynie (gdzie przez jedenaście lat pełniła funkcję zastępcy dyrektora szkoły) oraz Społecznym Ogniskiem Muzycznym w Cieszynie z jego filiami w Ustroniu i Wiśle. Od roku 1953 jest członkiem orkiestry działającej przy Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Goleiszowie. W latach 1958–1990 była członkiem Zespołu Pieśni i Tańca Ziemi Cieszyńskiej. W późniejszym okresie zaczęła śpiewać w goleszowskich chórach (w chórze świetlicowym Cementowni „Goleiszów” oraz w Chórze Mieszanym Parafii Ewangelicko–Augsburskiej, którym od 2007 r. dyryguje). W latach 1978–1982 występowała z trzypokoleniową rodziną Molinów na Ogólnopolskich Spotkaniach Muzykujących Rodzin we Wrocławiu, z repertuarem goleszowskich pieśni i melodii ludowych. W roku 1978 była współzałożycielką Chóru Męskiego „Cantus” przy Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Goleiszowie, którego dyrygentką jest do dnia dzisiejszego. Od 15 lat prowadzi również Chór Kościelny, działający przy Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Dzięgielowie. Od 1997 r. jest też kierownikiem kapeli Zespołu Pieśni i Tańca „Goleiszów”. W roku 1997, za działalność pedagogiczną, artystyczną i społeczną, A. Stanieczonek została uhonorowana Laurem „Srebrnej Cieszyńianki”.

STANIECZEK Paweł (ur. 1933) – działacz społeczny, nauczyciel, pasjonat historii. Magister filologii polskiej. Pracował w szkołach podstawowych w Iskrzyczynie i Goleszowie oraz w szkołach średnich w Bielsku–Białej. W latach 1965–1984 był dyrektorem Zespołu Szkół Zawodowych Zakładu Energetycznego Bielsko–Biała. Natomiast w latach 1986–1992 pracował jako polonista w Zespole Szkół Ekonomiczno–Gastronomicznych w Cieszynie. Od 1951 r. jest członkiem Chóru Mieszanego Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Goleszowie, a przez 20 lat był jego prezesem. Jest również członkiem Chóru Męskiego „Cantus” przy tej parafii. W latach 1994–2001 P. Stanieczonek redagował *Panoramę Goleszowską*. Z jego inicjatywy, w roku 2001, zaczęto wydawać *Kalendarz Goleszowski*. P. Stanieczonek jest autorem kilkuset artykułów związanych zwłaszcza z dziejami Goleszowa oraz całej gminy, a także wybitnymi postaciami tego regionu. W 2000 r. był współzałożycielem Towarzystwa Miłośników Ziemi Goleszowskiej, a obecnie jest jego prezesem. W latach 1998–2002 P. Stanieczonek był radnym Rady Powiatu Cieszyńskiego, zaś w Radzie Gminy Golezów zasiadał przez dwie kadencje. Z jego inicjatywy w 2006 r. w budynku Gminnego Ośrodka Kultury w Goleszowie, powstała Izba Oświęcimska. P. Stanieczonek zgromadził w niej liczne dokumenty i eksponaty związane z funkcjonowaniem w latach 1942–1945 Podoboju Golleschau KL Auschwitz–Birkenau, który mieścił się na terenie goleszowskiej cementowni. P. Stanieczonek opracował też historię tego podoboju. Obecnie jest kustoszem Izby Oświęcimskiej. W roku 2000, za całokształt pracy społecznej, został uhonorowany Laurem „Srebrnej Cieszyńianki”.

SZALBOT Jerzy (ur. 1952) – samorządowiec, działacz społeczny. Z zawodu elektryk. Pracował w Fabryce Automatyki Chłodniczej w Cieszynie oraz w Kopalniach Węgla Kamiennego „Morcinek” i „Pniówek”. Od roku 1975 jest członkiem Ochotniczej Straży Pożarnej w Bażanowicach (m. in. pełnił funkcję wiceprezesa). W roku 1996 został sołtysem Bażanowic i funkcję tę pełnił do 2011 roku. W latach 1998–2010 był radnym Rady Gminy Golezów, a w latach 2006–2010 sprawował funkcję Przewodniczącego Rady Gminy Golezów. W roku 2008 władze ośmiu gmin Powiatu Cieszyńskiego (w tym Gminy Golezów) powołały do życia Stowarzyszenie Lokalna Grupa Działania „Cieszyńska Kraina”. Opracowano wówczas Lokalną Strategię Rozwoju dla całego obszaru Lokalnej Grupy Działania w celu przystąpienia do programu LEADER w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013. W 2008 roku Zebranie Założycielskie Stowarzyszenia Lokalna Grupa Działania „Cieszyńska Kraina”, podczas obrad odbywających się w Zebrzydowicach, wybrało J. Szalbota na Prezesa Zarządu LGD. Za pośrednictwem LGD można składać wnioski o dofinansowanie przedsięwzięć z zakresu czterech działań: „Odnowa i rozwój wsi”, „Małe projekty”, „Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw”, „Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej”. Wnioskodawcami, w zależności od działania, mogą być: gminy, instytucje kultury, organizacje pozarządowe, kościoły lub związki wyznaniowe, a także osoby fizyczne i prawne. J. Szalbot obecnie jest na emeryturze. Pełni nadal funkcję Prezesa Zarządu Stowarzyszenia LGD „Cieszyńska Kraina”. Stowarzyszenie działa na zasadzie non profit (wszystkie władze tego stowarzyszenia działają społecznie).

SZTWIERTNIA Jan (ur. 1942) – samorządowiec, polityk, działacz społeczny. Magister inżynier technolog. W latach 1966–1982 pracował w przemyśle meblarskim na różnych stanowiskach kierowniczych. W 1982 r. został Naczelnikiem Gminy Goleszów, a w latach 1990–2001 pełnił funkcję Wójta Gminy Goleszów. W tym czasie w Gminie Goleszów, przy współudziale mieszkańców, zrealizowano wiele ważnych inwestycji (m. in. zbudowano sale gimnastyczne w Cisownicy i Dzięgielowie, basen w Cisownicy, remizy OSP w Goleszowie, Cisownicy i Godziszowie, oczyszczalnię ścieków w Cisownicy oraz Gminny Ośrodek Zdrowia w Goleszowie; przebudowano i zmodernizowano ok. 130 km dróg gminnych, przeprowadzono gazyfikację i telefonizację całej gminy; rozbudowano szkoły podstawowe w Puńcowie i Cisownicy; rozpoczęto budowę Gimnazjum w Goleszowie; zwodociągowano Dzięgielów, Godziszów, Puńców i Kozakowice). Niezależnie od pracy w Gminie Goleszów J. Sztwiertnia był w tym czasie również przewodniczącym: Sejmiku Województwa Bielskiego, Związku Komunalnego Ziemi Cieszyńskiej oraz Euroregionu Śląsk Cieszyński. J. Sztwiertnia jest aktywnym członkiem Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP (m. in. Prezes Zarządu Gminnego w Goleszowie, Prezes Zarządu Powiatowego w Cieszynie). W roku 2001 został wybrany na Posła Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej IV Kadencji, gdzie pełnił następujące funkcje: zastępcy Przewodniczącego Komisji Europejskiej (aktywnie uczestniczył w negocjacjach przystąpienia Polski do Unii Europejskiej) oraz zastępcy Przewodniczącego Polsko–Czeskiej Grupy Parlamentarnej. W latach 2006–2010 był przewodniczącym Rady Powiatu Cieszyńskiego. W roku 1998 został uhonorowany Laurem „Srebrnej Cieszynianki”.

ŚLIWKA Jan (ur. 1950) – lekarz, działacz społeczny. W latach 1968–1974 studiował w Śląskiej Akademii Medycznej. Po ukończeniu stażu podyplomowego zaczął pracować w Szpitalu Śląskim w Cieszynie jako lekarz anestezjolog, gdzie obecnie jest zastępcą ordynatora Oddziału Intensywnej Terapii. Od roku 1975 pracował w Przychodni Przyzakładowej Cementowni „Goleszów”, a następnie w Gminnym Ośrodku Zdrowia w Goleszowie. Aktualnie jest lekarzem rodzinnym goleszowskiego ośrodka. W czasie pracy zawodowej w Zespole Opieki Zdrowotnej pełnił wiele odpowiedzialnych funkcji m. in. kierownika Pogotowia Ratunkowego oraz kierownika Działu Opieki Podstawowej. J. Śliwka pracę zawodową zawsze łączył z działalnością społeczną. Od 1981 r. prowadzi Aptekę Leków z Darów przy Parafii Ewangelicko – Augsburgskiej w Goleszowie. Jest też współzałożycielem (w 1991 r.) Towarzystwa Wędkarskiego „TON” w Goleszowie, a od 1997 r. jego prezesem. Pod przewodnictwem J. Śliwki towarzystwo to stało się prężną organizacją propagującą nie tylko sport wędkarski, ale również walory rekreacyjne jednego z najpiękniejszych zakątków Goleszowa – akwenu Ton. Do najważniejszych imprez, posiadających wieloletnią tradycję, a organizowanych przez TW „TON”, należą m. in. Gminne Zawody Wędkarskie oraz Zawody dla Dzieci i Młodzieży z okazji Dnia Dziecka. Towarzystwo to nawiązało również współpracę z wieloma organizacjami pozarządowymi na terenie Gminy Goleszów. W roku 1988 J. Śliwka został wybrany radnym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Bielsku-Białej, natomiast w latach 1990–1998 był radnym Rady Gminy Goleszów (m. in. był przewodniczącym Komisji Rewizyjnej tej Rady). W roku 1990 został uhonorowany Laurem „Srebrnej Cieszynianki”.

WACŁAWIK Zbigniew (ur. 1954) – samorządowiec, działacz społeczny. Technik mechanizacji rolnictwa. W roku 1970 założył Zespół Muzyczny przy Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Goleszowie. Jest również członkiem chórów i orkiestry tej parafii. Od 1995 r. jest członkiem Ochotniczej Straży Pożarnej w Goleszowie, a od 2002 r. wiceprezesem Zarządu Gminnego ZOSP RP. W 1998 r. został wybrany radnym Rady Gminy Goleszów, w której pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Rewizyjnej. W latach 2001–2010 był Wójtem Gminy Goleszów. W tym czasie w Gminie Goleszów (m. in. przy wykorzystaniu funduszy zewnętrznych) zrealizowano wiele inwestycji (zbudowano: Gimnazjum w Goleszowie, wodociągi w Cisownicy, Puńcowie, Lesznej Górnej, Dzięgielowie oraz „Na Kamięciu” w Goleszowie i „Pod Chełmem” w Godziszowie, kanalizację sanitarną w Puńcowie, kompleks boisk „Orlik” w Goleszowie; przeprowadzono remonty kapitalne placówek oświatowych, budynków Gminnego Ośrodka Kultury, Urzędu Gminy, Domu Ludowego w Goleszowie Równi, a także sieci dróg na terenie gminy; zakupiono samochody strażackie dla większości jednostek OSP). Z. Waclawik był współzałożycielem Stowarzyszenia Lokalna Grupa Działania „Cieszyńska Kraina” i Stowarzyszenia Samorządowego Ziemi Cieszyńskiej (pełnił w nim funkcję zastępcy Prezesa). Był także członkiem Prezydium Konwentu Wójtów i Burmistrzów Śląskiego Związku Gmin i Powiatów. Obecnie jest prezesem Zarządu Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej „Bucze” w Górkach Wielkich, a także członkiem Rady Stowarzyszenia Lokalna Grupa Działania „Cieszyńska Kraina”, reprezentując w niej sektor społeczny.

WASZUT Józef (ur. 1938) – podpułkownik Wojska Polskiego w stanie spoczynku, działacz społeczny, pszczelarz. W roku 1961 ukończył Oficerską Szkołę Wojsk Pancernych w Poznaniu, a w 1986 r. Akademię Ekonomiczną w Katowicach. Od roku 1961 był związany zawodowo z Wojskiem Polskim (1961–1965 – Stargard Szczeciński, 1965–1969 – Gliwice, 1969–1992 – Cieszyn). Od roku 1966 jest członkiem Kółka Rolniczego w Cisownicy (m. in. był członkiem Zarządu, a w latach 1993–2009 skarbnikiem). Od 1974 r. jest członkiem Ochotniczej Straży Pożarnej w Cisownicy (m. in. w latach 1993–2005 był sekretarzem, a w latach 2006–2008 prezesem). W latach 1977–1991 był radnym Gminnej Rady Narodowej w Goleszowie (m. in. był wiceprzewodniczącym tej Rady, a także przewodniczącym Komisji Ładu i Porządku Publicznego), a od roku 2000 do roku 2002 był radnym Rady Gminy Goleszów. W latach 2006–2011 był członkiem Prezydium Zarządu Oddziału Gminnego ZOSP RP w Goleszowie. Od roku 1981 do roku 1999 działał w Klubie Sportowym „Olimpia” Goleszów (był w nim członkiem Zarządu oraz członkiem Komisji Rewizyjnej). W latach 1992–2000 był skarbnikiem Koła Pszczelarzy Goleszów. Od roku 1995 jest zaangażowany w działalność Koła Pszczelarzy Dzięgielów (m. in. w latach 1995–2000 był sekretarzem, w latach 2003–2011 prezesem, a od roku 2011 jest wiceprezesem tego koła). Od 2011 r. jest również członkiem Komisji Rewizyjnej Śląskiego Związku Pszczelarzy w Katowicach. W latach 1993–2011 był członkiem Chóru Mieszanego „Gloria” przy Rzymskokatolickiej Parafii pod wezwaniem św. Michała Archanioła w Goleszowie. W roku 1987 został wpisany do Księgi Zasłużonych dla Gminy Goleszów.

WASZUT Teresa (ur. 1938) – animatorka życia kulturalnego, działaczka społeczna, poetka, nauczycielka. Ukończyła Studium Nauczycielskie w Cieszynie (filologia polska) oraz Instytut Kształcenia Nauczycieli i Badań Oświatowych w Katowicach (nauczanie początkowe). Jako nauczycielka pracowała 36 lat, z czego 34 lata w Cisownicy. Po przejściu na emeryturę, w roku 1992, rozpoczęła pracę w Świetlicy Gminnej w Cisownicy jako instruktor kulturalny. W świetlicy tej stworzyła Kółko Literackie „Cisownickie wzloty”, a od roku 1993 prowadziła Klub Propozycji w Cisownicy (ponad 140 spotkań z ciekawymi ludźmi). W Świetlicy Gminnej w Cisownicy zainicjowała i współorganizowała ponad 30 wystaw (m. in. „Starodruki spod cisownickich strzech”, „Wnętrze starej cisownickiej chałupy”). Była inicjatorką warsztatów plastycznych dla dzieci w Cisownicy, prowadzonych przez Józefa Golca z Sopotu („Cisownickie Plastusie” zdobyły 17 medali w Tokio, w tym 2 super-złote). Jako poetka należy do Klubu Literackiego „Nadolzie” i Nauczycielskiej Grupy Literackiej „Nawias” w Cieszynie. Jej wiersze zawarte są m. in. w tomikach *Ojcowski dom*, *Mała Ojczyzna*, *Wiosko moja*. Jest współautorką Cisownickiego Słownika Biograficznego *Odeszli w cień* oraz albumu fotograficznego *W cisownickich progach*. T. Waszut była współzłożycielką i członkiem Zarządu Stowarzyszenia Miłośników Cisownicy w latach 2000–2006. Od roku 1998 do roku 2004 pełniła funkcję prezesa Chóru Mieszanego „Gloria” przy goleszowskiej parafii katolickiej. Jest laureatką „Srebrnej Cieszynianki”, Honorowym Członkiem Macierzy Ziemi Cieszyńskiej. Została również wyróżniona Medalem Pawła Stalmacha oraz tytułem Honorowego Członka Warmińsko-Mazurskiego Koła MZC.

WIĘCŁAW Artur (ur. 1976) – samorządowiec, działacz społeczny. W 1996 roku ukończył skoczowskie Technikum Mechaniczne. Przez 16 lat mieszkał w Skoczowie, a od 1996 r. jest mieszkańcem Cisownicy. Od roku 2005 zaangażował się w działalność społeczną. Artur Więclaw wraz z Franciszkiem Gieckiem (wieloletnim działaczem społecznym z Cisownicy) byli pomysłodawcami utworzenia placu rekreacyjno-sportowego w Cisownicy. Dzięki poparciu społeczności lokalnej oraz akceptacji Wójta Gminy Goleiszów pozyskano fundusze na wykonanie przy miejscowej szkole placu zabaw, boiska do siatkówki plażowej, piłki nożnej oraz badmintonu, a także wielu innych urządzeń rekreacyjnych dla dzieci i młodzieży. W 2006 roku A. Więclaw został wybrany radnym Rady Gminy Goleiszów V kadencji (2006–2010). W roku 2008 wybrano go na wiceprzewodniczącego Rady Gminy Goleiszów. Podczas prac Rady Gminy V kadencji, dzięki pozyskanym środkom unijnym, udało się m. in. wykonać w Cisownicy generalny remont szkoły podstawowej, wyremontować drogę powiatową, dokończyć wodociągowanie wsi, a także doposażyć plac zabaw. W 2010 r. A. Więclaw został wybrany radnym VI kadencji Rady Gminy Goleiszów. W roku 2012, dzięki pozyskanym przez Gminę Goleiszów środkom z Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich, wybudowane zostało wielofunkcyjne boisko sportowe w Cisownicy (boisko to posiada powierzchnię 27,5 x 40 m, zostały na nim wyznaczone dwa boiska do siatkówki, dwa do koszykówki i jedno do piłki ręcznej). A. Więclaw ukierunkowuje swoją działalność społeczną na pracę na rzecz dzieci i młodzieży, upatrując w młodym pokoleniu nadzieję na rozwój Gminy Goleiszów.

WIGEZZI-SKAŁKA Ewa (ur. 1970) – dyrygentka, organistka, nauczycielka. Absolwentka Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach (Wydział Wychowania Muzycznego oraz Teorii i Kompozycji) i Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego (Wydział Teologii). Od 1995 r. jest nauczycielką Państwowej Szkoły Muzycznej im. I. Paderewskiego w Cieszyńcu oraz jej filii w Wiśle. Od 1985 r. pełni funkcję organistki w Rzymskokatolickiej Parafii św. Michała Archanioła w Goleszowie. E. Wigezzi-Skałka jest związana z ruchem śpiewaczym Śląska Cieszyńskiego. W latach 1998–2002 była kierownikiem artystycznym i dyrygentem Polskiego Zespołu Śpiewaczego „Hutnik” w Trzyńcu, z którym – we współpracy z Trzyńską Orkiestrą Kameralną – koncertowała w Polsce oraz za granicą (m. in. w Danii, Finlandii, Szwecji oraz na Litwie i Łotwie, a także w Republice Czeskiej). Pod jej kierownictwem chór ten zdobywał nagrody na różnego rodzaju przeglądach i konkursach (m. in. „Gaude Cantem” w Bielsku-Białej). Od 1998 r. prowadzi Chór Mieszany „Gloria” Rzymskokatolickiej Parafii św. Michała Archanioła w Goleszowie. Chór ten występował we wszystkich najważniejszych sanktuariach Polski, uświetnia uroczystości kościelne, prowadzi działalność koncertową oraz bierze udział w kulturalnych wydarzeniach Gminy Goleszów. W roku 2006, po zdobyciu I nagrody na Festiwalu Pieśni Maryjnej „Ave Maria” w Osielcu, chór „Gloria” wydał płytę CD „Głoś imię Pana”. Natomiast w roku 2013 ukazała się kolejna płyta chóru – tym razem z kolędami pt. „Gloria in excelsis Deo”. W tym samym roku Chór Mieszany „Gloria” obchodził jubileusz 90-lecia swojego istnienia. E. Wigezzi-Skałka otrzymała nagrodę za całokształt działalności w dziedzinie upowszechniania kultury na terenie Gminy Goleszów, przyznaną przez Radę Gminy Goleszów, .

WISEŁKA Kazimierz (ur. 1950) – samorządowiec, działacz społeczny. W 1970 r. ukończył Technikum Kuźnicze w Ustroniu. W 1982 r. wszedł w skład Rady Sołectkiej Godziszowa, a cztery lata później został wybrany sołtysem wsi Godziszów. W 1991 r. stanął na czele Społecznego Komitetu Telefonizacji Wsi Godziszów (w czasie dwuletniej działalności tego komitetu wykonano łącznie w Godziszowie ok. 8 km linii telefonicznych). K. Wiselka był jednym z inicjatorów dokończenia, przy wydatnej pomocy godziszowian, budowy drogi asfaltowej pod Chełmem. W 1998 r. został przewodniczącym Komisji Rewizyjnej Społecznego Komitetu Budowy OSP w Godziszowie (w czasie budowy remizy pracował łącznie ponad 800 godzin, a ponadto znaczną część czasu poświęcił na organizację pracy). Od roku 1998 jest radnym Rady Gminy Goleszów. W III kadencji Rady (1998–2002) pełnił m. in. funkcje przewodniczącego Komisji Rozwoju Gospodarczego Gminy oraz wiceprzewodniczącego tej Rady. W IV kadencji (2002–2006) był przewodniczącym Rady Gminy Goleszów, natomiast w kadencji V (2006–2010) przez kilka miesięcy przewodniczył Komisji Finansów. W kadencji VI (2010–2014) najpierw pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Finansów i Inwestycji, a następnie w roku 2012 został wybrany przewodniczącym Rady Gminy Goleszów. K. Wiselka wspiera też godziszowskie organizacje, m. in. zaangażował się w przygotowanie i przeprowadzenie obchodów 100-lecia i 105-lecia miejscowej OSP, będąc przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego Obchodów i przewodniczącym Społecznego Komitetu Fundacji Sztandaru. K. Wiselka współpracuje również z *Panoramą Goleszowską* i *Kalendarzem Goleszowskim*, pisząc artykuły na temat Godziszowa oraz o samorządzie terytorialnym.

WRÓBEL Helena (ur. 1935) – poetka ludowa, miłośniczka gwary Śląska Cieszyńskiego, animatorka życia kulturalnego. Ukończyła Szkołę Rolniczą w Dzięgielowie. W 1952 r. rozpoczęła pracę w Prezydium Gromadzkiej Rady Narodowej w Golezowiu w dziale finansowym. Później została referentem ds. meldunkowych. Następnie przeszła do pracy w Prezydium GRN w Cisownicy, będąc tam referentem ds. meldunkowych i wojskowych. W kolejnych latach zatrudniona była w Domu Wczasowym „Krokus” w Ustroniu Jaszowcu, należącym do Cementowni „Golezów”. W trakcie pracy zawodowej aktywnie udzielała się w różnego rodzaju organizacjach m. in. w Związku Młodzieży Polskiej oraz w zespole teatralnym w Cisownicy. W 1990 r. przeszła na emeryturę. Od roku 2000 śpiewa w chórze kościelnym Parafii Ewangelicko–Augsburskiej w Cisownicy. W tym samym roku w Cisownicy założyła Zespół Śpiewaczy „Beskuryje”, który przez wiele lat uświetniał swoimi występami różne uroczystości i przeglądy kulturalne (m. in. Dożynki Gminne w Cisownicy, Golezowie i Puńcowie, Przegląd Dorobku Kulturalnego Gminy Golezów „TON”). Zespół ten prezentował się także m. in. w Ustroniu oraz w Republice Czeskiej. W 2008 r. Stowarzyszenie Miłośników Cisownicy wydało tomik jej wierszy *Strofy ze Steblówki*. H. Wróbel jest aktywnym członkiem tego stowarzyszenia (m. in. pełniła w nim funkcję przewodniczącej Komisji Rewizyjnej). W kręgu jej zainteresowań znajduje się również sport (m. in. mając 75 lat brała udział w biegach na 5 i 10 km). Sportową pasję odziedziczył po niej syn – Tomasz – który jest biegaczem Misyjnego Klubu Sportowo–Rekreacyjnego „Centrum” Dzięgielów i osiąga wiele sukcesów w zawodach krajowych i zagranicznych.

ZAJĄC Werner (ur. 1942) – działacz społeczny i samorządowy. Ukończył Technikum Zawodowe, a w 1979 r. uzyskał dyplom inżyniera hutnika. W roku 1959 rozpoczął pracę w Hucie „Pokój” (m.in. był brygadzystą i mistrzem, aktywnie działał też w różnych organizacjach). Pracując w Hucie „Pokój”, osiedlił się w Dzięgielowie i zaangażował w działalność na rzecz tej miejscowości. W. Zajac był głównym inicjatorem budowy mostu na Puńcówce w Dzięgielowie (sprowadził na potrzeby tej inwestycji niezbędne materiały – m.in. stal konstrukcyjną), który został oddany do użytku w 1980 r. Był też inicjatorem gazyfikacji Dzięgielowa (sprowadził wówczas m. in. atestowane rury) oraz inicjatorem telefonizacji tej wsi. W latach 1990–1995 był dzierżawcą Wytwórni Wody Mineralnej „Lesznianka” (m. in. nieodpłatnie przekazywał napoje na imprezy organizowane wtedy w Dzięgielowie). W roku 1998 W. Zajac został wybrany sołtysiem wsi Dzięgielów. W czasie pełnienia przez niego funkcji sołtysa m.in. wyremontowano remizę OSP, wszystkie kładki nad Puńcówką, a także przystanki autobusowe. Ponadto powstała sieć nowych punktów oświetleniowych dróg, uporządkowano teren przy szkole, przedszkolu i kościele, a także – z jego inicjatywy – zagospodarowano parking przy szkole. Wielkim sukcesem były, zorganizowane w 2005 roku, obchody 700–lecia Dzięgielowa. Jednym z efektów tej uroczystości było powstanie Stowarzyszenia Miłośników Dzięgielowa. W. Zajac, jako sołtys wsi, corocznie aktywizuje mieszkańców Dzięgielowa do czynnego udziału w imprezach sportowo–rekreacyjnych i kulturalnych Gminy Golezów (m.in. w Transgranicznym Pikniku Sportowym oraz Dniach Gminy Golezów).

Bibliografia

wybrane publikacje dotyczące poszczególnych osób

Wykaz skrótów bibliograficznych:

SbZC – J. Golec, S. Bojda *Słownik biograficzny Ziemi Cieszyńskiej*, Cieszyn t. I 1993, t. II 1995, t. III 1998,
Owc – T. Waszut, J. Golec *Odeszli w cień, Cisownicki słownik biograficzny*, Cieszyn 2005,
EwP – J. Szturc, *Evangelicy w Polsce, Słownik biograficzny XVI–XX w*, Bielsko-Biała 1998,
KB – *Kalendarz Beskidzki*; **KC** – *Kalendarz Cieszyński*; **KG** – *Kalendarz Góleszowski*;
KU – *Kalendarz Ustroński*; **GZC** – *Głos Ziemi Cieszyńskiej*; **PG** – *Panorama Góleszowska*;
BZiK – *Baza Zainteresowań i Kultury Gminy Góleszów*, (opr. L. Lankocz), Góleszów 2010.

Oni tworzyli historię tej Ziemi

- Berek Jan** – SbZC t. II s. 20; Owc s. 7–8; GZC 1985 nr 34 s. 8; PG 2005 nr 6 s. 10,
Berek Jerzy – SbZC t. II s. 21; Owc s. 8–10; KC 1988 s. 89–90; KG 2002 s. 11; GZC 1965 nr 5 s. 1 i 1986 nr 35–48 i 1994 nr 34 s. 11; PG 1994 nr 8 s. 4–5 i 2005 nr 2 s. 14,
Broda Paweł – SbZC t. III s. 38–39; KB 1988 s. 104; KG 2002 s. 27 i 2003 s. 82,83,84,86;
 Broda P. *Historja Ewang. Zboru w Góleszowie*, Cieszyn 1928; Broda J. *Dzieje Parafii Diecezji Cieszyńskiej*, Warszawa 1978,
Bruk Karol – SbZC t. I s. 47–48; KB 1988 s. 105; KG 2002 s. 17; GZC 1987 nr 11 s. 1; PG 1997 nr 6 s. 13 i 1999 nr 8 s. 15 i 2012 nr 5 s. 7; *100 lat Szkoły Podstawowej w Góleszowie* (red. P. Staniecsek), Góleszów 2012 s. 61–75, 76–79,
Buryan Józef – KG 2001 s. 89–91; PG 2000 nr 10 s. 7,
Chruszał Wiktor – KG 2002 s. 27; PG 2001 nr 3 s. 18–19,
Cimała Henryk – PG 1997 nr 9 s. 6–7 i 2000 nr 3 s. 14–15,
Ciniała Andrzej – SbZC t. I s. 73–74; EwP s. 54–55; KC 1998 s. 230–234; KG 2006 s. 118–124; GZC 2001 nr 7 s. 6; PG 1995 nr 5 s. 1,3, nr 6 s. 7–8, nr 7 s. 3–4 i 1998 nr 2 s. 1–3, nr 7 s. 9–11 i 2000 nr 5 s. 2–3; Sosna W. *Cieniom ludzi zacnych*, Cieszyn 2009 s. 24–26,
Czudek Jan – KB 1998 s. 104; PG 2010 nr 9 s. 20, nr 10 s. 8–9,
Gabryś Franciszek – KG 2002 s. 28 i 2012 s. 77,78; PG 1999 nr 13 s. 9–10, nr 2 (81) s. 8–10, 13 i 2004 nr 1 s. 21–22; *100 lat Szkoły Podstawowej w Góleszowie* (red. P. Staniecsek), Góleszów 2012 s. 18–21; *Księga Pamiątkowa Szkoły Podstawowej w Dziegielowie 1931–2006* (red. K. Pawliczek, Z. Fober, M. Szupina), Dziegielów 2007 s. 20,
Gajdzica Jura – SbZC t. I s. 104; EwP s. 81–82; Owc s. 20–27; KC 1997 s. 105–106 i 2000 s. 100–102; KG 2005 s. 108–111; GZC 1960 nr 51 s. 4–5 i 1964 nr 7 s. 4 i 1968 nr 1 s. 4, nr 2 s. 4 i 1971 nr 15 s. 4 i 1973 nr 27 s. 4; PG 1996 nr 2 s. 15, nr 12 s. 11–13,14 i 1998 nr 11 i 12 s. 17–18 i 2010 nr 3 s. 7, nr 10 s. 16; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 92–97; *Jura Gajdzica – rodzimy klejnot Cisownicy* (red. W. Pieńkowski), Cisownica 2010,
Gawłowski Józef – KG 2010 s. 194–200 i 2011 s. 96–98 i 2013 s. 231–232; GZC 1999 nr 48 s. 19 i 2010 nr 46 s. 26 i 2011 nr 31 s. 6; PG 2009 nr 7 s. 21 i 2010 nr 12 s. 11 i 2011 nr 8 s. 6,8; BZiK s. 12–13,
Heczko Paweł – KG 2003 s. 97–100 i 2009 s. 120,122 i 2010 s. 109,110; GZC 2000 nr 3 s. 10; PG 2006 nr 11 s. 18; *100 lat Szkoły Podstawowej w Góleszowie* (red. P. Staniecsek), Góleszów 2012 s. 11,13; Broda P. *Historja Ewang. Zboru w Góleszowie*, Cieszyn 1928 s. 27,
Hojdysz Edward – KG 2006 s. 128–132 i 2010 s. 140–151 i 2011 s. 99; PG 2005 nr 10 s. 2 i 2010 nr 3 s. 18 i 2011 nr 12 s. 4,
Kęпка Franciszek (senior) – KC 1985 s. 156–157 i 2007 s. 175–178; KG 2005 s. 102–105 i 2009 s. 81; GZC 1966 nr 28 s. 1 i 1985 nr 1 s. 1,7 i 1997 nr 1 s. 3; PG 2000 nr 9 s. 17 i 2009 nr 8 s. 8–9,

- Kęпка Franciszek** (junior) – KG 2002 s. 159–160 i 2009 s. 81; GZC 2002 nr 1 s. 19; PG 1998 nr 5 s. 5 i 1999 nr 7 s. 8–9 i 2002 nr 1 s. 15,
- Kisza Irena** – Owc s. 38–39; KG 2006 s. 75,76 i 2008 s. 118,119, GZC 1999 nr 10 s. 5 i 2000 nr 13 s. 9; PG 1998 nr 11 i 12 s. 8 i 2004 nr 5 s. 8 i 2009 nr 5 s. 12; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 74, 86,142,172,
- Kłoda Paweł** – SbZC t. III s. 124; KB 1970 s. 92–93; KC 1992 s. 124–127; KG 2002 s. 13; GZC 1969 nr 17 s. 4; *Nasz Puńców – wczoraj i dziś* (red. G. Pawlita, T. Targowski), Puńców 2011 s. 74,75,77,78,82,90,163,164; *120 lat Ochotniczej Straży Pożarnej w Puńcowie* (red. R. Głajcar), Puńców 2013 s. 4,8,10,27,
- Kowala Paweł** – Owc s. 40–41; KG 2008 s. 122; GZC 1964 nr 44 s. 1 i 1965 nr 24 s. 6; PG 2005 nr 5 s. 14–15 i 2006 nr 3 s. 9; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 37,51, 52,61,62,64,74,84,161,164,167,
- Koźdoń Gustaw** – SbZC t. II s. 108–109; KC 1993 s. 141; KG 2002 s. 15; GZC 1972 nr 1 s. 5 i 1973 nr 50 s. 5 i 1999 nr 5 s. 19; *50 lat przewodnictwa PTTK na Ziemi Cieszyńskiej* (opr. W. Sosna) Cieszyn 2002 s. 24–26,28,29,85,92,
- Kubaczka Oton** – KG 2003 s. 82,83,84; PG 1999 nr 7 s. 16; Broda J. *Dzieje Parafii Diecezji Cieszyńskiej*, Warszawa 1978 s. 44,70,
- Kulisz Karol** – SbZC t. I s. 171–172; EwP s. 164–165; KG 2001 s. 13 i 2002 s. 15 i 2004 s. 41–42,50–55 i 2006 s. 92; GZC 1997 nr 51/52 s. 6 i 1998 nr 26 s. 4 i 2004 nr 42 s. 8; PG 1993 nr 6 s. 11 i 1998 nr 9 s. 6 i 2008 nr 10 s. 8; Sosna W. *Cieniom ludzi zacnych*, Cieszyn 2009, s. 139–142; Kliber J. *Radość z domu Bożego*, Bielsko–Biała 2013 s. 25,
- Łyżbicki Paweł** – Owc s. 44–45; KG 2007 s. 200–205 i 2008 s. 125–127; GZC 1961 nr 45 s. 4 i 1991 nr 47 s. 2 i 2005 nr 13 s. 7; PG 2004 nr 9 s. 18 i 2007 nr 11 s. 11, nr 12 s. 12 i 2011 nr 12 s. 15; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 84,85,157,168,
- Majętny Paweł** – Owc s. 45–46; GZC 1988 nr 23 s. 4; PG 2000 nr 2 s. 3 i 2010 nr 7 s. 19; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 158,161,167,
- Molak Helena** – KC 2013 s. 219–222; KG 2008 s. 122–123; GZC 1984 nr 30 s. 4 i 2002 nr 24 s. 7 i 2004 nr 38 s. 12; PG 2002 nr 6 s. 4 i 2005 nr 4 s. 16 i 2012 nr 11 s. 6–7; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 50,74,160; Magiera W. *Cieszyński Szlak Kobiet 3*, Cieszyn 2012 s. 78–89,
- Niemiec Paweł** – KG 2002 s. 7 i 2004 s. 123–132 i 133–135; GZC 1998 nr 35 s. 7; PG 1997 nr 7 s. 8,11–12 i 2005 nr 6 s. 10,13; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 53,54,160; Magiera W. *Cieszyński Szlak Kobiet 3*, Cieszyn 2012 s. 78,79,80,81,
- Nierostek Gustaw** – KB 1990 s. 79–81; KG 2007 s. 115,118,119,120,122,126; PG 1994 nr 6 s. 3 i 2005 nr 8 s. 8–9; *Dzięgielów 1305–2005* (red. Z. Fober, T. Lenkiewicz, K. Bogdał), Dzięgielów 2005 s. 88,89; *40 lat działalności Koła Pszczelarzy Dzięgielów*, Dzięgielów 2010 s. 6,7,8,10,16,
- Obracaj Jerzy** – GZC 2007 nr 21 s. 12; ; *Księga Pamiątkowa Szkoły Podstawowej w Dzięgielowie 1931–2006* (red. K. Pawliczek, Z. Fober, M. Szupina), Dzięgielów 2007 s. 10,12–13,73,79,137,
- Orawiec Józef** – PG 2006 nr 11 s. 17,
- Ożana Jan** – SbZC t. II s. 169; Owc s. 50–51; KG 2007 s. 172–173,180–181 i 2008 s. 121–122; GZC 1991 nr 7 s. 4; PG 1992 nr 5 s. 2 i 2006 nr 4 s. 17 i 2008 nr 7 s. 16 i 2009 nr 12 s. 13; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 7,74,79,80,82,84,109,161,
- Palarczyk Karol** – KU 2007 s. 85–88; KG 2002 s. 28 i 2010 s. 99,101,102,104; PG 2010 nr 10 s. 4,
- Palowski Izidor** – KG 2011 s. 83; PG 1988 nr 4 s. 18–20 i 2003 nr 3 s. 20–21; *100 lat Szkoły Podstawowej w Golezowie* (red. P. Stanieczonek), Golezów 2012 s. 86,
- Pądziora Erwin** – SbZC t. III s. 193–194; PG 2000 nr 5 s. 13,
- Pieszka Gustaw** – KG 2013 s. 45, GZC 2011 nr 46 s. 10; PG 2011 nr 11 s. 9 i 2012 nr 2 s. 18; *Nasz Puńców – wczoraj i dziś* (red. G. Pawlita, T. Targowski), Puńców 2011 s. 94,
- Pinkas Gustaw** – KB 1988 s. 106; KG 2007 s. 138–139; GZC 2002 nr 42 s. 5; PG 2003 nr 8 s. 3 i 2007 nr 5 s. 16,

- Pusch Kurt** – SbZC t. III s. 205–206; KG 2006 s. 115; PG 2004 nr 7 s. 14,
- Pustówka Karol** – KG 2001 s. 103–110; GZC 2003 nr 26 s. 10; PG 2001 nr 3 s. 7–11 i 2002 nr 11 s. 20,
- Pustówka Paweł** – SbZC t. I s. 227; KB 1986 s. 162–164; KC 1997 s. 174–175; KG 2001 s. 118–120 i 2002 s. 17; GZC 1959 nr 8 s. 5 i 1964 nr 50 s. 1,6 i 1999 nr 16 s. 9; PG 1994 nr 6 s. 1,4–5 i 1999 nr 8 s. 11–12 i 2004 nr 6 s. 18,
- Rymorz Paweł** – KG 2003 s. 101–108 i 2011 s. 81 i 2012 s. 66–67,
- Sikora Adam** – SbZC t. II s. 207; GZC 1969 nr 23 s. 4 i 1971 nr 12 s. 1i 1998 nr 51 s. 7 i 2008 nr 21 s. 10; PG 1995 nr 2 s. 5, nr 3 s. 6; *Nasz Puńców – wczoraj i dziś* (red. G. Pawlita, T. Targowski), Puńców 2011 s. 50, 51,52,53,64,67,78,
- Stalmach Paweł** – SbZC t. II s. 215–217; EwP s. 283–284; KB 1985 s. 78–81; KC 1985 s. 18–20 i 1986 s. 35–37, 129–130 i 1987 s. 133–135 i 1988 s. 117–122 i 1990 s. 113–118 i 1996 s. 39–42, 108; GZC 1964 nr 40 s. 4; PG 1991 nr 3 s. 1,4 i 2005 nr 12 s. 12; Sosna W. *Cieniom ludzi zacnych*, Cieszyn 2009 s. 151–155;
- Stanieczek Adam** – KG 2007 s. 138; PG 1997 nr 7 s. 1 i 2003 nr 1 s. 20,
- Staszko Stanisław** – KG 2007 s. 222–223; GZC 2006 nr 46 s. 1,5; PG 2006 nr 12 s. 10 i 2008 nr 6 s. 2 i 2011 nr 8 s. 7,8, nr 12 s. 4,
- Szotkowski Karol** – SbZC z. III s. 239; KG 2002 s. 5; GZC 1969 nr 14 s. 6 i 2008 nr 21 s. 10; PG 2008 nr 2 s. 16, nr 3 s. 15; *120 lat Ochotniczej Straży Pożarnej w Puńcowie* (red. R. Głajcar), Puńców 2013 s. 4,5,7,27; *Nasz Puńców – wczoraj i dziś* (red. G. Pawlita, T. Targowski), Puńców 2011 s. 49,63,71,72,73,103,163,
- Sztiwertnia Gabriel** – SbZC t. III s. 240; KU 2012 s. 336; KG 2006 s. 107,108,109 i 2010 s. 135–137; GZC 1966 nr 28 s. 3,
- Sztiwertnia Jan** – KC 2011 s. 180–183; KG 2002 s. 107–114 i 2010 s. 99,100,101,102,104; GZC 1997 nr 11 s. 5 i 1999 nr 32 s. 8 i 2006 nr 33 s. 11; PG 1999 nr 9 s. 7–8,11 i 2009 nr 11 s. 10–11,
- Tajner Leopold** – SbZC t. I s. 250; Owc s. 65; KC 1996 s. 251 i 1999 s. 378–379; KG 2002 s. 161–163 i 2009 s. 172–173; GZC 1982 nr 40–41 s. 12 i 1986 nr 21 s. 7 i 1987 nr 5 s. 7, nr 51/52 s. 12 i 1993 nr 9 s. 2 i 1999 nr 5 s. 19 i 2001 nr 15 s. 23 i 2002 nr 6 s. 19 i 2006 nr 6 s. 23 i 2010 nr 6 s. 29; PG 2001 nr 4 s. 9–10,13 i 2003 nr 5 s. 14–15 i 2004 nr 8 s. 20–21; Tajner A. *Legendy polskiego sportu*, Cieszyn 1991 s. 62–64,
- Tajner Władysław** – KC 1999 s. 378; KG 2002 s. 161–163 i 2009 s. 173; GZC 1975 nr 8 s. 5 i 1987 nr 5 s. 7, nr 51/52 s. 12 i 1999 nr 5 s. 19 i 2001 nr 15 s. 23 i 2002 nr 6 s. 19 i 2006 nr 6 s. 23 i 2010 nr 6 s. 29; PG 1991 nr 3 s. 5, nr 4 s. 5 i 1992 nr 6 s. 5,8 i 2001 nr 4 s. 9–10 i 2003 nr 5 s. 14–15 i 2004 nr 8 s. 20–21 i 2005 nr 13 s. 16 i 2009 nr 11 s. 2 i 2012 nr 3 s. 6–7; Tajner A. *Legendy polskiego sportu*, Cieszyn 1991 s. 64–65,
- Terlica Paweł** – SbZC t. III s. 246–247; KG 2002 s. 27 i 2003 s. 81–82,83 i 2011 s. 77; PG 1998 nr 7 s. 9; Broda P. *Historja Ewang. Zboru w Golezowiu*, Cieszyn 1928 s. 13–20,27,28,31–32;
- Broda J. *Dzieje Parafii Diecezji Cieszyńskiej*, Warszawa 1978 s. 43,44,79,
- Terlik Tadeusz** – SbZC t. III s. 247; KG 2002 s. 25 i 2003 s. 82,83; GZC 1992 nr 6 s. 9; PG 1992 nr 6 s. 4; Broda J. *Dzieje Parafii Diecezji Cieszyńskiej*, Warszawa 1978 s. 37,45,79,
- Wałaski Jan** – SbZC t. II s. 256; KG 2002 s. 7; GZC 1965 nr 35 s. 8 i 1967 nr 6 s. 3 i 1993 nr 39 s. 7; PG 1992 nr 13 s. 13 i 1993 nr 14 s. 10, nr 15 s. 18, nr 4 (16) s. 12 i 2000 nr 10 s. 14–15 i 2007 nr 6 s. 20, nr 11 s. 11, nr 12 s. 21 i 2008 nr 3 s. 14, nr 8 s. 18 i 2009 nr 9 s. 18,
- Wawracz Karol** – Owc s. 65–66; KG 2008 s. 122 i 2011 s. 82,83; GZC 1992 nr 51 s. 5; PG 1993 nr 11 s. 17 i 1994 nr 1 s. 17 i 2003 nr 4 s. 2; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 74,80,82,
- Wybraniec Jan** – KG 2002 s. 15 i 2005 s. 92,140–148; PG 2004 nr 7 s. 8,
- Zatloukal Jan** – KG 2006 s. 97–99 i 2007 s. 137; GZC 1996 nr 23 s. 16; PG 2005 nr 10 s. 22 i 2007 nr 12 s. 21,

Działają wśród nas

- Beczala Tomasz** – KG 2011 s. 102–105 i 2012 s. 98–101 i 2013 s. 95–97; GZC 2007 nr 2 s. 4; PG 2006 nr 7 s. 7; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 13–20,
- Brańczyk Danuta** – KG 2007 s. 189–192; PG 2007 nr 7 s. 7 i 2009 nr 4 s. 4–5 i 2012 nr 11 s. 5; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 97–100, 101–105; BZiK s. 3,62,63,
- Chmiel Helena** – KG 2007 s. 174,175; GZC 1988 nr 23 s. 3–4 i 1998 nr 21 s. 1–2; PG 1998 nr 5 s. 5–6, *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 64,85,173–177,
- Cichy Jan** – KG 2010 s. 210–215; GZC 2002 nr 48 s. 10 i 2003 nr 18 s. 19; PG 2000/2001 nr 11 s. 5 i 2009 nr 4 s. 10,
- Czyż Ludwika** – GZC 2007 nr 49 s. 10 i 2009 nr 15 s. 6; PG 2006 nr 12 s. 16–17 i 2009 nr 4 s. 11,
- Dorda Roman** – GZC 1997 nr 13 s. 6; PG 2003 nr 11 s. 9 i 2009 nr 1 s. 10; Broda J. *Dzieje Parafii Diecezji Cieszyńskiej*, Warszawa 1978 s. 45,63,
- Dorda Stanisław** – PG 2009 nr 11 s. 14; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 137,139,140; Broda J. *Dzieje Parafii Diecezji Cieszyńskiej*, Warszawa 1978 s. 57,63; Dorda S. *Kronika Drogi*, Katowice 2006,
- Drożdż Adam** – GZC 1996 nr 14 s. 11 i 1997 nr 13 s. 7 i 1999 nr 21 s. 8; PG 1993 nr 9 s. 16 i 2005 nr 11 s. 13 i 2010 nr 1 s. 11, nr 10 s. 1–5,
- Fober Zofia** – GZC 2007 nr 49 s. 10 i 2009 nr 15 s. 6; PG 2009 nr 4 s. 11,
- Franek Alojzy** – KG 2013 s. 39; GZC 2007 nr 33 s. 10 i 2012 nr 30 s. 4; PG 2011 nr 4 s. 9 i 2012 nr 8 s. 14,
- Franek Karol** – GZC 1996 nr 8 s. 4 i 2001 nr 20 s. 5, nr 42 s. 1,9 i 2003 nr 5 s. 8–9 i 2004 nr 40 s. 6 i 2006 nr 26 s. 9, nr 35 s. 7 i 2009 nr 37 s. 10 i 2010 nr 46 s. 17 i 2012 nr 16 s. 12,
- Gabryś Janusz** – KG 2002 s. 41–48; GZC 2001 nr 46 s. 1,9; PG 1995 nr 10 s. 2–3, nr 11 s. 3–4 i 1998 nr 2 s. 12–16 i 2001 nr 11 s. 8–9 i 2002 nr 2 s. 5–7,
- Gajdacz Jan** – KG 2004 s. 43–44 i 2010 s. 126–128; GZC 1996 nr 40 s. 8 i 2006 nr 3 s. 15, nr 33 s. 5 i 2009 nr 45 s. 4, nr 46 s. 11; PG 2006 nr 2 s. 6–7 i 2007 nr 11 s. 1,8 i 2009 nr 11 s. 2, nr 12 s. 8–9 i 2012 nr 12 s. 9; *40 lat działalności Koła Pszczelarzy Dziegielów*, Dziegielów 2010 s. 9,10, 11,13,14,15,17,18,23,24–26,39–40,42,
- Giecek Franciszek** – KG 2007 s. 160–188; GZC 2003 nr 27 s. 5 i 2011 nr 14 s. 28, nr 29 s. 1,2, nr 30 s. 8, nr 50 s. 6 i 2012 nr 40 s. 10, nr 41 s. 4; PG 2012 nr 6 s. 12, nr 10 s. 9; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 49–59, 64,171,
- Glajcar Krzysztof** – GZC 2010 nr 47 s. 2 i 2011 nr 22 s. 8; PG 2010 nr 12 s. 3,4,6 i 2012 nr 12 s. 3–4,
- Glajcar Paweł** – GZC 2001 nr 50 s. 3 i 2008 nr 20 s. 10, nr 51/52 s. 13; *120 lat Ochotniczej Straży Pożarnej w Puńcowie* (red. R. Glajcar), Puńców 2013 s. 10,14,15,27,29; *Nasz Puńców – wczoraj i dziś* (red. G. Pawlita, T. Targowski), Puńców 2011 s. 89,90,91,93,95,98,103,104,
- Glajcar Rafał** – KG 2011 s. 61–72, GZC 2008 nr 29 s. 5, nr 51/52 s. 13 i 2011 nr 46 s. 2; PG 2011 nr 12 s. 3; *120 lat Ochotniczej Straży Pożarnej w Puńcowie* (red. R. Glajcar), Puńców 2013 s. 10,21,27,28; *Nasz Puńców – wczoraj i dziś* (red. G. Pawlita, T. Targowski), Puńców 2011 s. 69–104,167,
- Gluza Jan** – KG 2005 s. 150–154; PG 2004 nr 8 s. 8; BZiK s. 16,
- Golec Józef** – KC 1997 s. 130–131 i 1999 s. 94–97,98 i 2012 s. 142–149; KG 2008 s. 110–116,121 i 2010 s. 129–134; GZC 1996 nr 51/52 s. 7 i 1997 nr 10 s. 5, nr 33 s. 4, nr 48 s. 6 i 1998 nr 38 s. 6–7, nr 48 s. 3 i 2002 nr 24 s. 9 i 2005 nr 38 s. 10 i 2008 nr 31 s. 9 i 2009 nr 50/51 s. 12 i 2010 nr 4 s. 21 i 2011 nr 41 s. 13 i 2012 nr 9 s. 17, nr 19 s. 13; PG 1995 nr 2 s. 13 i 1998 nr 8 s. 6,9, nr 9 s. 11–13,18 i 2002 nr 8 s. 17 i 2005 nr 8 s. 17,18 i 2008 nr 5 s. 2,4–5, nr 10 s. 10 i 2010 nr 10 s. 17 i 2011 nr 2 s. 12, nr 12 s. 12 i 2012 nr 2 s. 15, nr 5 s. 7, *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 74,98,101,104,105,107, 108, 119–122,172,173; Gulda M. *Człowiek – nauczyciel – twórca. Józef Golec sopocki cieszyminin*, Gdynia 2010; Pieńkowski W. *Alfabet Józefa Golca*, Cieszyn 2012,
- Gołyszny Dariusz Grzegorz** – GZC 2000 nr 39 s. 5; PG 2005 nr 2 s. 2 i 2009 nr 7 s. 3,

- Gruszczyk Edward** – KG 2006 s. 125–127; GZC 1998 nr 11 s. 19 i 1999 nr 48 s. 19 i 2004 nr 51–53 s. 31 i 2005 nr 46 s. 1,10 i 2006 nr 11 s. 22; PG 2000 nr 9 s. 12–14 i 2004 nr 10 s. 20–21 i 2005 nr 10 s. 2, nr 12 s. 8–9 i 2009 nr 7 s. 21,
- Hauptmann Jeane-Claude** – GZC 2006 nr 18 s. 9, nr 43 s. 9; PG 1993 nr 8 s. 5 i 2010 nr 2 s. 4–5 i 2013 nr 4 s. 6; BZiK s. 54,
- Jaszowski Tomasz** – KG 2010 s. 54–56; GZC 2002 nr 8 s. 5 i 2008 nr 24 s. 9 i 2009 nr 50/51 s. 12 i 2011 nr 5 s. 4 i 2012 nr 27 s. 19; PG 2002 nr 1 s. 2 i 2007 nr 3 s. 8 i 2009 nr 7 s. 4–5 i 2011 nr 3 s. 3, nr 6 s. 4–5,
- Klimczak Irena** – GZC 1996 nr 42 s. 6 i 2004 nr 27 s. 9, nr 47 s. 10 i 2007 nr 19 s. 4; PG 1994 nr 3 s. 14 i 1995 nr 6 s. 2 i 1998 nr 6 s. 13 i 1999 nr 44 s. 9 i 2000 nr 5 s. 10 i 2002 nr 2 s. 8 i 2004 nr 6 s. 6, nr 7 s. 7, nr 11 s. 6 i 2008 nr 9 s. 10 i 2009 nr 1 s. 5, nr 6 s. 3, nr 8 s. 5, nr 12 s. 17 i 2010 nr 9 s. 18 i 2012 nr 1 s. 14; BZiK s. 64–65; Klimczak I. *Moja Ojcowizna*, Leszna Górna 2006,
- Kohut Krzysztof** – PG 2003 nr 3 s. 6 i 2009 nr 7 s. 19,
- Krzywoń Adam** – GZC 2003 nr 45 s. 1,8,10; PG 2003 nr 11 s. 6 i 2008 nr 6 s. 20 i 2009 nr 1 s. 16–17 i 2010 nr 1 s. 12–13, nr 10 s. 12 i 2011 nr 2 s. 5; BZiK s. 28,
- Lacel Andrzej** – GZC 2000 nr 43 s. 18 i 2001 nr 7 s. 19 i 2005 nr 31 s. 22 i 2008 nr 29 s. 5 i 2010 nr 51/52 s. 37; PG 2005 nr 8 s. 20 i 2008 nr 6 s. 7 i 2009 nr 7 s. 16–17 i 2012 nr 5 s. 3; *Nasz Puńców – wczoraj i dziś* (red. G. Pawlita, T. Targowski), Puńców 2011 s. 102,146–147, 167,168,
- Lankoczek Lidia** – KG 2008 s. 133–135 i 2011 s. 120–124; GZC 1998 nr 37 s. 5 i 2003 nr 39 s. 5 i 2007 nr 46 s. 1,9 i 2012 nr 46 s. 10; PG 1998 nr 6 s. 8–9 i 2003 nr 9 s. 6–7,8–9 i 2007 nr 12 s. 3,4–5 i 2008 nr 3 s. 7 i 2009 nr 1 s. 9, nr 3 s. 6, nr 4 s. 6–7 i 2012 nr 5 s. 3, nr 6 s. 9, nr 11 s. 4, nr 12 s. 9; BZiK s. 30–31, 58–59,
- Larysz Eugenia** – KG 2007 s. 190; GZC 1997 nr 22 s. 5 i 2001 nr 4 s. 10 i 2007 nr 21 s. 10 i 2010 nr 49 s. 8; PG 2010 nr 11 s. 12 i 2011 nr 2 s. 4; BZiK s. 26,57; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 111, 171,
- Linert Karol** – GZC 2007 nr 14 s. 29 i 2008 nr 4 s. 23 i 2009 nr 13 s. 23 i 2012 nr 47 s. 25 i 2013 nr 15 s. 25; PG 2006 nr 5 s. 22–23 i 2009 nr 7 s. 11, nr 12 s. 20 i 2010 nr 12 s. 25 i 2012 nr 12 s. 22,
- Lipowczan Karol** – GZC 2002 nr 50 s. 10 i 2007 nr 1 s. 4; PG 2010 nr 4 s. 9, nr 10 s. 12 i 2011 nr 8 s. 14 i 2012 nr 10 s. 15,
- Mazurek Edward** – KG 2004 s. 44–45; GZC 2005 nr 45 s. 11; PG 2001 nr 1 s. 6 i 2005 nr 10 s. 2,
- Misiarz Przemysław** – GZC 2006 nr 17 s. 17 i 2012 nr 1 s. 34, nr 27 s. 30; PG 2007 nr 11 s. 5 i 2008 nr 7 s. 20–21 i 2009 nr 1 s. 22 i 2010 nr 11 s. 27,
- Mról Henryk** – KG 2008 s. 89–95 i 2009 s. 165–168; GZC 1997 nr 22 s. 5 i 2003 nr 35 s. 6; PG 2013 nr 1–2 s. 27–28,
- Pieńkowski Witold** – KG 2002 s. 134–139 i 2007 s. 193–198 i 2008 s. 120; PG 2001 nr 9 s. 7–8 i 2002 nr 10 s. 6–7 i 2004 nr 10 s. 14 i 2007 nr 1 s. 11, nr 3 s. 8,9 i 2011 nr 2 s. 8–9 i 2012 nr 4 s. 13, nr 9 s. 12–13; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 115–117, 117–119, 127–128, 171–173,
- Podzorska Irma** – KG 2013 s. 39,40; GZC 2007 nr 1 s. 13 i 2011 nr 12 s. 21; PG 2012 nr 1 s. 18, nr 4 s. 11, nr 5 s. 8,
- Proksa Gertruda** – GZC 2007 nr 1 s. 14, nr 49 s. 10 i 2011 nr 12 s. 21; PG 2003 nr 11 s. 16 i 2008 nr 11 s. 5 i 2009 nr 12 s. 3; BZiK s. 20; *Dzięgielów 1305–2005* (red. Z. Fober, T. Lenkiewicz, K. Bogdał), Dzięgielów 2005 s. 81–83,
- Pustówka Andrzej** – KG 2009 s. 98–99; GZC 2012 nr 43 s. 6, nr 46 s. 10; PG 2002 nr 2 s. 8 i 2003 nr 1 s. 24 i 2007 nr 3 s. 22 i 2011 nr 12 s. 10 i 2012 nr 10 s. 3, nr 11 s. 5,
- Sikora Jerzy** – PG 2005 nr 2 s. 8–9 i 2008 nr 10 s. 3,
- Sobczyk Zenon** – KG 2007 s. 258–270 i 2008 s. 166–168 i 2009 s. 150–153, 158–164; GZC 2006 nr 14 s. 23 i 2009 nr 2 s. 4 i 2010 nr 11 s. 7 i 2012 nr 37 s. 11 i 2013 nr 7 s. 17, nr 20 s. 19; PG 2004 nr 2 s. 7 i 2007 nr 3 s. 11 i 2008 nr 12 s. 10 i 2010 nr 4 s. 3 i 2012 nr 6 s. 7,

- Staniczek Anna** (łuczniczka) – KG 2009 s. 126–127; GZC 2007 nr 10 s. 23, nr 13 s. 23 i 2008 nr 46 s. 1,3 i 2012 nr 38 s. 29; PG 2006 nr 7 s. 21, nr 9 s. 17, nr 10 s. 20–21 i 2007 nr 3 s. 18, nr 4 s. 17, nr 8 s. 15, nr 10 s. 20, nr 11 s. 5,16 i 2008 nr 9 s. 6, nr 12 s. 4,5 i 2009 nr 3 s. 16, nr 4 s. 4–5, nr 10 s. 20 i 2010 nr 3 s. 2–3, nr 4 s. 1,22–23, nr 5 s. 2–3 i 2011 nr 10 s. 20, nr 12 s. 10 i 2012 nr 10 s. 6,
- Staniczek Anna** (skrzypaczka) – KB 1988 s. 107; KG 2004 s. 110–115 i 2009 s. 115–118; GZC 1997 nr 36 s. 1, nr 47 s. 6 i 2001 nr 5 s. 10 i 2008 nr 48 s. 20 i 2011 nr 2 s. 6; PG 1997/1998 nr 11 i 12 s. 6–7 i 2003 nr 11 s. 13 i 2004 nr 28 s. 9 i 2008 nr 12 s. 6,7 i 2010 nr 3 s. 2–3, nr 5 s. 2–3 i 2011 nr 1 s. 7; BZiK s. 52,54,60–61,
- Staniczek Paweł** – KG 2005 s. 118–133 i 2007 s. 226–229; GZC 2000 nr 39 s. 5, nr 46 s. 9 i 2001 nr 3 s. 5 i 2006 nr 4 s. 3, nr 49 s. 11 i 2010 nr 46 s. 24 i 2012 nr 23 s. 9; PG 2000/2001 nr 11 s. 4 i 2006 nr 11 s. 9 i 2009 nr 7 s. 4,5 i 2010 nr 10 s. 6, nr 12 s. 18; BZiK s. 70–71,
- Szalbot Jerzy** – PG 2003 nr 8 s. 8 i 2008 nr 11 s. 7 i 2009 nr 9 s. 10,
- Sztwiertnia Jan** – GZC 1998 nr 48 s. 3 i 2001 nr 50 s. 1,3 i 2005 nr 34 s. 6 i 2007 nr 30 s. 11 i 2010 nr 46 s. 17; PG 1992/1993 nr 13 s. 4 i 1995 nr 9 s. 1–2 i 1998 nr 10 s. 2 i 1999/2000 nr 11 i 12 s. 1–3 i 2001 nr 10 s. 1–2 i 2003 nr 4 s. 16–17 i 2012 nr 1 s. 11,
- Śliwka Jan** – GZC 1999 nr 46 s. 1,3, nr 47 s. 9; PG 1999 nr 2 s. 14–15 i 1999/2000 nr 11/12 s. 7 i 2002 nr 10 s. 8–9 i 2009 nr 2 s. 14–15, nr 3 s. 14–15, nr 7 s. 6,
- Wacławik Zbigniew** – GZC 2001 nr 48 s. 3 i 2005 nr 8 s. 4 i 2007 nr 50 s. 6 i 2009 nr 1 s. 6; PG 2002 nr 1 s. 6–7 i 2005 nr 4 s. 4 i 2006 nr 11 s. 8, nr 12 s. 8–9 i 2007 nr 2 s. 4,
- Waszut Józef** – KG 2007 s. 114–127; PG 2004 nr 3 s. 9 i 2010 nr 4 s. 6–7; *40 lat działalności Koła Pszczelarzy Dziegielów*, Dziegielów 2010 s. 1,2–17,18–19,20–21,22,40,41–42; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 161–166,168,
- Waszut Teresa** – KG 2001 s. 121–124 i 2003 s. 41–44 i 2007 s. 189–192 i 2009 s. 111–114; GZC 1996 nr 24 s. 6 i 1997 nr 13 s. 5, nr 23 s. 5 i 2002 nr 46 s. 1,10 i 2006 nr 23 s. 11 i 2007 nr 24 s. 9 i 2010 nr 22 s. 3; PG 1997 nr 6 s. 5–6 i 1999 nr 37 s. 5,7 i 2002 nr 11 s. 8 i 2003 nr 2 s. 10 i 2004 nr 10 s. 8 i 2006 nr 8 s. 8 i 2007 nr 9 s. 10 i 2008 nr 12 s. 8 i 2009 nr 2 s. 8, nr 4 s. 9 i 2010 nr 4 s. 12, nr 11 s. 13 i 2011 nr 11 s. 14; BZiK s. 47–48; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 98,100–101,102,107–108,144–146,159, 171, 176; Waszut T. *Wiosko moja* (opr. H. Molak–Olczak, J. Puczek), Cisownica 2008,
- Więclaw Artur** – GZC 2008 nr 7 s. 10; PG 2006 nr 9 s. 15 i 2008 nr 2 s. 2,
- Wiguzzi-Skałka Ewa** – KG 2004 s. 104–109; GZC 2000 nr 22 s. 3 i 2006 nr 19 s. 9, nr 46 s. 9; PG 1996 nr 6 s. 17 i 1999/2000 nr 11/12 s. 17 i 2003 nr 11 s. 12 i 2006 nr 6 s. 12, nr 11 s. 11 i 2011 nr 3 s. 3; BZiK s. 55,
- Wiselka Kazimierz** – KG 2013 s. 33–47; GZC 2012 nr 28 s. 2, nr 30 s. 4; PG 2002 nr 11 s. 6–7 i 2012 nr 7 s. 3,
- Wróbel Helena** – GZC 2000 nr 48 s. 6 i 2011 nr 11 s. 19; BZiK s. 49–50; *Siedem wieków Cisownicy* (red. J. Puczek), Cisownica 2005 s. 111; Wróbel H. *Strofy ze Steblówki* (opr. J. Puczek), Cisownica 2008,
- Zajac Werner** – GZC 2011 nr 32 s. 3,28, nr 48 s. 10 i 2012 nr 48 s. 7; PG 2003 nr 10 s. 5 i 2011 nr 9 s. 16.

Bibliografię opracował: Witold Pieńkowski

CZŁOWIEK niczym drzewo
mocne korzeniami
z owocami szlachetnego szczepu
przynoszące w darze obfity plon

Tożsamość człowieka
ożywiona duchem
owocująca powszechnym dobrem
utrwalona w pamięci pokoleń

Jak chleb dla głodnego
tak potęga ducha
dyktuje człowiekowi aktywność
by życie wniosło pozytywny ślad

Teresa Waszut

Europejski Fundusz Rolny
na rzecz
Rozwoju Obszarów Wiejskich

Śląskie.
Pozytywna energia

Program
Rozwoju
Obszarów
Wiejskich
na lata 2007-2013

„Opracowanie i wydanie Albumu Biograficznego Gminy Goleszów” - projekt dofinansowany środkami Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w ramach działania „Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju dla małych projektów” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013